

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 178

maj 2004

Podwójne dyplomy Doppeldiplome

• Po podwójnym egzaminie dyplomowym na Uniwersytecie Ottona von Guericke w Magdeburgu w dniu 16 kwietnia 2004: Dipl.-Ing. Anna Lebioda, dr. Antje Orths, Dipl.-Ing. Krzysztof Rudion, prof. Jürgen Nitsch, prof. Günter Wollenberg, prof. Hubert Mecke, prof. Zbigniew A. Styczyński (dziekan Wydziału Elektrotechniki i Techniki Informatycznej Uniwersytetu w Magdeburgu), prof. Janusz Szafran (dziekan Wydz. Elektrycznego PWr), nowi magistrowie (M.Sc.): Tomasz Majerz, Przemysław Komarnicki i Wojciech Boryczko, dr. Zenon Okraszewski, dr. Waldemar Rebizant, prof. Andrzej Szymański, dr. Kazimierz Herlender i dr. Igor Merfert.

• W sali Senatu Politechniki Wrocławskiej 7 maja 2004 podczas uroczystego wręczenia dyplomów. Przemawia konsul generalny RFN dr Peter Ohr. Reprezentanci obu uczelni nie kryją zadowolenia.

• Trzej dyplomanci uczelni w Magdeburgu i Wrocławiu (od lewej): Tomasz Majerz, Przemysław Komarnicki i Wojciech Boryczko.

Komu potrzebny jest absolwent?

Co czuje absolwent, gdy otrzymuje dyplom? Ulgę, że skończył się już ten koszmar, czy też żal, że musi opuścić mury tak przyjaznej i wspaniałej uczelni? Na to pytanie nie potrafi chyba odpowiedzieć nikt w żadnej polskiej szkole wyższej. Takich badań się nie prowadzi, nie sledzi się losów absolwentów, ba, wiele uczelni nie posiada nawet aktualnej bazy danych swoich byłych studentów. Szkoły wyższe, zwłaszcza te stare, państwowe, ciągle traktują proces wykształcenia słuchacza jako rozciągnięte w czasie, ale jednak jednostkowe zdarzenie, które kończy się z chwilą otrzymania przez niego dyplomu. To błąd, bo absolwent to doskonale narzędzie marketingowe, które może przynieść macierzystej uczelni jeszcze wiele korzyści. Trzeba tylko umieć o niego zadbać.

W Polsce

– zjazd, raz na wiele lat

Teoretycznie więź byłych słuchaczy z uczelnią jest podtrzymywana przez działające przy nich stowarzyszenia absolwentów. Ich główną formą działalności są organizowane co kilka lat zjazdy uczelniane bądź wydziałowe. Są one jednak nastawione na pielęgnowanie więzi emocjonalnej, a taka potrzeba pojawia się bardzo późno. Prof. Ludwik Turko, szef Stowarzyszenia Absolwentów Uniwersytetu Wrocławskiego, mówi, że okres dojrzewania absolwenta do odnowienia kontaktów zerwanych po otrzymaniu dyplomu to minimum 10 lat. Jeśli jednak przyjrzeć się datom urodzenia członków tych stowarzyszeń i uczestnikom okazjonalnych zjazdów absolwentów, to granicę tę należałoby przesunąć jeszcze bardziej. W zjeździe absolwentów Uniwersytetu Wrocławskiego, zorganizowanego dwa lata temu z okazji 300-lecia tej uczelni, dominowali absolwenci z lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych. Profesor Roman Czapik, prezes Stowarzyszenia Absolwentów Uniwersytetu Jagiellońskiego nie ukrywa, że najchętniej w jego pracach udzielają się emeryci. Najlicniejszą grupę członków Stowarzyszenia Absolwentów Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy stanowią absolwenci pierwszego rocznika z 1955 roku.

I trudno się temu dziwić. Ci ludzie osiągnęli już jakąś pozycję zawodową, dorobili się mieszkań, domów, samochodów, odchowali dzieci i teraz przyszedł czas na sentymentalne wspomnienia. Ci najstarsi, którzy często zdążyli pochować już małżonków, w stowarzyszeniach szukają ucieczki przed

samotnością. Dla młodszych, aktywnych zawodowo, pnących się po szczeblach kariery – to nie jest żadna oferta. Oni nie narzekają na brak towarzystwa, a raczej na brak czasu. Jeśli mają się angażować w taką działalność, to trzeba im zaoferować znacznie więcej niż okazję do wspomnień „A pamiętasz Krysiu...”

Jak to się robi w Ameryce

Bardzo rzadko stowarzyszenia absolwentów działające przy polskich uczelniach mają własne strony internetowe. Najczęściej są to podstrony witryny uczelni, na których zamieszczany jest telefon do siedziby, godziny spotkań, skład zarządu i ewentualnie statut. Tymczasem, jeśli wpisać w którąś z ogólnosiwiatowych wyszukiwarek słowo „alumni”, pojawia się natychmiast olbrzymi spis odnośników do stron internetowych, głównie amerykańskich, stowarzyszeń absolwentów działających przy tamtejszych wyższych uczelniach.

Ich zawartość jest bardzo bogata. Znajduje się tam serwis najnowszych wiadomości o uczelni i stowarzyszeniu, odnośnik do papierowego wydania specjalnego magazynu dla absolwentów, adresy klubów dla absolwentów, a także rejestr korzyści, jakie członkowie stowarzyszenia mają dzięki przynależności do niego. W zależności od uczelni jest on mniej lub bardziej rozbudowany. Niejako standardowo absolwenci mają prawo do zniżek w opłatach za studia doktoranckie i podyplomowe oraz rozmaite kursy organizowane przez uczelnię, rabaty przy zakupie książek w księgarniach działających przy szkole wyższej. Ale to nie wszystko. Bardzo często stowarzyszenia nie tylko oferują zniżki na to, co proponuje ich

uczelnia, ale także negocjują je z rozmaitymi firmami zewnętrznymi: szpitalami i przychodniami, towarzystwami ubezpieczeniowymi, operatorami telefonicznymi, sieciami handlowymi, teatrami, biurami podróży, sieciami hoteli itp. Osobną dziedziną jest wsparcie przy szukaniu pracy i prowadzeniu własnego biznesu. Bardzo często zarejestrowani w stowarzyszeniu członkowie mogą skorzystać z porad uczelnianych prawników i doradców zawodowych, na stronie internetowej zamieszcza się ogłoszenia absolwentów szukających pracy bądź pracowników, kojarzy się potencjalnych kooperantów rekrutujących się spośród absolwentów itp.

W ostatecznym rozrachunku taka działalność uczelni się opłaca. Absolwenci, zwłaszcza ci, którzy w jakiś sposób skorzystali na jej ofercie, czują się z nią związani, starają się też udzielić jej wsparcia, ofiarowują datki. To stąd często spotykane w amerykańskich szkołach wyższych tabliczki z nazwiskami fundatorów podkreślających swój związek z uczelnią. Jest jeszcze inna korzyść, której nie da się przeliczyć na dolary – to promocja szkoły wyższej przez jej własnych absolwentów, którzy czując się dumni z jej ukończenia podkreślają przy każdej okazji swoje związki z nią.

Polskie jaskółki

Polskie stowarzyszenia absolwentów dopiero nieśmiało próbują podejmowania takich działań. Stowarzyszenie Absolwentów Uniwersytetu Wrocławskiego pomagało przy negocjacjach z Bankiem Zachodnim WBK, które doprowadziły do uruchomienia karty kredytowej typu affinity, z której część dochodu jest przeznaczana na potrzeby uniwersytetu. Tyle, że w tym wypadku jej posiadacz nie może liczyć na żadne profity z tego tytułu. Jest to więc znowu odwołanie się do więzi emocjonalnej z uczelnią.

Nieco dalej poszło Stowarzyszenie Absolwentów przy ATR w Bydgoszczy. Wszyscy członkowie dostają co kwartał listy zawierające informacje o organizowanych dla członków imprezach (ogniska, seminaria, konferencje, wycieczki turystyczno-krajoznawcze, spotkania z ciekawymi ludźmi, turnieje sportowe, itd.) oraz Biuletyn Informacyjny ATR – uczelniane pismo, w którym Stowarzyszenie ma swoje rubryki. Stowarzyszenie Absolwentów ATR jest także współtwórcą (wsparcie finansowe i merytoryczne) utworzonego w ubiegłym roku Biura Promocji i Kariery Absolwenta ATR (Biura Karier). Istniejący w Stowarzyszeniu Bank Pomocy pomaga studentom i ab-

Na okładce: Wyróżniony za najlepszy strój uczestnik pochodu.

Juwenalia 2004

Ruszyli spod domu studenckiego „Słowianka” do rynku. Kolorowe bryczki wiozące przedstawicieli władz uczelni oraz króla i królową Juwenaliów, a także kilkanaście przeróżnych pojazdów (np. traktor z przyczepą, stylowy oldmobile) w otoczeniu tysięcy radosnych studentów udało się na wrocławski rynek, aby przekazać klucze do bram miasta na ręce prezydenta Rafała Dutkiewicza. **33 ▶**

Dubeltowi absolwenci

Nadanie przez niemiecki Uniwersytet Ottona von Guericke z Magdeburga wspólnie z Politechniką Wrocławską trzech pierwszych podwójnych dyplomów miało symboliczny wymiar, bowiem zbiegło się z poszerzeniem Unii Europejskiej. Egzamin dyplomowy w Magdeburgu odbył się 16 kwietnia, zaś wręczenie dyplomów we Wrocławiu – 7 maja 2004.

Szczęśliwymi dyplomantami są studenci Wydziału Elektrycznego, którzy rozpoczęli studia w Filii PWr w Legnicy. **20 ▶**

Technopolis

Oprócz licznych prowadzonych obecnie inwestycji, Politechnika Wroclawska analizuje także możliwe rozwiązania dotyczące terenów przy ulicy Długiej we Wrocławiu, gdzie niegdyś mieścił się ośrodek szkolenia wojskowego. Ten ponad siedmiohektarowy obszar położony niedaleko centrum miasta, przy nabrzeżu Odry, mógłby pozwolić na stworzenie Parku Technologicznego o znaczeniu szerszym niż tylko uczelniane. **24 ▶**

Pryzmat

Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wroclawska,
Wybrzeże Wyspiańskiego 27, 50-370 Wrocław

Skład redakcji: Maria Kiszka (red.nacz.), Adam Kisielnicki,
Andrzej Kulik, Maria Lewowska,

Krystyna Malkiewicz, Hanna Waśkowska

Redakcja mieści się w bud D-5, pok. 7

tel. 320-22-89 (red.nacz.), 320-21-17, 320-40-67, telefax 320-27-63
e-mail: pryzmat@pwr.wroc.pl, http://pryzmat.pwr.wroc.pl

Redakcja techniczna, DTP, skład i łamanie: Adam Kisielnicki

Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWr • Nakład 1.550 egz.

Spis treści

Absolwenci	3
Komu potrzebny jest absolwent?	3
Opinie absolwentów	5
Zjazdy, wydawnictwa, ankiety	7
Wprowadzić sztandar!	8
Strona internetowa Działu Nauki	9
Kluby absolwenckie	10
Jubileusze	11
Jubileusz 90-lecia profesora Kazimierza Ciechanowskiego	11
Jubileusz profesora Witolda Lipińskiego	12
80-lecie profesora Henryka Hawrylaka	14
Z Senatu i MENiS	16
XX posiedzenie Senatu	16
Miroslaw Sawicki ministrem edukacji narodowej i sportu	17
Nauka i gospodarka	18
VI polsko-niemieckie spotkanie kooperacyjne – Wrocław 2004	18
Konkurs Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	18
O nano-proszkach luminescencyjnych	19
Współpraca międzynarodowa	20
Dubeltowi absolwenci	20
540 905 € dla Politechniki Wrocławskiej. SOCRATES ERASMUS	21
Jakość kształcenia	22
Ocena jakości kształcenia w szkołach wyższych – Państwowa Komisja Akredytacyjna	22
Projekty architektoniczne	26
Technopolis	24
Browar Mieszczański	26
Rozstrzygnięto konkurs na Centrum Studenckie	28
Aula w remoncie	29
Studenckie sprawy	30
Studenckie radio LUZ	30
II SARL 2004'	31
Stypendia GE Foundation	32
Trzy pytania do Macieja Stelmacha	32
Obóz adaptacyjny dla studentów	33
Naukowa eskapada	34
Nadzieja na medal olimpijski	35
Juwenalia 2004	35
II Konferencja Naukowa Studentów Politechniki Wrocławskiej	36
Goście z Northern Arizona University	38
Konkursy	39
Przed nimi wielkie główkowanie w Paryżu	39
W bibliotece PWr	40
Wystawa naukowych książek zagranicznych	40
Zasłużony Działacz Kultury	40
ANALIZA CYTOWAŃ ZA ROK 2003	41
U honorowani	42
Portret JM Rektora prof. Andrzeja Mulaka	42
Za aktywność i zaangażowanie	42
Rozmaitości	43
Nowości Oficyny Wydawniczej PWr	43
Uwagi Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” do projektu Statutu PWr z 18 lutego 2004 r.	44
Nowe władze ZNP	45
Coś do czytania	46
Ryszard Kowal – Wymagania stawiane użytkownikom substancji chemicznych	46
Na III str. okładki	46
Rozstrzygnięto Konkurs na Centrum Studenckie	46
Aula w remoncie	46

◀ 3

solwentom w znalezieniu pracy oraz odbyciu praktyki w firmach członków SAATR. Stowarzyszenie jest partnerem projektów uczelni zgłaszanych do programu Leonardo da Vinci i programu „Pierwsza praca”, a także współorganizuje z ATR konferencje integracyjne środowiska naukowego i gospodarczego. SAATR jest głównym organizatorem konkursu „Absolwent Roku ATR” promującego w środowisku kujawsko-pomorskim najlepszego (w ocenie bierze się pod uwagę wiele kryteriów, nie tylko naukowe) wychowanka, a więc i uczelnię.

Członkowie SAATR mają prawo uczestniczenia w zajęciach rekreacyjnych w nieodpłatnie udostępnianej sali gimnastycznej. W sytuacjach trudnych mogą liczyć na skromną zapomogę. Mają ułatwiony dostęp do studiów podyplomowych prowadzonych przez uczelnię. Mogą korzystać bezpłatnie z pomieszczeń ATR na spotkania.

– Dzięki tym wielorakim działaniom członkowie stowarzyszenia nawiązują nie tylko kontakty towarzyskie, ale również w wyniku akcji „Poznajmy się” dowiadują się o rodzajach prowadzonej działalności gospodarczej innych absolwentów, przez

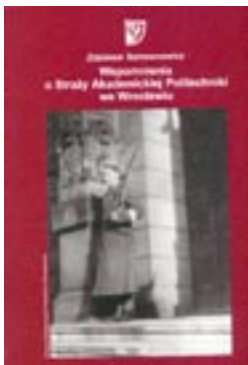
co dochodzi do nawiązywania kontaktów biznesowych – informuje dr inż. Bolesław Przybyliński, prezes SAATR.

Nie tylko interes

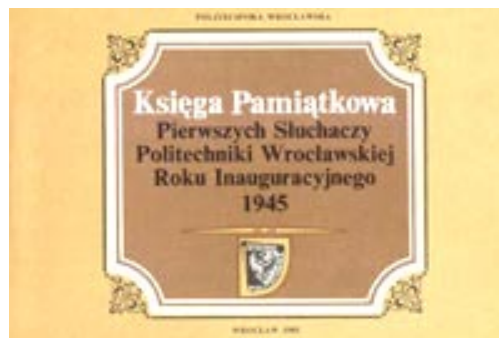
Wzajemne korzyści, jakie absolwenci i szkoła wyższa mają z utrzymywania wzajemnych kontaktów, nie powinny być jednak jedynym motorem tworzenia takich więzi. Te emocjonalne czy sentymentalne

powody są również ważne. Byłemu studentowi uczelnia nie powinna się kojarzyć tylko i wyłącznie z instytucją, która wydała mu dyplom. W świadomości każdego absolwenta powinna tkwić ona jako ważny element jego życia, jako miejsce, w którym kształtowała się jego postawa życiowa. Dlatego ważne jest, aby „biznes” połączyć z „sentymentem”. Wtedy efekt będzie najlepszy.

Andrzej Kulik

Wydawnictwa pamiątkowe Stowarzyszenia Absolwentów PWR

Zdzisław Samsonowicz
Wspomnienia o Straży Akademickiej
Politechniki we Wrocławiu
Of. Wyd. PWR, Wrocław 2002

Księga Pamiątkowa
Pierwszych Słuchaczy PWR
Roku Inauguracyjnego 1945
Wydawnictwo PWR, Wrocław 1985

Opinie absolwentów

Od kilku lat Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wrocławskiej przeprowadza wśród uczestników zjazdów poszczególnych roczników ankiety, w których są oni proszeni o opisanie swoich relacji z uczelnią. Także redakcja *Pryzmatu* postanowiła zapytać o to kilku mniej lub bardziej znanych absolwentów. Oto wyniki.

Absolwenci Wydziału Budownictwa Lądowego (roczniki 1956-58, 1977 i 1978) oraz Wydziału Chemicznego (roczniki 1959-61 i 1977) aż w 80% uznali zdobyte na Politechnice Wrocławskiej wykształcenie za bardzo dobre i dobre. Ale pytani o jego mankamenty wskazywali głównie na niewystarczającą znajomość języków obcych, obsługi komputera, niedostateczną wiedzę ekonomiczną (szczególnie zarządzanie i marketing) oraz kłopoty z zarządzaniem dużymi zespołami ludzi.

Połowa ankietowanych chętnie podtrzymuje kontakty z koleżankami i kolegami ze studiów, co przejawia się udziałem w zjazdach absolwentów, 42% utrzymuje kontakty z uczelnią za pośrednictwem swojej firmy. Jednak dla 58% kontakty te mają charakter sporadyczny. Ponad 85% ankietowanych nie widzi możliwości wsparcia uczelni w zakresie dydaktyki, 69% w żaden inny sposób, ale aż 61% nie wyraziło swojej opi-

nii w tej sprawie. Za to aż 70,5% respondentów rekomenduje swojemu pracodawcy absolwentów Politechniki Wrocławskiej, jako pracowników.

Swoją ankietę przeprowadziła też redakcja *Pryzmatu*. O ich oczekiwania wobec Politechniki zapytaliśmy kilkunastu absolwentów: takich, którzy skończyli studia dawno i niedawno, takich, którzy pozostali w przemyśle i takich, którzy wybrali karierę samorządową. Oto plon wypowiedzi.

Na pytanie: **czy uczelnia powinna utrzymywać kontakt ze swoimi absolwentami?** twierdząco odpowiedzieli wszyscy pytani.

– Byłoby to niezwykle miłe. Rzecz jasna dostrzegam problemy z tym związane – niełatwo dotrzeć do wszystkich zainteresowanych. To jednak wysiłek wart zachodu. Spotkania po latach pozwoliłyby na integrację absolwentów wokół macierzystej uczelni, a i ona być może mogłaby korzy-

stać z wiedzy, doświadczeń swoich byłych studentów – stwierdził Rafał Dutkiewicz, prezydent Wrocławia.

Inni mieli podobne zdanie. Czesław Łukowski, zastępca dyrektora technicznego ds. inwestycji i remontów Elektrowni Opole, uważa, że korzyści z takich kontaktów są obustronne. Śledząc karierę zawodową absolwentów można obserwować rozwój danego zawodu, specjalności i modyfikować odpowiednio programy nauczania. Takie więzi mogą też ułatwić współpracę między firmą absolwenta a uczelnią, gdy

w tej pierwszej pojawiają się jakieś problemy techniczne do rozwiązania.

Bardzo pragmatyczne podejście do takich kontaktów ma też Maria Kisielnicka,

najmłodsza z ankietowanych przez nas absolwentek, która studia skończyła zaledwie rok temu.

– Absolwenci wykonując swój zawód zdobywają dużą wiedzę praktyczną i mogliby ją przekazywać studentom na wykładach. Utrzymywanie z nimi kontaktów na pewno ułatwiłoby także organizowanie praktyk dla studentów w firmach, których są właścicielami bądź menedżerami. Śledzenie karier byłych studentów może być przydatne w promocji Politechniki.

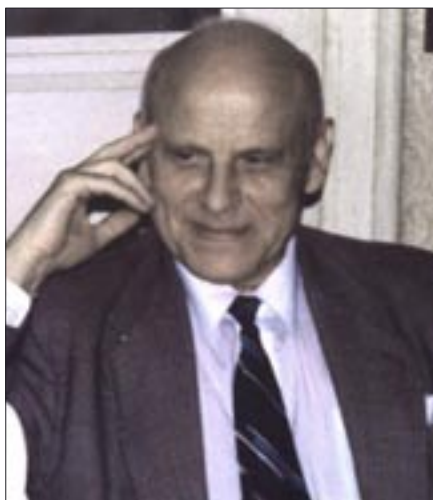
– Absolwenci z kolei mogą wiele zyskać na współpracy z kadrą naukową. Sama też chętnie skorzystałabym z pomocy naukowych i biblioteki – tłumaczy Maria Kisielnicka.

Większość ankietowanych odpowiedziała „tak” na pytanie: czy kiedykolwiek odczuwali potrzebę kontaktu z uczelnią? Powody były różne: albo sentymentalne (spotkanie po latach z koleżankami i kolegami), albo praktyczne (możliwość zapoznania się z najnowszymi osiągnięciami naukowymi).

Jednomyślność naszych respondentów skończyła się jednak przy następnym pytaniu: **czy uczelnia powinna wspierać rozwój zawodowy i karierę swoich absolwentów?** Burmistrz Wołowa i były wojewoda wrocławski **Witold Krochmal** uważa, że nie. Podobnego zdania jest **Andrzej Zwierzchowski**, prezes wrocławskiego oddziału Stowarzyszenia Architektów Polskich.

– Generalnie nie, ale jednostkowo może, np. przy podejmowaniu działalności na innej uczelni. Szczególnie zainteresowanym może pomagać w prowadzonych przez nich

badaniach naukowych, umożliwiać uzyskiwanie stopni naukowych – nie tylko w reżimie i rygorach uczelni! – uważa Andrzej Zwierzchowski.

Rafał Dutkiewicz swoją opinię formułuje bardzo ostrożnie. Jego zdaniem uczelnia powinna się zajmować przede wszystkim tym, do czego została stworzona, czyli kształceniem młodych ludzi i merytorycznym przygotowywaniem ich do podjęcia pracy. Ważne jest, aby system kształcenia nadążał za szybko zmieniającą się rzeczywistością.

– Idealnie byłoby, gdyby uczelnie wspierały rozwój zawodowy swoich absolwentów oraz ich przyszłą karierę. To jest jednak rzecz trudna do zrobienia i, jak się mogą domyślać, po prostu brak na to i pomysłu i pieniędzy – uważa Rafał Dutkiewicz.

Pozostali ankietowani odpowiadają na to pytanie „tak”. Maria Kisielnicka jest przekonana, że uczelnia powinna promować i studentów o absolwentów w gronie potencjalnych pracodawców. **Mirosław Krzemieniewski**, pracownik naukowy Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego i współwłaściciel prywatnej firmy projektującej oczyszczalnie ścieków, uważa, że takie wsparcie powinno się przejawiać w preferencyjnych ofertach na studia podyplomowe. Czesław Łukowski dodaje do tego zaproszenia na konferencje

naukowe i podejmowanie wspólnych prac badawczych.

A co sądzą nasi respondenci o pomysłach, żeby **absolwenci wspierali swoją uczelnię?** Wszyscy są za tym, ale widzą realizację w różny sposób. Czesław Łukowski dostrzega taką możliwość poprzez okazjonalną promocję, przyznawanie zleceń na rozwiązywanie konkretnych problemów i podejmowanie wspólnych przedsięwzięć. Na ten ostatni pomysł wskazuje też Rafał Dutkiewicz (wspólne projekty badawcze). Andrzej Zwierzchowski uważa, że absolwenci zajmujący kierownicze stanowiska w swoich przedsiębiorstwach mogą umożliwić wzbogacenie procesu dydaktycznego (wizytacje studentów, praktyki), jak i naukowego (współdziałanie w organizacji konferencji). A poza tym ich kariery są swoistą promocją uczelni. Maria Kisielnicka do tego katalogu dorzuca jeszcze bezpośrednie wsparcie finansowe samej uczelni, ale też promowanie kolejnych, młodych absolwentów w swoich firmach.

Okazuje się, że najtrudniejszym dla naszych respondentów było pytanie ostatnie: **czy stowarzyszenie absolwentów działające przy uczelni powinno zajmować się tylko organizowaniem rocznicowych zjazdów, czy także wspieraniem absolwentów w rozwoju zawodowym, organizowaniem i ułatwianiem kontaktów między absolwentami różnych roczników i specjalności itp.?** Część ankietowanych nie udzieliła tu w ogóle odpowiedzi, część nie miała do końca sprecyzowanego stanowiska.

– Wszystko zależy od siły, mobilności i możliwości środowiska absolwentów. Naturalnie, taki szeroki wachlarz działalności i pomocy oferowanej absolwentom byłby ze wszech miar pożądanym. To zresztą bardzo ciekawy pomysł. Muszę jednak powiedzieć, że samo zebranie kilkunastu lub kilkudziesięciu ludzi w jednym miejscu i czasie (myślę o zjeździe) bywa już dużym osiągnięciem. Proszę też pamiętać, że stowarzyszenia są zazwyczaj organizacjami społecznymi. Kto więc i na jakich zasadach miałby się poważnie zajmować taką działalnością? – pyta Rafał Dutkiewicz.

Andrzej Zwierzchowski, Maria Kisielnicka, Czesław Łukowski i Mirosław Krzemieniewski uważają, że organizowanie zjazdów to za mało i stowarzyszenia absolwentów powinny prowadzić szerszą działalność. Ale tylko pierwsza dwójka wskazuje na konkretne rozwiązanie: to ułatwianie i organizowanie kontaktów między absolwentami choćby poprzez oferowanie im aktualnej (i dostępnej dla zainteresowanych) bazy danych byłych studentów.

Zjazdy, wydawnictwa, ankiety

– Wrocław w 1945 roku był gruzowiskiem. Przyjechali tu wtedy ludzie równie okaleczeni, jak te budynki. Pierwszymi studentami byli niedawni partyzanci, żołnierze, więźniowie obozów koncentracyjnych. I oni w ciągu kilku lat stworzyli trzecie pod względem wielkości środowisko akademickie w Polsce. Dlatego tę ich pracę trzeba utrwalić – mówi prof. Jan Kmita, przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej.

Stowarzyszenie poświęca pierwszym rocznikom absolwentów Politechniki bardzo dużo uwagi. Spośród 6 wydanych dotychczas książek wspomnieniowych aż 5 dotyczy relacji spisanych przez pierwszych słuchaczy naszej uczelni.

Ale, jak podkreśla prof. Jan Kmita, działalność Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej nie ogranicza się tylko i wyłącznie do pielęgnowania tradycji.

– Staramy się podtrzymywać więzi naszych byłych studentów i pracowników z Politechniką. Temu służy pomoc w organizowaniu zjazdów koleżeńskich – informuje prof. Jan Kmita.

Stowarzyszenie zawsze w takich wypadkach stara się, aby zjazd przebiegał według podobnego scenariusza, który opracowano z myślą o podkreśleniu łączności uczelni z absolwentami. Spotkanie rozpoczyna się z reguły na Politechnice, na ogół wystąpieniem dziekana danego wydziału, który informuje słuchaczy o zmianach, jakie na nim zaszły od czasu otrzymania przez nich dyplomu.

Później uczestnicy zjazdu mają możliwość zwiedzenia uczelni, aby te zmiany obejrzeć na własne oczy. Po obiedzie następuje wyjazd poza Wrocław, gdzie już w bardziej kameralnych warunkach można powspominać dawne dzieje. Elementem zjazdów jest też

autoprezentacja każdego z uczestników, który nie tylko przypomina się z imienia i nazwiska, ale także opowiada o swojej rodzinie, karierze, dokonaniach. Biorący udział w tych imprezach przedstawiciele Stowarzyszenia proszą zawsze ich uczestników o wypełnienie specjalnej ankiety, w której mogą m.in. wyrazić swoją opinię o przydatności zdobytego na Politechnice wykształcenia w karierze zawodowej, czy też zasugerować (na podstawie własnych doświadczeń) potrzebne zmiany w programach nauczania. Absolwentów mieszkających na stałe za granicą prosi się dodatkowo o porównanie naszych studiów w stosunku do tych, które mogą obserwować w kraju, w którym przebywają.

– Z tych ankiet wynika, że nasi absolwenci są lepiej przygotowani teoretycznie, ale za granicą są lepsze warunki do wykorzystania tej wiedzy w praktyce. Wszystkie te uwagi z ankiet, po ich opracowaniu, przekazujemy do Działu Nauczania – zapewnia prof. Jan Kmita.

Poza współpracą przy organizowaniu zjazdów kolejnych roczników Stowarzyszenie bierze też udział w przygotowaniach do organizacji obchodów 60-lecia powstania wrocławskiego środowiska akademickiego.

Członkowie Stowarzyszenia spoza uczelni (na specjalny, własny wniosek) dostają do domu kolejne numery „Pryzmatu”, dzięki czemu mogą na bieżąco śledzić życie naszej uczelni. W latach 1991-94 drogą elektroniczną rozsyłany

był także do absolwentów mieszkających zagranicą „Socjety Journal. Gazetka Towarzystwa”. Niestety zaprzestano jej wydawania.

Stowarzyszenie stara się brać także udział w życiu uczelni. Od dwóch lat jego przewodniczący jest zapraszany na posiedzenia Senatu PWr, Stowarzyszenie występuje też do władz uczelni z wnioskami o różne wyróżnienia, w tym o nadanie tytułu „Zasłużony dla Politechniki Wrocławskiej”.

Andrzej Kulik

Dr Ben (edykt) S.Rodański mieszka w Australii, pracuje na Faculty of Electrical Engineering, University of Technology w Sydney. Znajduje jednak czas na prowadzenie strony internetowej dla swoich kolegów ze studiów i chętnie uczestniczy w zjazdach.

**Strony Byłych Studentów
Wydziału Elektroniki
Politechniki Wrocławskiej
w latach 1969 - 1974**

- **Zjazd "Elektronik 2004" w Szklarskiej Porębie**
- **Zjazd "Elektronik 2003" w Międzygórzu**
- **Zjazd "Elektronik 2002" w Jurze Krakowsko-Gęstochowskiej**
- **Zjazd Elektronika 2001 w Górach Izerskich**
- **Zjazd Elektronika 2000 w Górach Białskich**
- **Zjazd w Zamku Czocho (1999)**
- **Spotkanie w Zapuszc (1998)**
- **Ludzie (aktualne zdjęcia i informacje)**
- **Album Starych Fotografii**
- **Aktualne zdjęcia budynków Elektroniki**
- **Jak powstały te strony**

VII Zjazd Absolwentów Wydziału Chemicznego PWr (rocznik 1964)

Wprowadzić sztandar!

W „Limbie” – ośrodku Politechniki Wrocławskiej w Karpaczu – odbywał się od 7 do 9 maja zjazd absolwentów Wydziału Chemicznego, którzy ukończyli studia w 1964 roku. VII zjazd to dowód, że spotkania kolegów z naszego rocznika mają charakter regularny. Pierwsze odbyło się w 1979 roku, w piętnastolecie ukończenia studiów. Odtąd co pięć lat organizowano kolejne Zjazdy Zwyczajne. Wyjątek uczyniono w 2001 roku, kiedy to odbył się VI Nadzwyczajny Zjazd – na powitanie trzeciego tysiąclecia.

Zjazd rozpoczęliśmy w piątek 7 maja o godz. 19.00 od uroczystego wprowadzenia sztandaru uszytego specjalnie na tę okazję. Sztandar powstał staraniem Tadeusza Piaseckiego w celu upamiętnienia VII Zjazdu, został wprowadzony przez samego Fundatora, a poczet sztandarowy uzupełniały Małgorzata Michalewska (Głań), Irena Więcek (Sopotnicka). Wierzmy, że szczęśliwa siódemka pozwoli nam dożyć do XI Zjazdu (magia tej liczby zrozumiała jest dla ludzi w naszym wieku!) w roku 2024. Wówczas jako krzepcy osiemdziesięcioparolatki, dostarczeni na miejsce zjazdu na wózkach przez nasze dorosłe wnuki, dokonamy wprowadzenia sztandaru i przekazemy go Muzeum Politechniki Wrocławskiej, które do tej pory niechybnie powstanie.

Podniosłe otwarcie zjazdu było wstępem do uroczystego bankietu i nocnych Polaków rozmów, które zakończyły się przed świtem.

Sobotnie przedpołudnie, po późnym śniadaniu przeznaczaliśmy na spacer w grupach – zależnie od sił i od upodo-

bań turystycznych. Najsilniejsza fizycznie 11-osobowa grupa poszła do schroniska nad Małą Łomnicą, a jej kondytcyjni liderzy – Ewa i Bogdan Klecuniowie (małżeństwo z naszego roku) pomaszzerowali nawet sami na Śnieżkę, co wzbudziło wśród kolegów powszechne uznanie dla ich sprawności. Zrekompensowało im to, być może, w jakimś stopniu ból nóg i brak obiadu, na który nie zdążyli.

Otwarcia bardziej oficjalnej części naszego spotkania dokonała starościna roku (u nas jest to funkcja dożywotnia) i *spiritus movens* zjazdów Małgorzata Michalewska. Podobnie jak na poprzednich spotkaniach, wręczyła wszystkim do wypełnienia ankiety, zaś Tadeusz Piasecki przedstawił informację zbiorczą opracowaną na podstawie wyników poprzedniego „spisu powszechnego” przeprowadzonego przed 5 laty.

W roku 1964 studia na Wydziale Chemicznym ukończyły 42 osoby (13 koleżanek i 29 kolegów). Obecnie zostało nas już nieco mniej, bo 37 osób, ale na zjazd przyjechały 33 osoby. Po studiach 20 osób pozostało

we Wrocławiu, 12 – wyładowało w okolicach Wrocławia, a tylko 10 osób rozjechało się po Polsce. Widać, że jeżeli ktoś w młodości wybrał Wrocław, to pozostał mu także wierny i w dalszym życiu. Trzy koleżanki wyszły za mąż za swoich kolegów z roku, są to Marianna Fudalewska, która usidiła Bogusława Jackowskiego, Ewa Uchańska, której nie oparł się Bogdan Klecuń i Irena Sopotnicka, która Jerzego Więcka upatrzyła już w początkach studiów. Mamy 58 dzieci (26 płci żeńskiej). Po uwzględnieniu trzech małżeństw z naszego roku, daje to wskaźnik urodzeń 1,5 dziecka na absolwenta, co znacznie odbiega od trójki, zalecanej jako norma w latach naszej młodości. Zaleceniami ówczesnych władz w tym względzie, jako jedyni, przejęli się koledzy Tadeusz Cipora i Henryk Drulis. Wśród naszych dzieci powtarzającymi się imionami są: Paweł (9 razy), Piotr (5), Katarzyna (4), Wojciech, Andrzej i Anna (po 3). Nasze Kochane dzieci uszczęśliwiły nas dotychczas 53 wnukami (26 dziewcząt). Możliwości w tym względzie są jeszcze duże, tym bardziej, że kilkanaścioro z naszych dzieci pozostaje do-
tąd w stanie bezzennym.

Interesujące były zestawienia odpowiedzi na pytania ankiety. Z odpowiedzi na pytanie: **Co nas cieszy?** wynika, że mamy 10 optymistów – wszystko ich cieszy; 8 osób cieszy ogródek, działka lub wycieczki; 5 osób radoowało się z naszego spotkania. Najciekawsze pojedyncze odpowiedzi to radość z: żony, pracy i biznesu.

Budujące są też odpowiedzi na pytanie: **Co nam dolega?** 11 optymistów odpowiada, że nic nie dolega; 9 osobom dolegają kręgosłup i kończyny (normalne w tym wieku), a 3 pesymistom – dolega wszystko. Natomiast najciekawsze pojedyncze odpowiedzi to: dolega życie, słabość charakteru i lenistwo.

W odpowiedzi na pytanie z ankiety: **Co jeszcze osiągnę?** 9 osób zadeklarowało się, że dożyje do następnych zjazdów; 5 osób oczekuje kolejnych wnuków i prawnuków; a trójka pesymistów stwierdziła, że już nie osiągną.

kończąc swe wystąpienie przypomniał, że tylko 12 koleżanek i kolegów było na wszystkich 7 zjazdach. Są to: Julianna Czerniewska (Grzesiak), Hieronim Kozanecki, Mirosław Kunecki, Małgorzata Michalewska, Andrzej Nosal, Tomasz Palewski, Tadeusz Piasecki, Juliusz Sworakowski, Jerzy Węgier, Irena Więcek, Jerzy Więcek i Zbigniew Wyderka.

Następnym punktem programu była „spowiedź”. Każdy z uczestników zjazdu referował wydarzenia, jakie go spotka-

ły w ostatnim pięcioleciu i odpowiadał na pytania kolegów. Spowiedź odbywała się na tle ekranu, na którym wyświetlane było zdjęcie z indeksu spowiadanego. Niekiedy z trudem udawało się zgadnąć, kogo przedstawia zdjęcie, kiedy jednak ta trudność została pokonana, okazywało się, że różnice w aparycji, mimo upływu 40 lat były niewielkie: panowie zmienili tylko uczesania i nieco zmężnieli, a panie były zaledwie o kilka lat starsze.

Po zakończeniu spowiedzi kol. Henryk Drulis wyświetlił zdjęcia przedstawiające nas i naszych profesorów z okresu studiów. Zdziwienie wywoływały zdjęcia kadry dydaktycznej: wówczas wydawali nam się zaawansowani wiekiem, a teraz prezentowali się tak młodo...

Po części oficjalnej kolacja, następnie grill. Tu znowu okazało się, iż możliwości już nie te: pozostało mnóstwo piwa, lecz do północy trwały serdeczne rozmowy w grupach.

Niedzielę zaczęliśmy od mszy w kościele w Karpaczu odprawionej w intencji naszej, oraz naszych zmarłych kolegów: Romana Romaniewskiego, Krzysztofa Rogowskiego, Michała Kołodki, Jerzego Mordalskiego i Tadeusza Cipory.

Finał zjazdu to podsumowanie i ustalenie planów na przyszłość. Spotkanie zakończyło się wręczeniem kwiatów staroście, a zarazem głównej organizatorce zjazdu, koleżance Małgosi Michalewskiej. Trzeba podkreślić, że gdyby nie jej zaangażowanie, pewnie skończylibyśmy nasze zjazdy już wiele lat temu. Na koniec przystąpiono

do wyprowadzenia sztandaru, który tym razem niósł kolega Juliusz Sworakowski, który zobowiązał się go strzec do kolejnych zjazdów. Na własne żądanie został on przez aklamację mianowany chorążym sztandaru. Należy się spodziewać, że jako najmłodszy wiekiem absolwent z 1964 roku, zapewni nad nim właściwą i długą pieczę.

U końca naszych karier zawodowych oglądamy się za siebie. Urodzeni podczas wojny i zdobywający wykształcenie w niełatwych powojennych czasach, po studiach działaliśmy w warunkach nie zawsze sprzyjających inicjatywom budując polską gospodarkę i tworząc polską naukę. Wrocławia-

nie w znacznej części (11 osób) wybrali kariery naukowe. Koledzy Juliusz Sworakowski, Henryk Drulis i Tomasz Palewski doszli do tytułu profesora, a doktoraty uzyskali: Krzysztof Jaworski, Małgorzata Michalewska, Zdzisław Matyniak, Edward Mularczyk, Andrzej Nosal, Ryszard Radomski, Irena Więcek i Anita Stefańska. Koledzy Mirosław Kunecki i Jerzy Węgier uzyskali stopnie doktora pracując w przemyśle.

Z bogatego wachlarza branż chemicznych nasi koledzy wybrali w swojej karierze: przemysł azotowy, farby, petrochemię, tworzywa i ceramikę. Najwyższy wzrostem na roku Tadeusz Piasecki, był dyrektorem Zakładów Azotowych w Puławach. Dyrektorami w swoich zakładach byli też Roman Imiela, Bogusław Jackowski, Michał Kołodko i Jerzy Węgier. Kilko z nas zasililo energetykę, gazownictwo, PKP i Sanepid. Po ustrojowych przemianach kilko z nas: Roman Imiela, Maria Klatka, Ewa i Bogdan Klecuniowie, Mirosław Kunecki, Jerzy Węgier i Zbigniew Wyderka wzięli sprawy w swoje ręce zakładając własne firmy.

Gdy przyszyły przemiany, sprzyjaliśmy im. Kilka osób aktywnie działało w „Solidarności”, lecz niemal nikt z nas nie wybrał działalności politycznej. Mimo że kiedyś prezentowaliśmy różne opcje polityczne, obecnie nie martwi nas brak naszego bezpośredniego zaangażowania w politykę, cieszy nas za to wstąpienie do Unii Europejskiej, nasza przyjaźń i nadzieja na kolejne nasze spotkania. Czekamy więc na kolejny zjazd.

*Tadeusz Piasecki,
Tomasz Palewski,
Małgorzata Michalewska*

Strona internetowa Działu Nauki

Serdecznie zapraszamy do korzystania z nowopowstałej strony internetowej Działu Nauki Politechniki Wrocławskiej <http://www.nauka.pwr.wroc.pl>

Znajdą tam Państwo informacje dotyczące między innymi:

- wydarzeń z życia Uczelni w obszarze współpracy z gospodarką,
- organizacji i finansowania badań naukowych; aktualnych zasad uczestnictwa w organizowanych konkursach;
- możliwości pozyskiwania środków na

badania z FNP, MNiI, MENiS i in.

Do zamieszczonych informacji dołączyliśmy wzory dokumentów wymaganych w procesie wnioskowania, a także kontakt telefoniczny i e-mailowy do poszczególnych osób w Dziale Nauki, które bezpośrednio zajmują się wybranymi zagadnieniami.

Mamy nadzieję, że zamieszczone na stronie wiadomości będą dla Państwa pomocne i usprawnią proces wnioskowania i rozliczania działalności badawczej.

Dział Nauki PWr

Kluby absolwenckie

Polskie szkoły wyższe nie mogą na razie liczyć na to, że – podobnie jak na amerykańskich uczelniach – wdzięczni wychowankowie będą swoją byłą Alma Mater sownie wspierać grosiwem. Kapitalizm u nas trwa zaledwie 15 lat, więc i bogatych biznesmenów nie mamy aż tak wielu, jak za oceanem. Wiele uczelni swoje nadzieje na otrzymanie pomocy wiązało i wiąże z tymi absolwentami, którzy zasiadają na kierowniczych stanowiskach w państwowych i prywatnych firmach. Ci jednak, nawet jeśli chcą pomóc, nie mogą, bo są ograniczeni przez akcjonariuszy, rady nadzorcze bądź przepisy. Czy jednak jest aż tak beznadziejnie? Nie, pod warunkiem, że transakcja jest wiązana.

Zlecenie na kotłownię

Wydział Mechaniczno-Energetyczny Politechniki Wrocławskiej to kuźnia dyrektorów i prezesów polskich elektrowni i elektrociepłowni. Po uroczystym zjeździe z okazji 40-lecia wydziału wielu z nich przystąpiło do nieformalnego klubu absolwenta, który za punkt honoru postawił sobie doprowadzenie do modernizacji budynku po starej kotłowni znajdującej się na dziedzińcu Gmachu Głównego. Deklarację taką złożyli po jej obejrzeniu.

Wydział opracowywał ekspertyzy i proponował sposób rozwiązywania konkretnych problemów występujących w firmach kierowanych przez absolwentów, które dzięki temu osiągały wymierne korzyści. Za te pieniądze (plus wsparcie rektora) nie tyle zmodernizowano kotłownię, ile faktycznie zbudowano ją od nowa. Prof. Zbigniew Gnutek, obecny dziekan wydziału, mówi jednak, że i ta forma wsparcia została ograniczona po wprowadzeniu prawa o zamówieniach publicznych. O ile wcześniej firmy państwowe mogły dowolnie wybierać wykonawcę zleceń, teraz muszą organizować przetargi. Absolwenci nie zapomnieli o swoim wydziale, zapraszają do przetargów i wydział wiele z nich wygrywa, ale

uczestnictwo w tej procedurze wymaga też i redukcji kosztów, więc wpływy z tego typu przedsięwzięć są znacznie mniejsze niż w latach dziewięćdziesiątych. Wówczas na przykład wpływy na poziomie 3-4 mln zł były czymś normalnym, dzisiaj zarobienie miliona złotych uważane jest za bardzo dobry wynik.

Właściciele prywatnych firm nie mają takich ograniczeń, ale też nie dysponują tak znacznymi środkami, aby móc w istotny sposób wesprzeć uczelnię. Nie znaczy to, że nie pomagają. Zamiast pieniędzy oferują elementy wyposażenia dydaktycznego: palniki, kotły, urządzenia chłodzące, przyrządy pomiarowe itp. rzeczy, na których studenci mogą się uczyć. Do tego dochodzi organizowanie praktyk dla studentów, promocja świeżo upieczonych absolwentów przez starsze roczniki przy przyjmowaniu do pracy itp. Oczywiście na tę ostatnią formę pomocy można liczyć zarówno ze strony firm państwowych, jak i prywatnych.

Zapłać za reklamę

Inną formę współpracy z absolwentami „na stanowiskach” przyjęła warszawska Szkoła Główna Handlowa, o czym można

było przeczytać w jednym z ostatnich numerów jej wewnętrznego pisma – *Gazety SGH*. Przynosi ona dotąd mniejsze korzyści niż przetargi, ale na tyle duże, żeby warto było ją rozwijać.

W 1995 roku powstał przy tej szkole Klub Partnerów SGH utworzony przez wielkie firmy (m.in. ABB, PLL LOT, Procter&Gamble, BRE Bank itd.), których prezesi byli bądź absolwentami tej uczelni, bądź byli z nią blisko związani. W zamian za roczną składkę członkowską stanowiącą równowartość 14 tysięcy dolarów amerykańskich miały one zagwarantowany pewien pakiet korzyści, m.in.: przeprowadzenie rekrutacji pracowników na ich potrzeby przez SGH wśród własnych studentów i absolwentów, dostęp do bazy danych absolwentów, udostępnianie wyników badań naukowych itp. Lista profitów okazała się jednak mało atrakcyjna dla członków klubu, bądź też zawarte w niej zapisy nie zostały zrealizowane. Tak duże koncerty i instytucje mają własne służby zajmujące się rekrutacją pracowników wedle ściśle określonych procedur i nie są zainteresowane pomocą uczelni w tym zakresie. Baza danych absolwentów nie powstała do dziś. Wyniki badań naukowych najpierw przez lata nie były udostępniane, a gdy w końcu zostały rozesłane w formie raportu do członków klubu, nie wzbudziły żadnego zainteresowania. W efekcie Klub Partnerów SGH stał się martwym ciałem, a wielu jej członków przestało uiszczać składki.

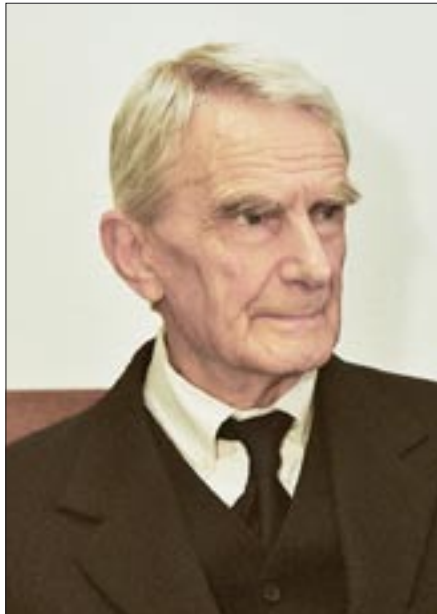
Ożywienie nastąpiło przed dwoma laty, kiedy władze SGH postanowiły uporządkować zasady reklamowania się firm zewnętrznych na terenie szkoły. Gdy zakazano wywieszania plakatów, rozdawania ulotek itp. form promowania bez zgody władz rektorskich, okazało się, że wiele firm, w tym także członków klubu, chce odnowienia współpracy. Bowiem w rzeczywistości firmy są zainteresowane tylko i wyłącznie dotarciem z reklamą do dużej i atrakcyjnej dla nich grupy odbiorców – pracowników i studentów SGH. Uczelnia zaczęła zarabiać na wynajmowaniu powierzchni reklamowych: w 2002 roku 180 tys. zł netto, w 2003 roku 150 tys. zł, do tego należy doliczyć wartość wymiany barterowej (najczęściej ogłoszenia w prasie w zamian za reklamę redakcji na uczelni) – ponad 200 tys. zł w ciągu obu tych lat. To jednak nie wszystkie korzyści. Członkowie klubu zaczęli też oferować wsparcie w wyposażeniu SGH w sprzęt i przeprowadzaniu niezbędnych remontów. Np. Procter&Gamble wyremontował i wyposażył jedną z sal konferencyjnych, a McKinsey&Company sfinansował powstanie w gmachu głównym Wirtualnego Dziekanatu dysponującego 30 stanowiskami komputerowymi.

Andrzej Kulik

Fot. Krzysztof Mazur

Jubileusz 90-lecia profesora Kazimierza Ciechanowskiego

Laudacja wygłoszona przez prof. Tadeusza Biesiekierskiego

Nasz drogi Jubilat – Prof. dr hab. inż. architekt Kazimierz Ciechanowski urodził się w kwietniu 1914 roku we Lwowie, uczęszczał do szkół w Krakowie, Lwowie i do słynnego Liceum im. Sułkowskich w Rydzynie, gdzie w roku 1932 otrzymał świadectwo dojrzałości. Dziwne losy zaprowadziły Go ponownie do Lwowa, gdzie kontynuował studia na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom magistra w roku 1940 (Lwów w rękach ZSRR). Lata wojenne to pierwsza praktyka zawodowa na budowach Lwowa, Kijowa, Stanisławowa, Śmiatycza i Kołomyi, a rok przed repatriacją – asystentura u znanego architekta prof. Jana Bagieńskiego.

Przyjazd do Wrocławia i lata 1946-1952 to już wspólna z nami działalność Jubilata na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej w Katedrze Architektury II u prof. Zbigniewa Kupca, początkowo w charakterze asystenta, adiunkta, a następnie zastępcy profesora. Pracę doktorską obronił w roku 1961, habilitację uzyskał łącznie z docenturą w roku 1968 i objął kierownictwo Zakładu Podstaw Kompozycji Architektonicznej.

Należał do Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego i Rady Naukowej Muzeum Architektury we Wrocławiu.

Od roku 1968 Prof. Kazimierz Ciechanowski był redaktorem naczelnym Wydawnictw Naukowych Instytutu Architektury i Urbanistyki Politechniki Wrocławskiej i sekretarzem Komisji Historii Sztuki Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Jako członek Stowarzyszenia Architektów Polskich pełnił przez wiele lat ważne funkcje w kolejnych kadencjach Zarządu SARP.

W roku 1984 przeszedł na zasłużoną emeryturę, ale nie było to równoznaczne z zaprzestaniem bardzo czynnej pracy naukowo-dydaktycznej i wychowawczej na Wydziale Architektury.

Prof. Ciechanowski stworzył swoją własną szkołę kompozycji architektonicznej, dzięki czemu osiągał coraz wyższy poziom prac studenckich i własnych twórczych poszukiwań w dziedzinie teorii architektury współczesnej.

Jego dziełem jest nowy model projektowania architektonicznego, polegający na selekcji przesłanek założeniowych i użytkowych wyrażonych w postaci ideogramów funkcji. Metoda ta, wprowadzana już w niektórych krajach, polega na rozwiązywaniu rzutów budynków za pomocą układów sieciowych i grafów biegunowych. Podstawowy zarys tej metody ukazał się w Dziale Informacji Naukowej Instytutu Architektury i Urbanistyki do rozpowszechniania międzyuczelnianego.

Dążność do powiązania tej metody z konkretnymi zadaniami zawodowymi wyrazi-

ła się między innymi w opracowaniu *Estetyka architektury realizowanej elementami seryjnej prefabrykacji* (1969 r.) oraz w pracy *Opracowanie technologii pneumatycznego wznoszenia konstrukcji budowlanych* wykonanej pod Jego kierunkiem w Zakładzie Podstaw Kompozycji Architektonicznej.

Podkreślenia wymaga także dorobek Prof. K. Ciechanowskiego w kształceniu kadry naukowej, tak krajowej, jak i obco-krajowców studiujących w Polsce – promotorstwo wielu prac doktorskich i opieka nad pracami habilitacyjnymi, między innymi dr Witolda Lipińskiego pt.: *Formy nieciągłe*.

Oprócz działalności naukowej na Wydziale Architektury PWr prowadził także na Wydziale Filozoficzno-Historycznym UWr oraz w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu wykłady o tematyce: *Zagadnienia współczesnej kultury plastycznej i Propedeutyka architektury*.

Podczas Jego wykładów młodzież uczyła się nowoczesnego ujęcia zagadnień projektowania polegającego na uwzględnieniu antropometrii, ergonomii i synergii.

Ważnym osiągnięciem działalności dydaktycznej Profesora było opracowanie pierwszego w tym czasie w Polsce (1972 r.) skryptu pt.: *Podstawy kompozycji architektonicznej*.

Niepełny byłby obraz naszego szanownego Jubilata, gdybyśmy poprzestali jedynie na suchych faktach i ich datach. Chciałbym więc przedstawić Jubilata takim, jakim Go wszyscy znamy. Prof. Kazimierz Ciechanowski to człowiek prawy, niezwykle skromny i koleżeński.

Bez wątpienia pewna cecha wyciszenia, tak dla Niego charakterystyczna, jest pochodną okrutnych lat okupacji bolszewickiej i niemieckiej.

Fot. Jerzy Hutnik

Nielicznym jedynie są znane tragiczne przeżycia lat 1939-1940 we Lwowie dotyczące Jego najbliższej rodziny, a zwłaszcza zamordowanego wtedy brata Artura. To piętno tragedii musiało mieć duży wpływ na tak wrażliwą i subtelną osobowość Kazimierza.

Balsamem łagodzącym dalsze życie Jubilata była wspaniała, kochająca żona, także architekt (zmarła w sierpniu 2003 r.) oraz urodziwe i pełne wdzięku i uzdolnień córki.

Miłość rodzicielską przeniósł Kazimierz na forum stosunków pedagogicznych, stając się cierpliwym i wyrozumiałym wychowawcą, kochanym przez braci studentów wielu roczników.

Mówiąc o Jubilate nie sposób pominąć Jego sięgające czasów szkolnych zamiłowanie do sportu, głównie lekkoatletyki (a jeszcze ściślej: do biegów na średnich dystansach).

Sport w liceum w Rydzynie stał na bardzo wysokim poziomie. Jednym z głównych jego propagatorów i bardzo czynnym sportowcem był nasz Jubilat, który w bie-

gach, pływaniu i wioślarstwie osiągał tak dobre wyniki, że pozwalały zaliczyć Go do przygotowywanej wówczas kadry olimpijskiej!

Gdyby nie II wojna światowa, która uniemożliwiła igrzyska w roku 1940, Kazimierz Ciechanowski byłby ich uczestnikiem, zwłaszcza w biegach średniodystansowych.

Nie zniechęcony tą wojenną przeszkodą, snuł nawet plany o studiach wyższych w dziedzinie kultury fizycznej, a ściele mówiąc – o pracy naukowej w dziedzinie medycyny sportowej.

Zamiłowanie do lekkoatletyki pozostało i jeszcze dzisiaj mieszkańcy Oporowa mogą obserwować codziennie rano starszego pana przemierzającego sprężystym, lekkim biegiem całe kilometry okolicznych uliczek.

Będąc współtowarzyszem Jego wypraw na Antypody w latach osiemdziesiątych byłem zarazem świadkiem, jak ten prawie 70-letni Pan z młodzieńczą werwą pływał na windsurfingu po zatoce koło Melbourne.

Jubilat jest globtrotterem, zwiedził niemal cały świat, był w awangardowych ośro-

dkach akademickich, tak europejskich, jak i amerykańskich, kanadyjskich i australijskich, w których prezentował dorobek polskiej dydaktyki architektonicznej analizując programy i metody nauczania w różnych środowiskach naukowych.

Długo jeszcze można by wliczać osiągnięcia Jubilata w działalności zawodowej, społeczno-kulturalnej i popularyzatorskiej. Jego aktywność zawodowa sprawia, że możemy oczekiwać jeszcze wielu Jego oryginalnych i wartościowych prac naukowych, nie tylko z dziedziny architektury.

DROGI JUBILACIE! Za Twe wspaniałe 90 lat życia, w większości poświęcone naszej uczelni, składamy Ci w podziękowaniu naszą wielką miłość, szacunek i uznanie oczekując na jeszcze drugie lata współpracy na naszym szacownym Wydziale Architektury i życząc Ci, kochany Profesorze, bardzo długich, zdrowych, owocnych i twórczych lat życia oraz wielu sukcesów naukowych!!!

Plurimos Annos Drogi Kazimierzu!!!

Tadeusz Biesiekiński

7 kwietnia 2004

Jubileusz profesora Witolda Lipińskiego

19 maja w sali Rady Wydziału Architektury PWr miało miejsce uroczyste spotkanie z okazji 80-lecia urodzin prof. dr hab. inż. arch. Witolda Lipińskiego. Licznie przybyli goście: koledzy, współpracownicy i uczniowie, którzy wiele zawdzięczają profesorowi. Władze uczelni reprezentował JM Rektor Tadeusz Luty, a laudację ku czci Jubilata wygłosił Jego młodszy kolega ze studiów – prof. Ryszard Natusiewicz.

Przypomniał w niej najważniejsze fakty z życia i osiągnięcia zawodowe Profesora.

Witold Lipiński urodził się 14 listopada 1923 r. w Kosakach. Ukończył studia na Wydziale Architektury PWr w 1950 roku, a w roku 1951 rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną jako asystent na tym wydziale. W 1956 roku został adiunktem, w 1979 – docentem, a w 1990 otrzymał stanowisko profesora. W 1963 r., po obronie pracy doktorskiej „Zastosowanie płomieniowych natrysków szklivi ceramicznych do barwnych powłok w architekturze”, uzyskał doktorat z nauk technicznych, w 1979 r. – habilitację, a w roku 1991 – tytuł profesora nauk technicznych.

Jednocześnie pracował zawodowo jako projektant: w czasie studiów w Studenckiej Spółdzielni Produkcyjnej „Arkady”, potem we wrocławskim Miastoprojekcie, w Zakła-

dzie Dokumentacji Architektonicznej PWr i Zakładzie Gospodarstw Pomocniczych Instytutu Architektury i Urbanistyki. W latach 1973-1983 był zatrudniony na ½ etatu w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu.

Profesor był promotorem 13 pozytywnie zakończonych przewodów doktorskich, z których kilka zostało wyróżnionych nagrodą Rektora. Stworzył szkołę naukową w dziedzinie architektury bioklimatycznej. W okresie czynnej pracy na uczelni pełnił wiele ważnych funkcji, m.in.: dyrektora Instytutu Architektury i Urbanistyki oraz kierownika Katedry Architektury Mieszaniowej. Jednocześnie był przewodniczącym koła SARP,

członkiem miejskich i wojewódzkich komisji ds. architektury, rzeczoznawcą SARP, członkiem PAN Oddziału Wrocław. Za swoją pracę otrzymał szereg wyróżnień i nagród, m. in.: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznakę PWr czy Medal Komisji Edukacji Narodowej.

W 1994 r. przeszedł na emeryturę, zachowując 1/3 etatu, a od kilku lat współpracuje z Politechniką opracowując raporty na temat budownictwa bioklimatycznego.

Bardzo bogaty jest wykaz osiągnięć w pracy naukowo-badawczej i twórczej Jubilata.

Obejmuje wiele prac projektowych, doświadczalnych, konstrukcyjnych, opraco-

wań badawczych, artykułów, publikacji i ekspertyz. Wraz z inż. Andrzejem Skorupą prof. Witold Lipiński był współautorem patentu (1974 r.) pod nazwą: „Sposób wznoszenia budynków wielokondygnacyjnych”.

Spośród ważniejszych zrealizowanych prac projektowych Profesora należy wymienić:

1. Plac Kościuszki we Wrocławiu – udział w opracowaniu urbanistyczno-architektonicznym i projektach wnętrz restauracji, kawiarni, sklepów (1956 r.),
2. Przebudowa i adaptacja hotelu „Orlinek” (1958 r.),
3. Ośrodek czasowy Politechniki Wrocławskiej w Ustce (1964),
4. Ośrodek wypoczynku świątecznego w Rokitykach (1968 r.),
5. Adaptacja i rekonstrukcja budynków zabytkowych we Wrocławiu (1969 r.).

„Na koniec zostawiłem najważniejszą pozycję w dorobku twórczym profesora architekta Witolda Lipińskiego.” – tak swoje wystąpienie zamykał prof. Ryszard Natusiewicz – „Za taką uważam schronisko i obserwatorium PIHM w Karkonoszach na Śnieżce (1959-1964 r.) wraz z wnętrzami (1970 r.)

zaprojektowanymi we współpracy z architektem Waldemarem Wawrzyniakiem. Dzieło niezwykle, doskonale wpisane w górski i <zimowy> krajobraz Karkonoszy, temat licznych opracowań fotograficznych i rysunko-

wych. Dzieło to zapewnia, moim zdaniem, nieśmiertelne miejsce Wicia Lipińskiego w historii architektury polskiej.”

Plurimos annos!

(km)

Fot. Jerzy Hutnik

„Maszyny podstawowe w polskim górnictwie odkrywkowym”

80-lecie profesora Henryka Hawrylaka

W ramach naukowo-technicznej konferencji „Maszyny podstawowe w polskim górnictwie odkrywkowym” zorganizowanej przez Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn Wydziału Mechanicznego odbył się jubileusz 80-lecia prof. Henryka Hawrylaka, doktora hc PWr. Uroczystość poświęcona czołowej postaci wśród twórców maszyn górniczych zgromadziła 24 maja w auli budynku B-4 wielu znamienitych gości. Obecne były nie tylko władze naszej uczelni i byli rektorzy PWr, ale także rektorzy Politechniki Śląskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej, wrocławskiej Akademii Rolniczej, Akademii Muzycznej we Wrocławiu, Politechniki Świętokrzyskiej, Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej oraz jeleniogórskiego Kolegium Karkonoskiego. Reprezentowane były też Politechniki: Szczecińska, Krakowska, Poznańska, Lubelska, Warszawska i Opolska.

Przybyli również przedstawiciele IMBiGS, KBN, CK, PAN, WAT, Głównego Instytutu Górnictwa, Państwowej Komisji Akredytacyjnej oraz instytucji, z którymi Jubilat współpracował wiele lat, a także marszałek województwa dolnośląskiego Henryk Gołębiewski i rodzina Profesora.

Podczas oficjalnych wystąpień przypomniane zostały zasługi i dokonania naukowe Jubilata. JM Rektor prof. Tadeusz Luty, który był patronem honorowym konferencji, przekazał w imieniu Senatu i władz PWr wyrazy uznania i najlepsze życzenia. W liście gratulacyjnym napisał:

...Mnie pozostaje serdecznie podziękować za ponad 50 lat pracy na Politechnice Wrocławskiej, począwszy od trudnych lat funkcjonowania w Akademickiej Straży Uniwersyteckiej w 1945 r., kiedy to uczestniczył Pan Profesor w tworzeniu zrębów uczelnianej egzystencji.

Dziękuję za to wszystko, co Uczelnia zawdzięcza Panu, za pełnienie wielu odpowiedzialnych funkcji, m.in. Przewodniczącego Prezydium Senatu, Dziekana, Prodziekana, Dyrektora Instytutu; za udział w licznych radach naukowych, komitetach i komisjach, a zwłaszcza w Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, jako przewodniczący Sekcji Nauk Technicznych, oraz za kształcenie i inspirację młodej kadry naukowej.

Liczne grono wychowanków wielu generacji świętuje dziś Jubileusz swego Mistrza okazując Mu dowody uznania i przywiązania.

Proszę przyjąć moje wyrazy głębokiego szacunku i uznania.

Dziekan Wydziału Mechanicznego prof. Waclaw Kollek w swoim przemówieniu skoncentrował się na działalności organizacyjnej i dydaktycznej Jubilata. Przypomniał, że odegrał On istotną rolę przy powstaniu naszej uczelni i przyczynił się do jej rozwoju. Zdaniem dziekana niezwykle ważny jest twórczy wkład Profesora w kształtowanie Wydziału Mechanicznego, współuczestnictwo w tworzeniu Wydziału Górniczego, współpraca z innymi krajowymi i zagranicznymi ośrodkami. Prof. W. Kol-

lek wyraził wielkie uznanie dla osiągnięć naukowych i aktywności Jubilata, podkreślił jego skromność, pogodę ducha, zyczliwość, serdeczność i znakomitą opiekę nad młodszymi kolegami.

W imieniu pracowników Instytutu Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn Politechniki Wrocławskiej wystąpił były student Profesora, a obecnie dyrektor I-16 – prof. Eugeniusz Rusiński. Powiedział:

...Szanowny Jubilacie – jest Pan Profesor jedną z tych osobowości, którym nic nie było w stanie przeszkodzić w uczciwej pracy, będącej dla Pana zawsze celem nadrzędnym. Udowodnił Pan, że stosując zasady własne oraz Ike'a można, ... COŚ osiągnąć, byleby nie zwracać uwagi na to, kto otrzyma pochwałę”!

Drogi Profesorze, swoimi staraniami przyczyniłeś się do powstania naszego Instytutu Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn, a jednocześnie byłeś przez wiele lat jego dyrektorem. To Pan Profesor przyczynił się do dynamicznego rozwoju Instytutu, który dzisiaj zajmuje znaczącą pozycję na Uczelni i w kraju. Obrany i wytyczony przez Pana Profesora kierunek badań naukowych był słuszny, a my, wychowankowie szanownego Jubilata zbieramy dzisiaj obfite plony...

Wśród ogromnej liczby instytucji i osób, które nadesłały listy gratulacyjne, znalazł się przewodniczący Komitetu Badań Naukowych – prof. Michał Kleiber. Minister napisał:

...Z należnym szacunkiem odnosimy się do wielkiego, cieszącego się szerokim uznaniem dorobku naukowego i naukowo-technicznego Pana Profesora w zakresie różnych dziedzin i dyscyplin mechaniki oraz budowy i eksploatacji maszyn, w szczególności związanych z górnictwem odkrywkowym. Na podkreślenie zasługuje również Pański wielki dorobek dydaktyczny, a także organizatorski w sferze nauki, techniki i szkolnictwa wyższego. Dorobek ten sytuuje Pana Profesora w gronie wybitnych polskich uczonych...

Z wielu instytucji przemysłowych szczególnie blisko prof. H. Hawrylak współpracował z „Poltegorem”, którego Radzie Naukowej do dziś przewodniczy. W liście gratulacyjnym Instytutu Górnictwa Odkrywkowego „Poltegor-Instytut” czytamy:

...Trudno przecenić udział i zaangażowanie Pana Profesora w stworzeniu podwalin budowy i rozwoju nowoczesnych maszyn dla górnictwa odkrywkowego.

Na podkreślenie zasługuje umiejętność i osiągnięcia Pana Profesora w integrowaniu środowiska naukowego oraz skutecznym rozwijaniu współpracy krajowych placówek badawczych w zakresie dużych maszyn dla robót ziemnych i przeladunkowych.

Powodem do dumy może być liczne grono wychowanków Pana Profesora zajmujących eksponowane i znaczące stanowiska zarówno w nauce jak i w przemyśle...

Drugą część konferencji stanowiła sesja plenarna, w czasie której zostały wygłoszone trzy referaty:

- „Polskie górnictwo węgla brunatnego” – Z. Kasztelewicz,
- „Awarie maszyn podstawowych górnictwa odkrywkowego” – D. Dudek,
- „Wybrane zagadnienia wspomaganie projektowania polskich maszyn podstawowych górnictwa odkrywkowego” – E. Rusiński.

Po południu uczestnicy konferencji mieli możliwość zwiedzania Wydziału Mechanicznego, a wieczorem odbyła się uroczysta kolacja, podczas której wystąpiła Polska Orkiestra Kameralna Sotto Voce.

Hanna Waśkowska
Zdjęcia K. Mazur

XX posiedzenie Senatu

(27.05.2004)

W skład Senatu PWr wszedł **Leszek Cieśla** jako reprezentant studentów z W-5.

- **JM Rektor** poinformował o uzyskaniu akredytacji KAUT przez kierunki: *elektrotechnika (W-5)*, *informatyka oraz zarządzanie i marketing (W-8)*.

- Zaaprobowano ponowne mianowanie **dra hab. inż. Krystyna Stycznia** na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

- Postanowiono nadać budynkowi A-4 imię profesora Mieczysława Sasiadka (58:0:1). Ta związana z obchodami 50-lecia Wydziału Mechaniczno-Energetycznego inicjatywa Rady Naukowej Instytutu Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów została poparta uchwałą RW-5.

- Pani kwestor **A. Maniak** przedstawiła bilans zamykający 2003 r. (kwota 378.580.204,24 zł wzrosła w stosunku do ub. roku o 5,3%, a aktywa obrotowe o 5,84%), a także rachunek zysków i strat, rachunek przepływów pieniężnych, zestawienie zmian w funduszu własnym, wprowadzenie do sprawozdania finansowego oraz informację dodatkową do sprawozdania finansowego za rok 2003. Oceniała, że przedstawione tam wskaźniki świadczą o stabilnej sytuacji uczelni.

Pani prezes Zarządu Agencji Biegłych Rewidentów „TAX-2” **R. Nowak** pozytywnie zaopiniowała bilans pod względem finansowym i prawnym.

Komisja ds. Organizacji i Finansów zarekomendowała przyjęcie sprawozdania finansowego za rok 2003.

Senat przyjął je (60:0:1).

- Spełniając formalny wymóg dokonania podziału zysku Senat zaaprobował propozycję przeznaczenia całej kwoty zysku bilansowego (13.808.052,99 zł) na fundusz zasadniczy (60:0:0). Wniosek uzyskał pozytywną opinię Komisji ds. Organizacji i Finansów. **Prorektor prof. E. Kubica** poinformował, że kwota operacyjna wynosi ok. 3 mln zł, pozostała część jest w dyspozycji jednostek uczelni.

- Pani kwestor **A. Maniak** omówiła proponowany plan rzeczowo-finansowy na rok 2004. Uwzględniono w nim kwoty dotacji budżetowych, przychody planowane do uzyskania z innych źródeł finansowania oraz zasady bilansowania przychodów i wydatków. W propozycji starano się uwzględnić wszystkie koszty i ostrożnie szacowane dochody. W przychodach z działalności ope-

racyjnej zaplanowano 7-procentowy wzrost w stosunku do roku ubiegłego. Ze względu na malejące od lat zyski z lokat przychody maleją, zaś wzrost wynagrodzeń pracowników zwiększa koszty operacyjne o 11%. Założony zysk z działalności gospodarczej oszacowano na ok. 643 tys. zł. Senat przyjął (61:0:0) plan.

Wiceprzewodniczący Senackiej Komisji ds. Organizacji i Finansów **prof. R. Grząślewicz** zaapelował o zwiększenie rezerwy finansowej (dziś jest to kwota porównywalna z 1-miesięcznymi wydatkami uczelni na płace) i zmianę struktury wydatków.

JM Rektor podkreślił, że decentralizacja decyzji finansowych nie sprzyja dobremu zarządzaniu Politechniką.

Prorektor E. Kubica zwrócił się o upoważnienie Rektora do zatwierdzania standardowych modyfikacji planu rzeczowo-finansowego, jakie następują w wyniku korekt ministerialnej dotacji budżetowej. Senat zaaprobował tę propozycję (57:0:4). JM Rektor będzie powiadamiał Senat PWr o dokonywanych zmianach.

- **Prorektor E. Kubica** poinformował, że władze PWr postanowiły współfinansować inwestycję określaną dotąd jako Zintegrowane Centrum Dydaktyczne. (Z przyczyn formalnych będzie ona się w przyszłości nazywać Kompleks Dydaktyczny Zintegrowane Centrum Studenckie.)

Jej całkowity koszt szacuje się na 29 mln zł (w 75% z funduszy strukturalnych, w 25% – ze środków pozyskanych przez PWr). Rozwiązanie to uzyskało pozytywną opinię Komisji ds. Organizacji i Finansów.

Senat uchwalił (60:0:1), że „*po zapoznaniu się z projektem inwestycyjnym poświęca, że Politechnika Wroclawska będzie współfinansować całkowite koszty budowy Kompleksu Dydaktycznego Zintegrowane Centrum Studenckie*”.

- Przewodniczący Rady Fundacji Rozwoju PWr **prof. A. Wiszniewski** przedstawił jej działalność w ostatnim roku (nowi przedstawiciele PWr są w Radzie Fundacji od 8.05.2003 r.). Rada powołała dra Jarosława Janiszewskiego na p.o. Prezesa Zarządu Fundacji i przyjęła nowy statut Fundacji. **JM Rektor** powołał Komisję Rewizyjną, którą tworzą: **mgr A. Maniak, prof. E. Rafajłowicz, prof. E. Kubica**.

Dr J. Janiszewski omówił cele i zadania, zakres działań oraz operacyjne perspek-

tywy działalności Fundacji. Poinformował, że zwrócono się do fundatorów z prośbą o dofinansowanie Fundacji. Statut przewiduje uhonorowanie fundatorów wpisaniem do księgi zasłużonych lub przyznaniem medalu PWr.

Komisja ds. Organizacji i Finansów poparła propozycję przyznania Fundacji darowizny w kwocie nieprzekraczającej 150 tys. zł.

Prof. A. Weron wyraził przekonanie o potrzebie poszerzenia Rady o osoby spoza uczelni, również w związku z koniecznością starania się o wsparcie finansowe. Prof. J. Zwoździak przypomniał, że w pierwszym składzie Rady byli przedstawiciele fundatorów.

- **Prorektor E. Kubica** przedstawił propozycję zmian §§ 22, 23, 24, 25, 26, 26a i 31 Statutu PWr. Wynikają one z potrzeby sprecyzowania i aktualizacji zapisów (zdefiniowanie centrów, zespołów badawczych, studiów, zamiejscowy ośrodek dydaktyczny, filia).

§ 22 określa sposób powoływania i formę działania zespołu badawczego i centrum koordynacyjnego (koordynującego działalność kilku zespołów badawczych).

§ 23 mówi o jednostkach pozawydziałowych (centrach uczelnianych) i międzywydziałowych (studiach, zamiejscowych ośrodkach dydaktycznych i filiach).

§ 24 zajmuje się centrami uczelnianymi jako jednostkami (1) promującymi osiągnięcia naukowo-techniczne uczelni i wspomagającymi ich wykorzystanie, (2) świadczącymi usługi, zwłaszcza techniczne i informatyczne na rzecz innych jednostek Uczelni i całego środowiska technicznego, (3) organizującymi studia podyplomowe, kursy doskonalenia zawodowego i szkolenia specjalistyczne.

§ 25 określa zasady funkcjonowania studiów, a § 26 – zamiejscowych ośrodków dydaktycznych.

§ 26a stwierdza, że zamiejscowy ośrodek dydaktyczny może uzyskać status filii, gdy będzie miał co najmniej dwa wydziały („wydziały zamiejscowe”). Podano tu sposób powoływania jego dyrektora administracyjnego i nadawania regulaminu. Konsekwencją zmian jest też korekta § 31 ust.2.

Propozycja uzyskała pozytywną opinię Komisji ds. Organizacji i Finansów. Związki zawodowe nie zgłosiły uwag do tych zmian.

• **Prorektor T. Więckowski** poinformował, że dzięki zgodnej inicjatywie dziekanów W3, W7, W9 i W10 uczelnia zamierza zintegrować system biblioteczny. Jednolite zarządzanie Biblioteką poprawi obsługę czytelników i warunki pracy. Proponowane zmiany zostały zaakceptowane przez Radę Biblioteczną i Komisję ds. Organizacji i Finansów.

Senat zatwierdził włączenie Biblioteki i Ośrodka Informacji Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Ciepłych do Biblioteki Wydziału Chemicznego (54:1:0) oraz utworzenie – w miejsce bibliotek I-16, I-19, I-24, BMW-9 i BMW-10 – Biblioteki Wydziału Mechanicznego (55:0:0).

• Senat zapoznał się z wynikami działalności kolejnych centrów. O Wrocławskim Centrum Transferu Technologii mówił **mgr G. Gromada**, o Centrum Kształcenia Ustawicznego – kierująca nim pani **dr T. Kupczyk**, a o Wrocławskim Centrum Sieciowo-Superkomputerowym – **mgr J. Paniewicz**.

Komisje ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką i ds. Organizacji i Finansów pozytywnie zaopiniowały sprawozdania.

Prof. W. Kollek zaproponował, by w przyszłości ujednoczyć formę sprawozdań, co ułatwi ich ocenę.

JM Rektor zalecił, by ze względów promocyjnych w nazwach centrów na pierwszym miejscu znajdowała się „Politechnika Wroclawska”.

• **Prorektor T. Więckowski** omówił nowe wersje regulaminów organizacyjnych WCTT i CKU. Pozwolą one osiągnąć zgodność ze znowelizowanym Statutem, a ich forma zostanie ujednoczona (wzorec autorstwa **prof. A. Hałasa**).

Zatwierdzono Regulamin Organizacyjny WCTT (53:0:1) i Regulamin Organizacyjny Centrum Kształcenia Ustawicznego (53:0:1).

• **Prorektor ds. nauczania prof. J. Świątek** przedstawił powody ogólnopolskiej inicjatywy powołania kierunku *inżynieria biomedyczna*. Rozpowszechniająca się europejska tendencja wprowadzania problematyki biomedycznej do dyscyplin inżynierskich sprawiła, że i w Polsce zawiązała się grupa inicjatywna (PG, PŚL, PŁ, PW, PWr i AGH). Podjęła ona prace nad opracowaniem programu studiów i sylwetki absolwenta. **Profesorowie J. Misiewicz, A. Weron, R. Będziński** poparli inicjatywę. **Prof. A. Hałas** zalecił staranne umotywowanie wniosku w tej sprawie do RGSzW. Inicjatywa uzyskała poparcie Senatu (53:0:0).

• **Prorektor ds. Studenckich dr K. Rudno-Rudziński**, zdał sprawę z działalności organizacji studenckich w 2003 r. Podkreślił wzrost liczby kół naukowych (63 koła gromadzą 700 studentów i 60 opiekunów). W innych formach działalności (101 podmiotów) zaangażowanych jest ok. 900 studentów. Studenckie środki przekazu (pisma Semestr, Żak, internetowe Radio Luz, telewizja Styk) mają ok. 60 tys. odbiorców. Nasi studenci odnoszą sukcesy w turniejach językowych i konkursach chórальных.

Podstawowe problemy to: źródła finansowania organizacji studenckich, dystrybucja środków i pasywne formy uczestnictwa w życiu studenckim. Niezbędne jest przystosowanie form działania do potrzeb społeczeństwa rynkowego, rozwijanie postaw prospołecznych i kształtowanie poważnego podejścia do istotnych wartości. Trzeba się jednak liczyć z występującym nastawieniem konsumpcyjnym, traktowaniem uczelni jako sponsora i pracodawcy i występującymi w środowisku studenckim konfliktami interesów.

Prof. R. Będziński wysoko ocenił działalność kół naukowych. **Prof. C. Madryas** wyraził uznanie dla różnorodnej działalności studenckiej. Przedstawiciel studentów **J. Wilk** podziękował władzom Uczelni za dotychczasową opiekę i wsparcie finansowe oraz zaapelował o pomoc w docieraniu do potencjalnych sponsorów studenckiej działalności.

• Senat wyraził zgodę na współpracę z Northeastern University w Bostonie (51:0:0). Ma ona dotyczyć badań, kształcenia i wymiany studentów.

• Ponadto:

– **JM Rektor** poinformował, że Oficyna Wydawnicza PWr opublikowała biografię doktorów honoris causa Politechniki Wrocławskiej.

– Zapowiedział spotkanie z sekretarzem CK **prof. O. Achmatowiczem**, (17 czerwca) na temat funkcjonowania znowelizowanej ustawy o szkolnictwie wyższym oraz uprawnień akademickich.

– **Prof. R. Grząślewicz** wyraził zaniepokojenie spodziewanym zróżnicowaniem poziomu przygotowania tegorocznych maturzystów z matematyki. Zasugerował, by organizować zajęcia wyrównawcze dla kandydatów na studia lub poszerzyć program I roku o dodatkowe godziny z matematyki.

Zapewne jednak z przyczyn finansowych problem ten może zostać rozwiązany dopiero w przyszłym roku akademickim.

• Następne posiedzenia Senatu: 24 czerwca oraz 15 lipca o godz. 9:30. (*mk*)

Mirosław Sawicki ministrem edukacji narodowej i sportu

Mirosław Sawicki urodził się w 1946 r. w Warszawie. W latach 1963-1968 studiował fizykę teoretyczną na Uniwersytecie Warszawskim. Współorganizator wiecu 8 marca 1968 r. na Uniwersytecie Warszawskim. Aresztowany (marzec-sierpień 1968) i zawieszony w prawach studenta. W 1970 r. przywrócono mu prawa studenckie, a w 1971 r., po uzyskaniu absolutorium, „represjonowany“ nakazem pracy w szkole, która okazała się być jego żywiołem.

W latach 1971-1990 nauczyciel fizyki w warszawskich liceach. Magisterium otrzymał w Filii UW w Białymstoku w 1982 r. Współpracownik Komitetu Samoobrony Społecznej KOR. Od 1980 r. członek NSZZ Solidarność, działacz oświatowy, organizator Oświaty Niezależnej.

W latach 1990-1997 pracownik Ministerstwa Edukacji Narodowej – współautor zmian polskiego systemu oświaty, najpierw jako dyrektor Departamentu Kształcenia Ogólnego do 1996 r., a następnie podsekretarz stanu odpowiedzialny między innymi za reformę systemu edukacji. W latach 1998-2002 radca - minister pełnomocny ds. nauki w Ambasadzie RP w Waszyngtonie.

W 2002 r. otwiera przewodnik doktorski na Wydziale Socjologii Uniwersytetu Jagiellońskiego na temat porównania polityk edukacyjnych w różnych krajach świata. Od listopada 2002 r. dyrektor Centralnej Komisji Egzaminacyjnej w Warszawie.

VI polsko-niemieckie spotkanie kooperacyjne – Wrocław 2004

Już po raz szósty, a drugi we Wrocławiu, spotkali się w maju br. przedstawiciele polskich i niemieckich przedsiębiorstw. Poszukiwali nie tylko wspólnych zainteresowań zawodowych, ale również możliwości wspólnych przedsięwzięć gospodarczych, turystycznych, ekologicznych i kulturowych.

Organizatorzy VI Polsko-Niemieckiego Spotkania Współpracy „Usługi techniczne i innowacja”: Ost-Bruecke Berlin (koordynator strony niemieckiej Dr. Berndt Gross), Politechnika Wroclawska – Centrum Zaawansowanych Systemów Produkcyjnych (koordynator strony polskiej prof. Edward Chlebus), Dolnośląska Izba Gospodarcza z prezesem Zbigniewem Sebastianem, Państwowa Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości oraz Ośrodek Transferu Innowacji – Warszawa postawiły sobie ambitne zadanie przygotowania dużego forum gospodarczego przedsiębiorców Polski i Niemiec już w kilka dni po naszej integracji z rynkową gospodarką europejską. Duże zainteresowanie tym przedsięwzięciem – 340 uczestników, w tym 142 przedsiębiorców z Niemiec i 153 z Polski – dowodzi, że następują zmiany w mentalności obu narodów.

W uroczystym otwarciu konferencji oraz w obradach plenarnych wzięli udział Rektor Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusz Luty, pełniący rolę gospodarza naszej uczelni, oraz honorowi goście: wicemarszałek województwa dolnośląskiego Janusz Pezda, wiceminister gospodarki i pracy Krzysztof Krystowski, wiceprezydent Wrocławia Sławomir Najnigier, konsul generalny Niemiec w Polsce Dr. Peter Ohr, reprezentant ministerstwa gospodarki Niemiec oraz przedstawiciele samorządów Drezna, Goerlitz i Zgorzelca. Wszyscy wyżej wymienieni wygłosili krótkie przemówienia na temat regionalnych i międzynarodowych problemów gospodarczych i społecznych. W sesji plenarnej zaprezentowały się również dwa globalne przedsiębiorstwa niemieckie – Volkswagen Motor Polska z Polkowic oraz BOSCH Polska z Mirkowa. Następnie odbyły się sesje tematyczne: budownictwa, transferu technologii, energii i ochrony środowiska oraz produkcji i wymiany informacji. Zaprezentowane podczas tych sesji oferty oraz informacje na temat kompetencji poszczególnych przedsiębiorstw można znaleźć w broszurze zawierającej skrócone wersje tych wystąpień.

W panelu „Budownictwo/Infrastruktura” (prowadzący – prof. Cezary Madryas

z PWr) główny nacisk położono na zagadnienia architektury, urbanistyki i renowacji zabytków oraz współpracy przemysłu z nauką na przykładzie wybranych projektów budowlanych. Panel „Badania-Transfer technologii-Biznes” prowadziła Helena Korolewska z OTI Warszawa. Zaś zagadnieniom gospodarki zasobami wodnymi i energetycznymi w kontekście ochrony środowi-

ska, projektowania i eksploatacji systemów oraz ekologicznych technologii poświęcony był panel „Woda-Energia-Środowisko” (prowadząca – Dr. Sabine Heymann z lipskiego Umwelt-Forschungs-Zentrum). Prowadzony przez prof. Edwarda Chlebusa z Politechniki Wrocławskiej panel „Budowa Maszyn - Techniki Produkcji - Systemy Informatyczne” obejmował zagadnienia stosowania najnowszych technologii w budowie maszyn, zwłaszcza w przemyśle samochodowym. Podnoszone były też aspekty projektowania, transferu nauki do przemysłu budowy maszyn oraz zastosowanie technologii informatycznych (w tym internetowych) w różnych obszarach przemysłu maszynowego.

Najważniejszą chyba częścią konferencji były bezpośrednie rozmowy kooperacyjne (około 270) pomiędzy poszczególnymi przedsiębiorcami. Wspomagało je

Konkurs Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania PAN

22 kwietnia w pałacu w Jabłonnej prezes Polskiej Akademii Nauk prof. Andrzej Legocki wręczył nagrody i wyróżnienia laureatom Konkursu Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania PAN na prace naukowe z zakresu organizacji i zarządzania wydane w latach 2001-2002. Nagrody i wyróżnienia przyznawane są w czterech kategoriach: za podręcznik, monografię naukową, rozprawę habilitacyjną i za rozprawę doktorską. Spośród ośmiu uhonorowanych osób aż trzy to pracownicy naukowcy Instytutu Organizacji i Zarządzania PWr. Wyróżnienie za najlepszą monografię naukową przypa-

dło prof. dr hab. inż. Edwardowi Radosińskiemu za książkę „Systemy informatyczne w dynamicznej analizie decyzyjnej” wydaną przez PWN.

Wyróżniono też dwoje autorów prac doktorskich: dr inż. Annę Zabłocką-Kluczkę za rozprawę „Wykrywanie i przewidywanie zjawisk kryzysowych w organizacji” (promotor: dr hab. Zygmunt Kral, prof. PWr) oraz dra inż. Roberta Kamińskiego za rozprawę „Spójność kultury organizacyjnej a innowacyjność przedsiębiorstw” (promotor: dr hab. inż. Marian Hopej, prof. PWr). ✨

Prof. dr hab. inż. E. Radosiński i dr R. Kamiński (z prawej) przyjmują dyplomy i gratulacje.

30 tłumaczy – studentów germanistyki. Konferencję zakończył okrągły stół prowadzony przez prezesa DIG dr Z. Sebastiana. Natomiast wieczorem w Konsulacie Generalnym Niemiec odbyło się spotkanie towarzyskie.

VI Polsko-Niemieckie Spotkanie Kooperacyjne przyczyniło się do przewalczania częściej wśród polskich przedsiębiorców obawy przed konsolidacją potencjału rynkowego, handlowego czy też produkcyjnego, zarówno wewnętrznego, jak i zewnętrznego. Trudno ocenić, w jakim stopniu jest to wynik procesów makroekonomicznych w wymiarze europejskim, a o ile rezultat zmian mentalnościowych i kulturowych.

Być może pewną rolę odgrywa tu przymus ekonomiczny i nowe warunki realizacji wyzwań rynkowych. W polskich warunkach globalizacja może mieć dwa oblicza:

- Negatywne:
 - brak polskich produktów na rynku globalnym stwarza trudności w zaistnieniu na konkurencyjnym rynku,
 - brak produkcji i eksportu na inne rynki nie pozwala na bezpośrednie zmniejszenie stopy bezrobocia i rozwoju gospodarczego kraju.
- Pozytywne – przy minimalnym wkładzie kapitałowym następuje transfer technologii oraz tworzenie sieci poddostawców dla producentów globalnych, co pośrednio

sprzyja rozwojowi technologicznemu i rynkowej równowadze na globalnym rynku poddostawców.

W obu przypadkach należy znaleźć strategię optymalną, tzn. możliwości maksymalnego wykorzystania potencjału wytwórczego przedsiębiorstw produkcyjnych zorganizowanych w branżowe centra lub sieci poddostawców pracujących dla producentów globalnych. Tylko w ten sposób można wyraźnie zmniejszyć lukę technologiczną polskiego przemysłu i konkurencyjność polskich wyrobów. W tym kierunku zapewne przebiegały rozmowy indywidualne między przedsiębiorcami.

prof. dr hab. Edward Chlebus

Seminarium Centrum Materiałów Zaawansowanych i Nanotechnologii

O nano-proszkach luminescencyjnych

18 maja na seminarium CMZiN wystąpił dr. hab. Witold Łojkowski (Centrum Badań Wysokociśnieniowych PAN, Warszawa), który zaprezentował „Syntezy hydrotermalne w polu mikrofalowym nano-proszków luminescencyjnych i ich spiekanie”.

Głównym kierunkiem działania Laboratorium Materiałów Nanokrystalicznych CBW PAN jest zastosowanie połączonych technik mikrofalowych i ciśnieniowych do syntez nano-proszków. W tym celu we współpracy z firmą ERTEC wykonano unikalną aparaturę – reaktor mikrofalowo-ciśnieniowy do syntez nano-proszków w ciśnieniach do 10 MPa. Opracowano podstawy technologii syntez nano-proszków wykorzystując syntezę hydrotermalną, w której źródłem energii są mikrofały. Otrzymano nano-proszki ZnO, ZrO₂ domieszkowane Pr do 20% wagowych ZrO₂, tlenki żelaza (magnetyt, maghemit, hematyt), tlenek żelaza domieszkowany kobaltom do 5%. Szczególną cechą technologii jest bardzo krótki czas reakcji. Opanowano techniki sterowania wielkością ziarna ZnO i ZrO₂ w zakresie 5 ÷ 200 nm. Wykonano także pierwsze spieki wymienionych nano-proszków.

Jak poinformował prelegent, opracowano podstawy technologii syntezy luminescencyjnych nano-proszków YAG oraz ich spiekania. Otrzymano przezroczyste ceramiki o strukturze nanokrystalicznej.

Otrzymane wyniki spotkały się z dużym zainteresowaniem środowiska naukowego, gdyż potrzebne są nano-proszki o kontrolowanej wielkości ziarna i strukturze. Zespół badawczy wszedł w skład grup realizujących PBZ Nanokompozyty Poli-

merowe: „Opracowanie metod wydajnej syntezy nano-proszków ZnO, ZrO₂, YAG o kontrolowanej wielkości ziarna i strukturze do zastosowania jako wypełniacze do polimerów”. Wytwarzane przez zespół nano-proszki ZnO testowane są jako katalizator wulkanizacji gumy (grant „Synteza tlenku cynkowego o rozproszeniu nanoskopowym, jego charakterystyka oraz zbadanie przydatności w technologii gumy”). Jest on także w trakcie realizacji projektu KBN: „Otrzymywanie i optyczne właściwości nanokrystalicznych, transparentnych ceramiek granatu itrowo-glinowego i tlenku cyrkonu domieszkowanych jonami ziem rzadkich”.

Należy zaznaczyć, że powyższe wyniki nie byłyby możliwe do osiągnięcia bez działań zespołu ludzi skupionych w zorganizowanej grupie roboczej COST D10 – WG0015 „Application of microwaves technology to inorganic materials processing and synthesis” oraz międzynarodowej sieci naukowej „Materiały nanokrystaliczne i ich technologie” – Network of Centres of Excellence „Interfacial effects, novel properties and technologies of nanostructured materials”. Szczególną

w tym rolę odgrywa współpraca z zespołem prof. Wiesława Stręka z INTiBS PAN.

Zaprezentowane podczas seminarium CMZiN wyniki badań wzbudziły żywe zainteresowanie uczestników i liczne pytania. ⚙

Polsko-niemieckie podwójne dyplomy dla studentów Wydziału Elektrycznego

Dubeltowi absolwenci

Nadanie przez niemiecki Uniwersytet Otto-von-Guericke z Magdeburga wspólnie z Politechniką Wrocławską trzech pierwszych podwójnych dyplomów miało symboliczny wymiar, bowiem zbiegło się z poszerzeniem Unii Europejskiej. Egzamin dyplomowy w Magdeburgu odbył się 16 kwietnia, zaś wręczenie dyplomów we Wrocławiu – 7 maja 2004.

Szczęśliwymi dyplomantami są studenci Wydziału Elektrycznego, którzy rozpoczęli studia w Filii PWr w Legnicy.

16 kwietnia Wojciech Boryczko, Przemysław Komarnicki i Tomasz Majerz zdali przed polsko-niemiecką komisją egzamin dyplomowy w dwóch językach. Forma egzaminu spełniała wszelkie wymogi stawiane dyplomantom przez systemy edukacyjne obu krajów. Dlatego też z Wrocławia przybyła pełna komisja egzaminacyjna z Wydziału Elektrycznego PWr. Młodzi Polacy uzyskali podwójny dyplom ukończenia studiów magisterskich z elektroenergetyki (M.Sc., Elektrische Energiesysteme). Był on zakończeniem 5-letnich studiów, z których sześć semestrów odbyli na PWr (Filia w Legnicy), a cztery – na Otto-von-Guericke-Universität. Pobyt w Niemczech obejmował też naukę języka.

W piątek 7 maja rektor niemieckiej uczelni prof. Klaus Erich Pollmann i dziekan tamtejszego Wydziału Elektrotechniki i Techniki Informatycznej – wywodzący się z PWr prof. Zbigniew A. Styczyński, a także reprezentanci firmy Siemens: dr Olaf Ruhle, dr Bernd Buchholz i Dipl.-Ing. Anna Lebioda przybyli do Sali Senatu PWr, gdzie oczekiwali na nich JM Rektor PWr prof. Tadeusz Luty, konsul RFN dr Peter Ohr, członkowie Rady Wydziału Elektrycznego PWr, zaproszeni goście i oczywiście trzej absolwenci.

Zgodnie podkreślano sukces podjętej przed dwoma laty inicjatywy. Dzięki podwójnym dyplomom udało się potwierdzić kompletność kształcenia na obu uczelniach.

– Nowi „podwójni dyplomanci” zyskali dzięki pobytowi w Niemczech nowe możliwości rozwoju – mówi dziekan Janusz Szafran. – Mogli oni nie tylko kształcić się za granicą, ale też dobrze opanowali obcy język i odbyli praktykę w zakładach Siemensa w Erlangen. Takie kwalifikacje dają podstawy do kariery zawodowej w Unii Europejskiej.

Firma Siemens zaoferowała absolwentom pracę u siebie, bowiem dla Niemców podwójne dyplomy to droga kompensowania niedoborów własnej kadry. Rozwiązaniem problemu byłoby wypracowanie modelowego systemu podwójnego dyplomowania.

Profesor Zbigniew A. Styczyński, który kieruje programem podwójnego dyplomowania, informuje, że Wojciech Boryczko i Przemysław Komarnicki znaleźli już pracę na Uniwersytecie Otto von Guericke i w Instytucie Fraunhofera Produkcji i Automatykacji (Fraunhofer Institut für Fabrikbetrieb und –automation). Wypracowana forma kształcenia będzie w następnych latach kontynuowana jako modelowa, zwłaszcza że stwarza ona interesującą perspektywę kontaktów dla niemieckich studentów. Na magdeburgskiej uczelni studiuje obecnie 26 Polaków.

JM Rektor prof. T.Luty życzył podczas wrocławskiej uroczystości obu uczelniom, by skala dalszej współpracy w podwójnym dyplomowaniu była na tyle duża, że nikt nie będzie widział potrzeby szczególnego celebrowania kolejnych „podwójnych absolwentów”.

Dziekan prof. J.Szafran podkreślił zaślugi pracowników naukowej Wydziału Elektrycznego PWr w doprowadzeniu do osiągnięcia finalnego sukcesu. W tym kontekście wymienił zwłaszcza dra Z.Okrańskiego, dra W.Rebizanta i dra K.Herlendera.

Podobną myśl wyraził dziekan Z.A.Styczyński. Przypomniał też, że podwójne dyplomy to tylko jeden z przejawów współpracy obu wydziałów, która obejmuje konferencje (Power System Conference, EMC Conferences) i programy europejskie (Socrates, Erasmus-Mundus) oraz wspólne wykłady dla studentów, szczególnie z dziedziny zabezpieczeń elektroenergetycznych.

Bogactwo tych kontaktów wyrażał symboliczny upominek wręczony profesorowi K.E. Pollmannowi (zdjęcie powyżej) przez prof. Andrzeja Wiszniewskiego: świeżo opublikowana książka „Schutztechnik in Elektroenergiesystemen” autorstwa H.Ungrada, W.Winklera i A.Wiszniewskiego (wyd. Springer Verlag).

Obecny na uroczystości konsul generalny RFN dr Peter Ohr podkreślił historyczny wymiar chwili: rocznicę zakończenia II wojny światowej i moment poszerzenia UE. Wyraził przekonanie, że wielojęzyczność jest specyficznym składnikiem kultury europejskiej, a koncepcje Kristiana Wolfa popularyzującego myśl o wspólnym języku nie spełnią się. Jednakże dla dobra współpracy trzeba rozwijać umiejętność porozumiewania się. Studia dwujęzyczne mogą być tu istotną pomocą.

Wojciech Boryczko, Przemysław Komarnicki i Tomasz Majerz podziękowali „za pomoc i wsparcie” swoim polskim i niemieckim opiekunom, dziekanom i rektorom.

Prof. T.Luty przypomniał zebrany, a szczególnie przedstawicielowi Siemensa, że twórca tej firmy jest uwieczniony na frontonie Politechniki Wrocławskiej. To dobry powód, żeby zintensyfikować kontakty przemysłowego potentata z polską uczelnią.

Podczas kończącego uroczystość spotkania w Klubie Pracowniczym wspomniano bardziej i mniej istotne wydarzenia, które doprowadziły do szczęśliwego finału. Prof. Styczyński wręczył Wojciechowi Boryczce, Przemysławowi Komarnickiemu i Tomaszowi Majerzowi oraz dziekanowi W-5 prof. Januszowi Szafranowi sportowe koszulki ze znakiem swojej uczelni.

Maria Kiszka

540 905 € dla Politechniki Wrocławskiej. Jak zostać beneficjentem?

SOCRATES ERASMUS

W ubiegłych latach stypendia Programu Socrates Erasmus tak dla studentów, jak dla nauczycieli nie były łatwe do zdobycia. Co roku uczelnia otrzymywała około 45 stypendiów dla nauczycieli i około 170 dla studentów. Na rok akademicki 2004/2005, prawdopodobnie jako prezent dla nowego członka Unii Europejskiej, otrzymaliśmy 2,5 raza większy grant niż w roku ubiegłym i będziemy mogli zaoferować ponad 300 stypendiów dla studentów i ponad 90 dla nauczycieli.

Co to jest program Socrates Erasmus?

Dzięki Programowi Socrates Erasmus uczelnie mogą otrzymać grant na dofinansowanie wymiany zagranicznej studentów i nauczycieli akademickich. Studenci otrzymują stypendia na odbycie części studiów – od 3 miesięcy do pełnego roku akademickiego – na wybranej uczelni partnerskiej Politechniki Wrocławskiej. Nauczyciele akademicy otrzymują stypendium, jeśli przeprowadzą na uczelni partnerskiej osiem godzin zajęć dydaktycznych. Stypendium studenckie w następnym roku akademickim wyniesie na naszej Uczelni 260 € miesięcznie, stypendium dla nauczycieli – 500 €. Nie jest to imponująca kwota, ale nie należy jej traktować jako wynagrodzenie za prowadzone za granicą zajęcia. Program działa na zasadach wymiany z uczelnią partnerską: przyjmujemy i wysyłamy studentów oraz nauczycieli.

Socrates Erasmus na Politechnice Wrocławskiej

Nasza uczelnia uczestniczy w programie od 1998 roku. Dotychczas wysłała 737 studentów na studia do 14 krajów Unii Europejskiej. Co roku grupa nauczycieli akademickich prowadząca wykłady na uczelniach partnerskich korzysta z dofinansowania w ramach programu. W ostatnich latach było to około 45 osób rocznie. Program jest koordynowany i obsługiwany od strony administracyjnej przez Dział Informacji i Współpracy Międzynarodowej, natomiast wydziały mają pełną swobodę w decyzjach merytorycznych. Mianowani przez dziekana

koordynatorzy wydziałowi Programu Socrates Erasmus rekrutują studentów na wyjazdy, uczestniczą w uzgadnianiu ich programów studiów za granicą oraz koordynują wyjazdy naszych wykładowców na uczelnie partnerskie.

W roku akademickim 2003/2004 największą aktywność w wysyłaniu studentów na studia za granicą (wyrażoną odsetkiem studentów wydziału wyjeżdżających na stypendia zagraniczne) wykazały Wydziały Architektury oraz Informatyki i Zarządzania.

A jak wygląda druga część tej wymiany? Ilu studentów przyjeżdża do nas na studia w ramach wymiany i ilu wykładowców gościmy? Niestety ten strumień wymiany jest zdecydowanie mniejszy. Przeciętnie w roku przyjmujemy około 25 studentów. Najczęściej wybierają Wydział Mechaniczny i Wydział Geoinżynierii, Górnicztwa i Geologii. Przyjeżdżają głównie z Niemiec, Portugalii i Hiszpanii. Lepiej wygląda sytuacja z przyjazdami wykładowców. W ostatnich 2-3 latach było około 80 takich wizyt. Przyczyną tego braku symetrii w wymianie międzynarodowej są złożone. Jedną jest niewątpliwie popularność i postrzeganie Polski w krajach unijnej piątnastki. Ten problem był ostatnio podnoszony przez koordynatorów uczelnianych Programu Socrates Erasmus na forum Narodowej Agencji Programu i jest już pierwszy efekt. KRASP i Agencja organizują na konferencji EAIE, która jest największym i najbardziej prestiżowym zgromadzeniem osób zajmujących się współpracą międzynarodową, prezentację polskiego szkolnictwa wyższego. Dział Informacji i Współpracy Międzynarodowej zabiega, by znalazła się tam również oferta Politechniki Wrocławskiej.

Jakie są korzyści z udziału w programie Socrates Erasmus?

Niewątpliwą korzyścią są doświadczenia naszych studentów i wykładowców zdobyte za granicą, które wnoszą nowe wartości do dydaktyki i życia uczelni. Do tej pory program był u nas postrzegany właśnie jako możliwość zdobycia tych doświadczeń. Wymiana nauczycieli i przyjmowanie studentów z zagranicy jest przez inne uczelnie

europejskie wykorzystywana również jako narzędzie promocji uczelni wśród studentów europejskich. Chodzi o pozyskiwanie studentów ze wszystkich krajów Unii Europejskiej, również poza programem Socrates Erasmus. W krajach Unii Europejskiej każdy student obcokrajowiec studiuje na takich samych zasadach jak student danego kraju. Oznacza to, że może on swobodnie wybrać uczelnię, na której chce studiować. Dla uczelni oznacza to konieczność sprostanienia ogromnej konkurencji. Dlatego każdy student przyjeżdżający w ramach Programu Socrates Erasmus i każdy wykładowca wyjeżdżający na zagraniczną uczelnię spełnia także funkcję promocyjną.

Jakie cele na przyszłość?

Od maja tego roku Politechnika Wrocławska uzyskała w pełni potwierdzony formalnie status na europejskim rynku edukacyjnym. Dziś ograniczenia ekonomiczne chronią nas jeszcze przed odpływem naszych potencjalnych studentów na zagraniczne uczelnie, ale ta bariera szybko się obniży.

A więc nasz cel nr 1 to zwiększenie liczby przyjmowanych w Programie Socrates Erasmus studentów.

Cel nr 2 – zachęcić nauczycieli akademickich do zawierania umów partnerskich z uczelniami zagranicznymi, a naszych studentów i wykładowców – do wyjazdów na uczelnie partnerskie. Z Politechniki Wrocławskiej wyjeżdżają tylko bardzo dobrzy studenci, starannie wyselekcjonowani przez wydziały i oni też promują Politechnikę Wrocławską za granicą!

Cel nr 3 – spróbować wykorzystać przyjazdy wykładowców z uczelni partnerskich do poszerzenia naszej obcojęzycznej oferty dydaktycznej. To trudne zadanie, również od strony logistycznej, ale możliwe. Taką szansę wykorzystuje z powodzeniem niewielka niemiecka uczelnia Fachhochschule Norghausen. Organizuje się tam tzw. *International week*, podczas którego wszystkie zajęcia odbywają się w językach obcych, a wykładowcami są w dużej części nauczyciele akademicy przyjeżdżający na wymianę dzięki Programowi Socrates Erasmus. Wśród nich była również pani prof. Jadwiga Więckowska z Politechniki Wrocławskiej.

Dział Informacji i Współpracy Międzynarodowej serdecznie zaprasza wszystkich zainteresowanych szczegółowymi informacjami na temat możliwości oferowanych przez Program Socrates Erasmus do odwiedzenia naszego biura w D-5.

Ocena jakości kształcenia w szkołach wyższych – Państwowa Komisja Akredytacyjna

O jakość kształcenia dbano na uczelniach wyższych od początków ich istnienia. Na przestrzeni lat różnie rozkładano akcenty, ale zawsze troszczono się o dobrze i wszechstronnie wykształconego absolwenta przygotowanego do twórczego myślenia i umiejącego sprostać wymaganiom swoich czasów. W latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku zaczęły się pojawiać w Europie instytucje odpowiedzialne za ocenę jakości kształcenia w szkolnictwie wyższym. Często były to inicjatywy oddolne środowisk naukowych, niezależne od działań administracji państwowej. W Polsce najstarsza komisja środowiskowa – Komisja Akredytacyjna Stowarzyszenia Edukacji Menadżerskiej *Forum* – powstała już w 1993 roku. Pod koniec lat dziewięćdziesiątych powołano następną, m.in. Uniwersytecką Komisję Akredytacyjną (UKA) i Komisję Akredytacyjną Uczelni Technicznych (KAUT). Ich działalność można ocenić tylko pozytywnie, mimo że ich oceny nie powodują żadnych sankcji prawnych. Trzeba jednak wyraźnie podkreślić, że przyznane przez komisje środowiskowe (KAUT, UKA i inne) certyfikaty są w opinii społeczności akademickiej świadectwem wysokiej jakości kształcenia na danym kierunku studiów i prestiżowym wyróżnieniem. Dzięki temu, że wizytowana jednostka musi opracować tzw. raport samooceny, a następnie poddać się wizytacji zespołu oceniającego, uporządkowano na wydziałach wiele spraw dotyczących programów, kadry i organizacji procesu nauczania, zlikwidowano tu i ówdzie panujący nieład i zwrócono większą uwagę na bazę materialną prowadzonych zajęć. Państwowa Komisja Akredytacyjna (PKA), która powstała kilka lat później, wykorzystwała osiągnięcia komisji środowiskowych. Nie tylko merytoryczne, ale i organizacyjne, chociażby w zakresie prowadzenia dokumentacji, opracowywania procedur, czy korzystania z pomocy ekspertów.

Państwową Komisję Akredytacyjną jako ustawowy organ działający na rzecz jakości kształcenia powołano ustawą z 20 lipca 2001 roku o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, określająca jej zadania oraz tryb pracy. Podanie się ocenie Państwowej Komisji Akredytacyjnej – w przeciwieństwie do komisji środowiskowych – jest obligatoryjne, a jej negatywna ocena niesie za sobą konsekwencje w postaci decyzji ministra właściwego dla spraw szkolnictwa wyższego. Minister może cofnąć lub zawiesić uprawnienia do kształ-

cenia na danym kierunku studiów i poziomie kształcenia. Zatem opinie i uchwały PKA mają istotne skutki prawne.

Państwowa Komisja Akredytacyjna rozpoczęła pracę 1 stycznia 2002 roku. Organizację i tryb jej działania oraz szczegółowe kompetencje jej organów określa statut uchwalony 11 stycznia 2002 roku na posiedzeniu plenarnym Komisji. PKA swoją działalnością obejmuje wszystkie uczelnie funkcjonujące na podstawie ustawy z 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym, ustawy z dnia 26 czerwca 1997 roku o wyższych szkołach zawodowych oraz ustaw z dnia 27 lutego 2003 roku o utworzeniu Akademii Marynarki Wojennej, Akademii Obrony Narodowej i Wojskowej Akademii Technicznej, czyli praktycznie całe szkolnictwo wyższe zarówno państwowe, jak i niepaństwowe – w sumie ponad 350 szkół. Organami Państwowej Komisji Akredytacyjnej są:

- organy jednoosobowe:
 - przewodniczący (prof. dr hab. Andrzej Jamiołkowski),
 - sekretarz (prof. dr hab. Kazimierz Przybysz).
- organ kolegialny – prezydium, w skład którego wchodzi:
 - przewodniczący,
 - sekretarz,
 - 10 przewodniczących zespołów kierunków studiów.

Zespół nr 7 to Zespół Kierunków Studiów Technicznych, którego przewodniczącym jest prof. dr hab. Marek Dietrich, a członkami prof. prof.: Andrzej Królikowski, Bohdan Macukow, Stanisław Mitkowski, Ryszard Parakitny, Zdzisław Franciszek Piątek, Jan Zawadiak i Jan Żurek.

Podstawowym zadaniem PKA jest ocena jakości kształcenia oraz kontrola przestrzegania warunków prowadzenia studiów wyższych na wszystkich polskich uczelniach – państwowych i niepaństwowych, akademickich i zawodowych, nadzorowanych zarówno przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, jak i ministra zdrowia, ministra kultury i dziedzictwa narodowego oraz ministra infrastruktury. Oceniającymi są członkowie poszczególnych zespołów kierunków studiów oraz eksperci wchodzący w skład zespołów oceniających. Zgodnie ze Statutem PKA – przewodniczącym zespołu oceniającego może być wyłącznie członek Komisji. Liczący do pięciu osób zespół oceniający jest powoływany przez sekretarza Komisji, w porozumieniu z przewodniczącym zespołu kierunków studiów.

Ocena jakości kształcenia jest wieloetapowa. Procedura składa się z następujących kroków:

- Prezydium ustala listę kierunków studiów i uczelni, które podlegają ocenie w danym roku kalendarzowym.
- Uczelnie zostają powiadomione o rozpoczęciu procedury oceny jakości kształcenia na danym kierunku; jednocześnie PKA kieruje prośbę o dostarczenie jej raportu samooceny w ciągu sześciu tygodni od daty dostarczenia zawiadomienia.
- Uczelnie przysyłają Komisji raporty samooceny.
- Sekretarz Komisji powołuje zespół oceniający.
- Zespół oceniający zapoznaje się z raportem samooceny i uczelnia zostaje powiadomiona o dacie planowanej wizytacji.
- Wizytacja uczelni przez zespół oceniający.
- Zespół oceniający przygotowuje raport zawierający ocenę spełnienia warunków prowadzenia studiów wyższych oraz opinię o jakości kształcenia.
- Raport zostaje przesłany zainteresowanej uczelni wraz z prośbą o ustosunkowanie się w ciągu 14 dni od daty dostarczenia do zawartych w raporcie uwag zespołu oceniającego.
- Uczelnia zapoznaje się z raportem zespołu oceniającego oraz ustosunkowuje się do uwag Państwowej Komisji Akredytacyjnej.
- Przewodniczący zespołu oceniającego przedstawia raport na posiedzeniu zespołu kierunków studiów oraz stanowisko uczelni wobec uwag zespołu oceniającego. Zespół kierunków studiów formułuje opinię.
- Przewodniczący zespołu przedstawia na posiedzeniu Prezydium opinię zespołu kierunków studiów wraz z jej uzasadnieniem i propozycją oceny.
- Przewodniczący Komisji poddaje pod głosowanie propozycję oceny zespołu kierunków studiów.
- Prezydium podejmuje odpowiednią uchwałę.
- Uchwała zostaje przekazana uczelni oraz ministrowi właściwemu dla szkolnictwa wyższego.

Z punktu widzenia uczelni ocena rozpoczyna się od wysłania raportu samooceny. Następnie przybywa zespół oceniający, który porównuje przedstawione w raporcie informacje ze stanem faktycznym. Spotyka się

z władzami uczelni i wydziału, z wykładowcami i studentami oraz hospitując wybrane zajęcia dydaktyczne. Podczas wizytacji analizowane są:

- stan kadry nauczycieli akademickich zarówno wchodzących do minimum kadrowego (wyłącznie nauczyciele mianowani), jak i pozostałych,
- dorobek naukowy tychże nauczycieli,
- przygotowanie zawodowe kadry do prowadzenia zajęć na poszczególnych kierunkach studiów,
- plany i programy studiów,
- poziom prac dyplomowych (licencjackich/inżynierskich oraz magisterskich),
- działalność naukowa danej jednostki organizacyjnej,
- współpraca międzyuczelniana i międzynarodowa,
- sprawy studenckie,
- baza dydaktyczna i socjalna,
- aspekty formalno-prawne kształcenia na wizytowanym kierunku.

Państwowa Komisja Akredytacyjna przyjęła czterostopniową skalę ocen:

- ocena *wyróżniająca* i ocena *pozytywna* oznaczają, że kolejna ocena odbędzie się po upływie 5 lat, o ile nie zaistnieją przesłanki do wcześniejszego jej dokonania,
- ocena *warunkowa* świadczy o potrzebie wprowadzenia przez uczelnię w podanym czasie zmian określonych w uchwale Prezydium; oznacza to możliwość kolejnej wizytacji,

oraz

- ocena *negatywna* – cofnięcie lub zawieszenie uprawnień do prowadzenia studiów wyższych na danym kierunku i poziomie kształcenia przez ministra właściwego dla spraw szkolnictwa wyższego.

W latach 2002 – 2003 Państwowa Komisja Akredytacyjna podjęła 343 uchwały prawomocne w sprawie oceny jakości kształcenia, w tym: 246 uchwał dotyczących kierunków prowadzonych przez uczelnie państwowe (w tym 17 w wyższych szkołach zawodowych) i 97 uchwał o ocenie kierunków prowadzonych przez uczelnie niepaństwowe (w tym 11 – w wyższych szkołach zawodowych). Wydano 227 ocen pozytywnych, 100 ocen warunkowych oraz 16 ocen negatywnych, co stanowi odpowiednio: 66%, 29% i 5% ogółu ocen prawomocnych.

Na wszystkich negatywnie ocenionych uczelniach stwierdzono *niespełnienie wymagań minimum kadrowego* dla kształcenia na danym kierunku studiów i poziomie kształcenia. Najczęściej formułowane zarzuty dotyczyły rozbieżności między profilem dyplomowania na ocenianym kierunku a specjalnością reprezentowaną przez profesorów lub doktorów habilitowanych tworzących minimum kadrowe. Tematyka badań naukowych tej kadry często znacznie odbiegała od tej, która była

przedmiotem kształcenia na ocenianych kierunkach. Podkreślano również brak doświadczenia praktycznego wśród należących do kadry osób z doktoratem, a także „firmowanie” minimum kadrowego studiów magisterskich na więcej niż jednej uczelni.

Kolejnym podnoszonym zarzutem w różnych ośrodkach akademickich były wadliwie skonstruowane *plany studiów i programy nauczania*. Wskazywano na zbyt dużą rozbieżność pomiędzy planami i standardami nauczania. Zwracano uwagę, że plany studiów i programy nauczania na ocenianych uczelniach nie gwarantowały odpowiedniej jakości kształcenia. Podkreślano również, iż *zasoby biblioteczne* wizytowanych uczelni są zbyt skromne i nie gwarantują odpowiedniej realizacji procesu kształcenia na kierunku (brak wydawnictw najnowszych). Pojawiły się też zarzuty dotyczące prowadzonej *działalności naukowo-badawczej*, a czasami nawet jej braku. Wskazywano na konieczność powiązania działalności naukowej z prowadzonym kierunkiem studiów. Działalność ta na wizytowanych uczelniach często ograniczała się do badań statutowych i własnych (brak grantów KBN i innych). Wskazywano również na zbyt duże *obciążenie dydaktyczne nauczycieli akademickich* (zanotowano przypadek obciążenia 1100 godzin rocznie), zachwianą *proporcję liczby studentów studiów zaocznych do dziennych* czy *nieprawidłowe prowadzenie dokumentacji toku studiów*.

Skutki ocen jakości kształcenia są również odczuwalne finansowo. W tym roku Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu postanowiło skorygować współczynniki wzrostu dotacji dydaktycznej tak, by uwzględnić wyniki oceny przeprowadzonej przez PKA. Tak więc uczelnie, które uzyskały wyłącznie oceny *pozytywne* kierunków studiów, osiągnęły dotację dydaktyczną w wysokości 114,0% kwoty ubiegłorocznej. W przypadku uzyskania przewagi liczby ocen *pozytywnych* nad ocenami *warunkowymi* wzrost dotacji wyniósł 113,3%, zaś w przypadku równowagi liczby ocen *pozytywnych* i *warunkowych*, bądź przewagi ocen *warunkowych* nad ocenami *pozytywnymi* – 111,0%. Gdy któryś z kierunków studiów danej uczelni oceniono *negatywnie*, poziom dotacji dla niego spadł do 110,0%.

Państwowa Komisja Akredytacyjna wizytowała kierunki kształcenia na Politechnice Wrocławskiej. Oceniała *pozytywnie* kierunki: *chemię* (studia magisterskie), *technologie chemiczną* (studia magisterskie i zawodowe) oraz *inżynierię chemiczną i procesową* (studia magisterskie) na Wydziale Chemicznym, *górnictwo i geologię* (studia magisterskie i zawodowe) na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii, *ochronę środowiska* (studia magisterskie) na Wydziale Inżynierii Środowiska, *budownictwo* (studia magisterskie) na

Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego oraz *informatyka* na trzech Wydziałach: Elektroniki (studia magisterskie i zawodowe), Informatyki i Zarządzania (studia magisterskie i zawodowe), Podstawowych Problemów Techniki (studia zawodowe). Odłożyła decyzję po wizytacji kierunku *transport* na Wydziale Mechanicznym (do czasu wypromowania pierwszych absolwentów tego kierunku) oraz podjęła uchwałę o ocenie *warunkowej* na kierunku *ochrona środowiska* (studia zawodowe w Jeleniej Górze) Wydziału Inżynierii Środowiska.

Odbyły się również wizytacje kierunku *matematyka* na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki oraz kierunku *zarządzanie i inżynieria produkcji* na Wydziale Mechanicznym. W ciągu kilku tygodni należy spodziewać się raportów zespołów oceniających. Przewidywane są wizytacje kierunku *inżynieria materiałowa* na Wydziale Chemicznym i Wydziale Podstawowych Problemów Techniki. Raporty samooceny dla tego kierunku przekazano Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

Na zakończenie siłą rzeczy skróconej informacji o działalności Państwowej Komisji Akredytacyjnej w zakresie oceny jakości kształcenia, kilka słów o przyszłości. Deklaracja Bolońska zakłada utworzenie Europejskiej Przestrzeni Szkolnictwa Wyższego (European Higher Education Area). Trwają więc prace nad tym, by Europejska Przestrzeń Szkolnictwa Wyższego stała się obszarem sprzyjającym podnoszeniu jakości kształcenia. Dotyczy to przede wszystkim zapewnienia jakości szkolnictwa wyższego, trójstopniowości studiów, promocji mobilności studentów, pracowników naukowych i administracyjnych uczelni, stosowania systemu punktowego (ECTS), przyjęcia systemu czytelnych i porównywalnych stopni zawodowych, promocji wymiaru europejskiego, atrakcyjności szkolnictwa wyższego oraz włączania szkolnictwa wyższego w proces kształcenia przez całe życie. W Europejskiej Sieci na rzecz Gwarancji Jakości Kształcenia w Szkolnictwie Wyższym (ENQA), przy współpracy z Europejskim Stowarzyszeniem Uniwersyteckim (EUA), Stowarzyszeniem Krajowych Związków Studentów w Europie (ESIB) i Europejskim Stowarzyszeniem Instytucji Szkolnictwa Wyższego (EURASHE) opracowywane są zestawy norm, procedur i wytycznych dotyczących zapewnienia jakości kształcenia w szkołach wyższych. Wszystkim nam zależy na jakości i porównywalności wyników kształcenia w Polsce i w Europie oraz otwarciu unijnego rynku pracy dla naszych absolwentów wyposażonych w wiedzę i umiejętności konkurencyjne w stosunku do absolwentów renomowanych szkół wyższych Europy.

Andrzej Matyenia

Studencki projekt dyplomowy

Technopolis

Oprócz licznych prowadzonych obecnie inwestycji, Politechnika Wroclawska analizuje także możliwe rozwiązania dotyczące terenów przy ulicy Długiej we Wrocławiu, gdzie niegdyś mieścił się ośrodek szkolenia wojskowego PW. Ten ponad siedmiohektarowy obszar położony niedaleko centrum miasta, przy nabrzeżu Odry, w sąsiedztwie terenów rekreacyjnych, wydaje się być dobrym miejscem na zlokalizowanie tam Parku Technologicznego o znaczeniu szerszym niż tylko uczelniane.

Pomysł ten został wykorzystany i rozwinięty jako projekt dyplomowy studentki Wydziału Architektury Katarzyny Żolnierek zatytułowany „Technopolis”. Promotorem pracy był dr inż. arch. Bogusław Wórzeczek.

Prezentujemy ten projekt jako jedno z możliwych, ciekawych, przyszłościowych rozwiązań.

Projekt i pomysł stworzenia parku naukowo-badawczego powstał z inicjatywy i potrzeby rozwoju nowego, najmłodsze-

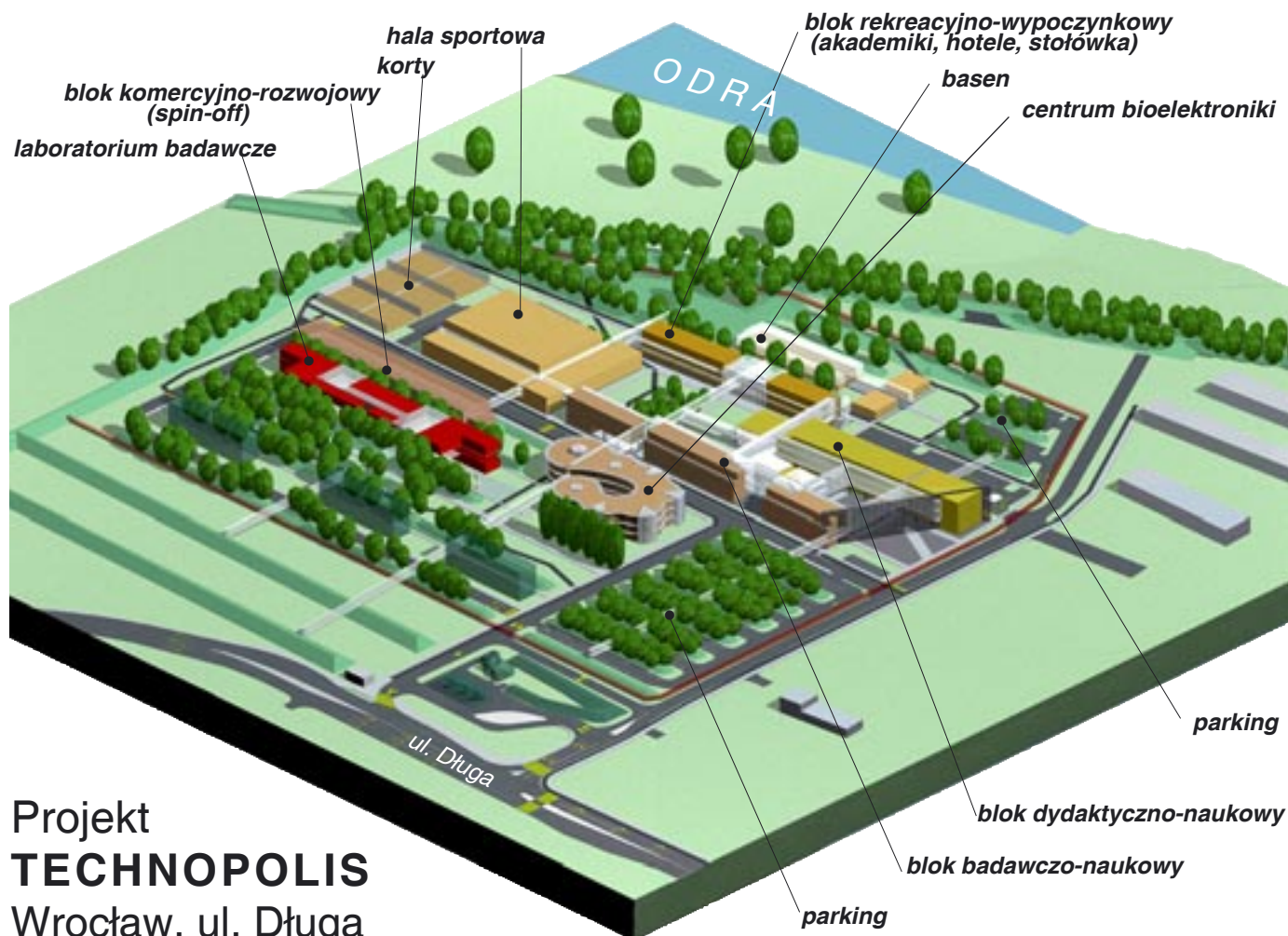
go wydziału Politechniki Wrocławskiej – Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki.

W myśl koncepcji byłby on jednostką organizacyjną Politechniki Wrocławskiej prowadzącą działalność innowacyjną w sferze zaawansowanych technologii (high-tech) służącą zwiększeniu nowoczesności i konkurencyjności produktów i usług.

Parki technologiczne to miejsca wymiany doświadczeń i informacji umożliwiające ścisłą współpracę i połączenie potencjału naukowego, badawczego i przemysłowego. Transfer zaawansowanych technologii do przemysłu sprzyja w oczywisty sposób aktywizacji gospodarczej regionu. Przyczynia się do powstawania małych i średnich firm, zwłaszcza innowacyjnych.

Koncepcja prezentowanego parku jest bardzo rozbudowana. Tu mogłyby znaleźć miejsce rozwoju znaczące dyscypliny wrocławskiej nauki i techniki: informatyka, elektronika, automatyka, niskie temperatury, silne pole magnetyczne, inżynieria materiałowa, przetwórstwo rolno-spożywcze, technologie proekologiczne i przemysł farmaceutyczny.

Technopolis miałoby wspomagać działalność dydaktyczną Politechniki Wrocławskiej. Oferowałoby także nowe tereny rekre-

Projekt
TECHNOPOLIS
Wrocław, ul. Długa

Projektowany budynek laboratorium badawczego

acyjno-sportowe wraz z bazą noclegową dla studentów i gości PWt.

Obecnie na politechnicznym terenie przy ul. Długiej najbardziej reprezentacyjny obiekt to oddany na jesieni po kapitalnym remoncie budynek katedry Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki. Część pozostałych budynków jest wynajmowana. Te, które dawniej pełniły funkcję magazynów, są dziś zniszczone i opuszczone.

Teren otaczający był kiedyś strzelnicą Studium Wojskowego Politechniki Wrocławskiej. Powierzchnia całkowita terenu to 7,34 ha, powierzchnia terenów zielonych – 3,6 ha, a całkowita powierzchnia projektowanej zabudowy – 2,35 ha.

Założenia programowe projektu przewidują przeniesienie w przyszłości na ul. Długą dydaktyki dla wszystkich studentów W-12, czyli dla około 1000 osób (studia magisterskie i inżynierskie) oraz stworzenie tam miejsca pracy dla kadry (około 120 pracowników).

Według projektu struktura organizacyjna Technopolis ma składać się z następujących bloków:

- blok dydaktyczno-naukowy: sale audytorialne na 250 i 100 osób, sale ćwiczeniowe i komputerowe, laboratorium otwarte i laboratoria wydziałowe. Miałyby się tam również znaleźć: zespół pomieszczeń dla obsługi technicznej, pomieszczenia dla kadry i administracji wydziału oraz biblioteka i czytelnia.

- blok badawczo-naukowy (osobny obiekt) mieściłby: Centrum Materiałów

Zaawansowanych i Nanotechnologii, Centrum Bioelektroniki, laboratoria badawcze jednostek wydziału, Katedrę Inżynierii Powierzchni, Katedrę Zaawansowanych Techniki Elektronicznych, Katedrę Elektroniki i Fotoniki, Zakład Struktur Mikroelektronicznych i warsztat mechaniczny.

- blok rekreacyjno-wypoczynkowy przewiduje: dom studencki na ok. 300 osób, stółkę, hotel (max na 50 osób), klub studencki, klub pracowników, boisko, korty, halę gimnastyczną i basen.

- blok komercyjno-rozwojowy – spin-off – to pomieszczenia do wynajęcia powstającym firmom high-tech.

Projekt zagospodarowania terenu zakłada zachowanie całego istniejącego układu zieleni i przeprojektowanie komunikacji. Puste przestrzenie zostały zastąpione zespołem dziedzińców. W centrum terenu, w rejonie bloku dydaktyczno-naukowego pozostawiono obszar zielony – rekreacyjny.

Zaprojektowano też trasy pieszo-rowerowe, które łączą się z istniejącymi ścieżkami rowerowymi prowadzącymi wzdłuż Odry.

Elementem, który w projekcie łączy i przenika wszystkie bloki, jest system kładek-łączników umieszczonych na wysokości 4,2 m ponad poziomem dróg. Dzięki nim użytkownik będzie mógł bez problemu poruszać się po całym kompleksie.

Naturalny układ nasypów w południowej części terenu ukrywa miejsca parkingowe.

Obiekt, który obecnie mieści Katedrę Mikroelektroniki i Mikrosystemów, w projekcie został zaadaptowany na zaple- ▶

PARK TECHNOLOGICZNY

(wg prof. André Kobyłańskiego) to połączenie otoczenia, środowiska oraz technologii (...), ścisła harmonia pomiędzy wyższymi uczelniami, sektorem przemysłowym i specjalistycznymi laboratoriami. Celem parku jest generowanie innowacji. Polega ono na skupieniu instytucji zorientowanych na zaawansowane technologie. Stymuluje, tworzy i wykorzystuje procesy innowacyjne. Ważne jest również dla parku tworzenie i transfer wyżej wymienionych technologii dla przemysłu, a także aktywizacja gospodarcza regionu poprzez tworzenie oraz rozwój małych i średnich przedsiębiorstw, zwłaszcza innowacyjnych.

Jednym z przykładów klasyfikacji parków technologicznych jest podział ze względu na zasięg ich oddziaływania, orientację i prowadzenie polityki doboru firm. Można, zatem wyróżnić:

Centra technologiczne

Stworzenie takiej struktury jest inicjatywą lokalną lub regionalną. Decyzję o jej stworzeniu podejmują organy prywatne, publiczne, państwowe, uczelnie i czasem partnerzy zagraniczni. Do utworzenia ośrodka konieczny jest rynek wysoko wykwalifikowanej siły roboczej. Głównym celem centrum jest wytwarzanie zaawansowanej technologii oraz świadczenie usług na rzecz przedsiębiorstw. Polityka doboru firm ukierunkowana jest na branże charakterystyczne dla działających w danej strefie instytucji naukowo-badawczych. Takie rozwiązanie pozwala partnerom na harmonijną współpracę w przyszłości.

Centrum technologiczne obejmuje:

- blok kształcenia i edukacji na bazie istniejących uczelni,
- bloki naukowo-badawcze, których istotą jest tworzenie nowych rozwiązań technologicznych na potrzeby rynku,
- centrum usługowe (usługi prawne, ekonomiczne, finansowe itp.).

Inkubatory przedsiębiorczości (spin-off)

To te ośrodki, które stymulują tworzenie nowych przedsiębiorstw. Decyzję o stworzeniu takiego tworu podejmują władze lokalne, które powołują ▶

◀ specjalną grupę osób do organizacji i prowadzenia ośrodka. Głównym celem inkubatorów jest wzmocnienie szans na rozwój i sukces młodych firm, które potrafią dostrzegać możliwości i szybko reagują na konieczności zmian, ale nie posiadają jeszcze odpowiedniego doświadczenia. Inkubator ma być miejscem wymiany między firmami; ma zapewniać pomoc techniczno-finansową i wzmocniać wiarygodność młodych.

Parki naukowo-innowacyjne

Są to przestrzenne zgrupowania obiektów o funkcji badawczo-innowacyjnej, która ma służyć do wytwarzania i transferu najnowszych technologii usytuowanych na obszarze parku. Inicjatywa utworzenia pochodzi od ośrodków uniwersyteckich, najczęściej renomowanych, które mogą się poszczycić licznymi osiągnięciami na polu naukowo-badawczym. Często organizacją są zainteresowane korporacje międzynarodowe, które lokują tu własne ośrodki badawcze.

Nie prowadzi się tutaj polityki doboru firm, lecz mimo to rozwój ukierunkowany jest zgodnie z badaniami naukowymi.

Do utworzenia takiego parku konieczny jest rynek wysoko wykwalifikowanej siły roboczej, rozwinięte lokalne zaplecze usługowe, socjalne i konsultingowe. Duży nacisk kładzie się na atrakcyjność lokalizacji, możliwości spędzania wolnego czasu oraz dobre połączenia komunikacyjne.

Kompleks składający się głównie z biur, laboratoriów i pracowni lokuje się na terenie silnego ośrodka naukowo-badawczego lub w jego pobliżu.

Parki handlu i biznesu

Ich celem podstawowym jest wytwarzanie, handel i prowadzenie profesjonalnych usług. Takie parki lokalizuje się w otoczeniu o infrastrukturze wysokiej jakości i słabym zagęszczeniu zabudowy, zwykle przy dużych węzłach komunikacyjnych lub autostradach.

Według: Gromada Grzegorz, WCTT – „Park technologiczny. Cele i zadania”, oraz WCTT PWr (praca zbiorowa) – Etap I Studium – „Park technologiczny we Wrocławiu”

Projektowany budynek laboratorium badawczego

◀ cze basenu krytego, którego kubatura jest niewidoczna dzięki nasypom.

Projekt powstał w czerwcu 2003 r. jako propozycja zagospodarowania tego terenu

i został zaprezentowany podczas uroczystego otwarcia nowego laboratorium W-12 przy ul. Długiej w listopadzie zeszłego roku.

Międzynarodowe Warsztaty Architektoniczne Platforma 3

Browar Mieszczański

Od 23 do 30 maja odbywały się we Wrocławiu Międzynarodowe Warsztaty Architektoniczne Platforma 3 – Browar Mieszczański zorganizowane przez Grupę Platforma – stworzoną przez młodych wrocławskich architektów. Jednym z patronów spotkania był Wydział Architektury Politechniki Wrocławskiej. Za temat warsztatów obrano rewitalizację budynków po dawnym Browarze Mieszczańskim przy ul. Hubskiej we Wrocławiu i zaprojektowanie tam dzielnicowego centrum kulturalno-usługowego.

Obiekt ten przed wojną był jednym z siedmiu dużych i nowoczesnych browarów funkcjonujących w mieście. Trzy z nich przetrwały wojnę zachowując dawny, unikalny charakter.

Zabudowania Browaru Mieszczańskiego to jeden z nielicznych już przykładów indu-

strialnej architektury przełomu XIX i XX wieku w centrum miasta. Obiekt ten mógłby zacząć żyć nowym życiem i pełnić ważne lokalne funkcje.

Jako prowadzących warsztaty zaproszono znanych architektów z Czech i Holandii: Zdenka Jirana, Michala Kohouta, Eli-

zabeth Poot i Wima van Esa. Uczestnicy zwiedzili teren browaru, po którym oprowadzał ich jego ostatni dyrektor – pan Czesław Zawiski.

Program obejmował także ciekawe wykłady: doc. Waclaw Sobociński z Wydziału Historycznego UW opowiedział o historii browarnictwa we Wrocławiu, dr Tomasz Ossowicz zapoznał uczestników z kierunkami rozwoju i polityką przestrzenną Miasta Wrocławia wobec opracowywanego obszaru, dr Ada Kwiatkowska z WA PWr mówiła o poszukiwaniu źródeł formy architektonicznej, a dr Irma Kozina z Wydziału Historii Sztuki Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach zaprezentowała *Kształtowanie krajobrazu przemysłowego na Górnym Śląsku w latach 1763-2000*. Zagraniczni goście przedstawili również referaty: Manuel Aalbers z *Amsterdam Study Centre for the Metropolitan Environment* wygłosił wykład *Od miasta przemysłowego do miasta kreatywnego*, a Wim van Es mówił o odbudowie tkanki urbanistycznej Rotterdamu. Warsztaty zakończono panelem dyskusyjnym na temat: *Architektury rzeczywistej*, której moderatorem był arch. Roman Rutkowski z Wydziału Architektury PWr.

Warsztaty nie doszłyby do skutku bez wsparcia sponsorów, którymi były firmy: POLIFARB Cieszyn Wrocław S.A., ADPOL, BAUMIT, INTERSOFT i VELUX Polska. Firma CANSON Polska dostarczyła komplet materiałów piśmienniczych dla uczestników warsztatów.

Projekty wykonane podczas tego tygodniowego spotkania przez młodych architektów z całej Polski będą z pewnością inspiracją dla obecnych właścicieli obiektu, aby stworzyć z browaru miejsce wyjątkowe, dobrze służące miastu i okolicznym mieszkańcom.

Grupa Platforma powstała w 1999 roku zainspirowana 10-letnią tradycją warsztatów organizowanych przez dra Stanisława Lose pod nazwą „Warsztaty – Wrocław 2000”. Miały one dla wielu studentów bardzo duże znaczenie jako źródło wiedzy, ale i ze względu na stwarzaną możliwość zespołowej pracy projektowej ludzi z różnych ośrodków nad ciekawym, realnym tematem i bliski kontakt z prowadzącym – mistrzem. Do współpracy i prowadzenia każdej z imprez zapraszani są znani europejscy architekci, a uczestników wyłania się w drodze konkursu.

Następne Międzynarodowe Warsztaty Architektoniczne Platforma 4, które odbędą się od 18 do 23 października 2004 r., będą związane z obchodami 100-lecia budynku

Wydziału Architektury (dawniej Szkoły Budowlanej i Studium Budowy Maszyn projektu Karla Klimma i Richarda Plüdemanna). Tematem imprezy ma być rozbudowa kampusu PWr na nowym, przekazanym ostatnio Politechnice przez miasto, terenie przy ul. Na Grobli, i powiązanie go z istniejącym zespołem PWr i nadrzecznymi

promenadami. Współorganizatorem będzie Wydział Architektury PWr, a jako prowadzący zajęcia zostaną zaproszeni najślynniejsi polscy architekci.

Szczegółowe informacje o warsztatach znajdują się na stronie www.grupaplatforma.pl pod koniec lipca. (km)

Fot. Marcin Szczelina

Rozstrzygnięto konkurs na Centrum Studenckie

19 kwietnia w auli PWr otwarto wystawę prezentującą prace laureatów konkursu na projekt Zintegrowanego Centrum Studenckiego PWr. Można tam było obejrzeć projekty i makiety czterech propozycji.

Przygotowały je pracownie:

1. Proinvest sp. z o.o. z Wrocławia wraz z biurem Art-Projekt sp. z o.o. ze Starogardu Szczecińskiego,
2. Manufaktura nr 1 – Bogusław Wórzeczka – Wrocław,
3. Archidea – Wrocław,
4. Studio Architektoniczne FOLD – Dariusz Dziubiński i Mariusz Rokosz – Wrocław.

W jury konkursowym zasiadali: Teresa Witkowska jako przewodnicząca, prorektorzy prof. Jerzy Świątek i dr Krzysztof Rudno-Rudziński, dyrektor Maciej Ostrowski, dr Andrzej Moczko, Paweł Wanatowicz (jako sekretarz) oraz architekci: dr Janusz Frydecki i dr Marek Skorupski.

Za najlepszy, a zatem przewidziany do realizacji, uznano projekt „Manufaktury nr 1” Bogusława Wórzeczki, jako ten, który w największym stopniu spełnił warunki konkursu i oczekiwania in-

westora. Bardzo istotnym kryterium dla komisji było ukształtowanie przestrzenne całego założenia w nawiązaniu do istniejących budynków. Projekt „Manufaktury nr 1” przewiduje utworzenie wewnętrznego dziedzińca – przedłużenia „Alej Profesorów”, która ma w przyszłości wyznaczać główną – prowadzącą od Pomnika Profeso-

46 ▶

Wewnętrzny dziedziniec ZCS – makieta projektu „Manufaktury 1” Bogusława Wórzeczki.

Widok Wybrzeża Wyspiańskiego wg projektu biur Proinvest i Art-Projekt

Fot. Paweł Kozioł

Aula w remoncie

Rozpoczął się długo oczekiwany remont auli Gmachu Głównego PWr. Dzięki gruntownej modernizacji zyska ona nie tylko na wyglądzie, ale przede wszystkim na funkcjonalności i standardzie wykończenia.

Po wewnętrznym konkursie na projekt przebudowy auli rozpisany przez władze uczelni na Wydziale Architektury, jury nagrodiło trzy projekty. Do realizacji wybrano projekt prof. Andrzeja Grudzińskiego i mgr Izabeli Ertel-Kuś.

Profesor Grudziński kieruje Zakładem Projektowania Budynków Użyteczności Publicznej i od lat specjalizuje się w projektowaniu sal widowiskowych. Jest m.in. współautorem: Teatru Dramatycznego w Opolu, Filharmonii Dolnośląskiej w Jeleniej Górze (wyróżnienie w Regionalnym Przeglądzie Architektury w 2003 r.), Filharmonii w Opolu (nagroda „Mister Województwa Opolskiego”), audytorium Wydziału Chemicznego PWr i audytorium w budynku Wydziału Górniczego PWr.

Aula po remoncie ma być wielofunkcyjną salą mieszczącą 450 osób. Oprócz celebracji uroczystości uczelnianych, będą się tam odbywać koncerty, konferencje, przedstawienia zespołów tanecznych i teatralnych, a po demontażu foteli – także wystawy i bale.

Projekt przebudowy auli przewiduje powiększenie podium o 60% dotychczasowej powierzchni – w ten sposób, aby mieścił

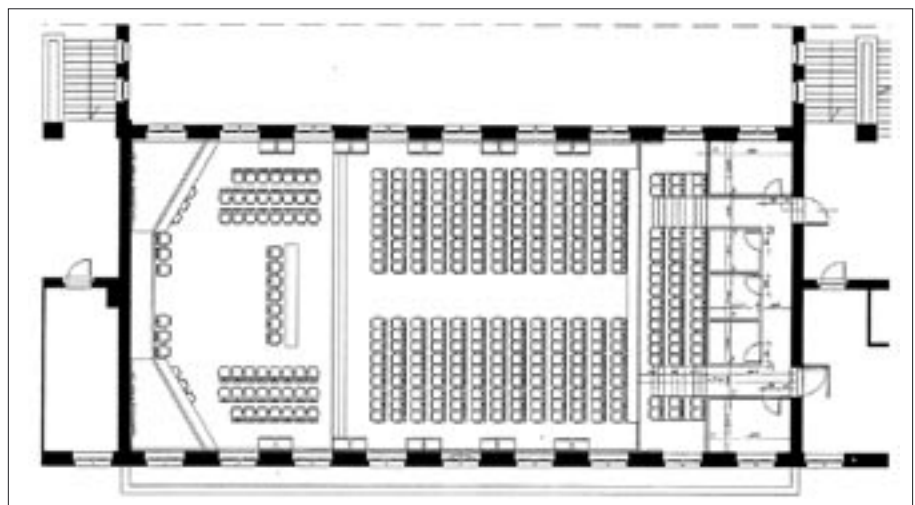
się na nim cały skład orkiestry. Pojawia się też kulisy, tak potrzebne podczas koncertów, przedstawień i uroczystych ceremonii. Kulisy otaczające podium – wykonane jako lekkie ścianki z płyt gipsowo-kartonowych – poprawią także akustykę sali. Zostanie przywrócony historyczny układ miejsc na podium, widoczny na rysunkach rzutów przedwojennej auli, tj. stół prezydencki na środku i fotele: dla senatorów – po bokach,

prostopadle do widowni i dla dziekanów – w głębi, pod emblematami poszczególnych wydziałów. Nowością będzie rampa dla niepełnosprawnych, która zgodnie z dzisiejszymi przepisami pozwoli wjechać na podium osobom na wózkach inwalidzkich.

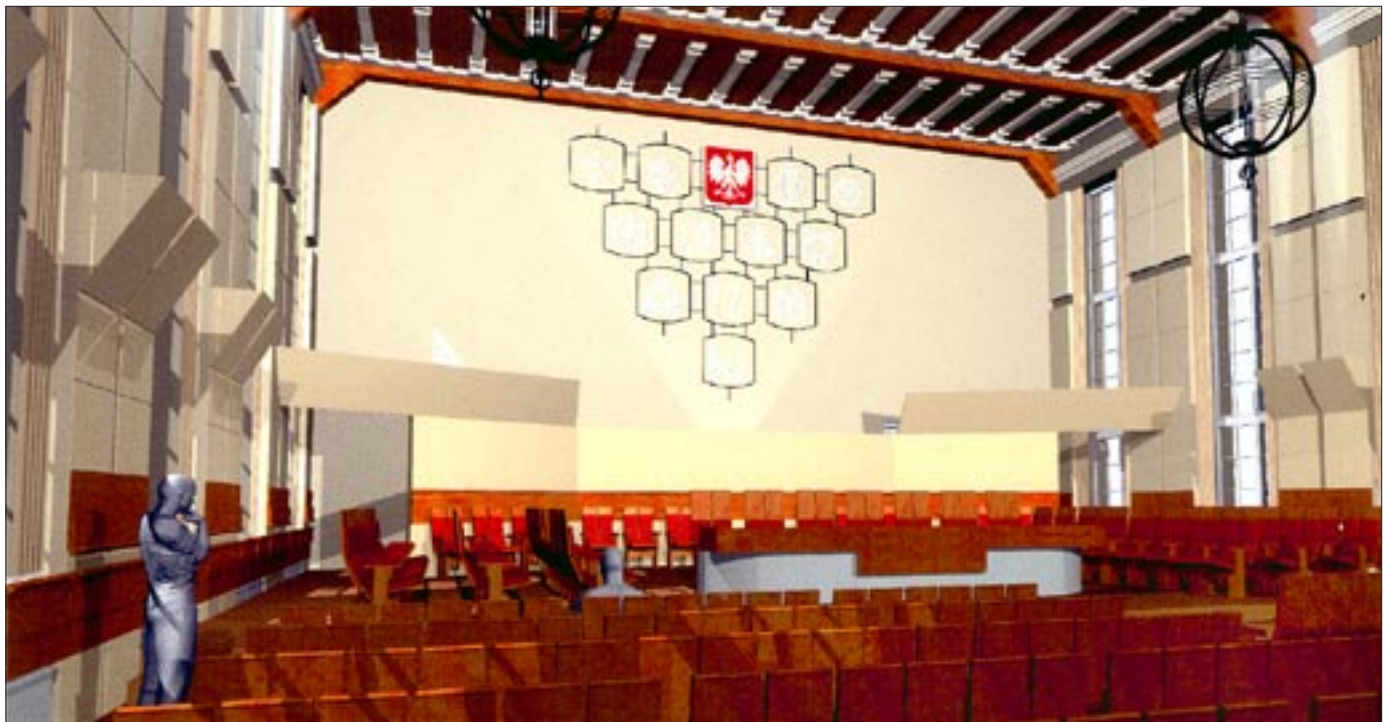
Przebudowany zostanie także balkon, na którym oprócz amfiteatralnie ustawionych foteli zmieszczą się kabiny tłumaczy symultanicznych i kabina operatorska w centrum. Podczas projekcji filmów rozwijany będzie duży ekran, na co dzień zrolowany i ukryty za jedną z belek stropu nad podium.

Aula, jak i cały budynek A-1, jest obiektem zabytkowym, podlegającym ochronie konserwatorskiej, zostaną zatem zachowa-

46 ►

Aula – rzut balkonu

Aula po remoncie – 1. etap przebudowy

Telekomunikacja, dziennikarstwo, kultura studencka

Studenckie radio LUZ

Koncepcja Radia Akademickiego powracała ostatnio niczym bumerang. Wiele czynników wpływało na to, że kolejne wersje tego pomysłu kończyły swój żywot na kartce papieru, bez szansy na urzeczywistnienie. Ale dzięki grupie zapaleńców i pozytywnemu nastawieniu władz Politechniki Wrocławskiej, udało się formalnie powołać do życia organizację zwaną Akademickie Radio LUZ. Oficjalnie od 12 stycznia 2004 r. możemy mówić o istnieniu takiej grupy.

Dlaczego LUZ? Proponowanych nazw było wiele. Ile osób, tyle koncepcji. Jednakże ta nazwa przedstawia, zdaniem większości, charakter radia. Akademickie Radio LUZ działa jako internetowa rozgłośnia na prawach **rozgłośni społecznej**, tzn. nie emituje reklam i nie prowadzi działalności zarobkowej. Zgodnie z wewnętrznym regulaminem, członkiem rozgłośni posiadającym legitymację radiową może być **student lub doktorant dowolnej uczelni wrocławskiej**. Nie oznacza to, że osoby spoza uczelni nie udzielają się w naszym stowarzyszeniu. Głównym celem Radia LUZ jest wypełnienie luki, jaka istnieje w sferze rozpowszechniania kultury studenckiej. Tak duża i specyficzna grupa społeczna to potencjalny odbiorca programów o specjalnym profilu – informujących o życiu studenckim: problemach związanych ze studiami, praktykami, rajdami i specyficznym światem kulturalnym. Rozgłośnia prowadzona przez studentów umożliwiłaby realizatorom programów nabycie praktyki radiowej.

Praca w AR LUZ to dość specyficzne wyzwanie. Nie można liczyć na listę zadań

i gotowych recept na realizację. Nie wystarczy wpaść na pomysł dobrej audycji – trzeba wszystko odpowiednio zaplanować, zorganizować i dopilnować całości. Daje to duże możliwości manewru i nauki, choć z drugiej strony stanowi spore obciążenie. Wszyscy członkowie to przecież najprawdziwi studenci, którzy mają wykłady, laborki i własne kłopoty. Z pozoru błahe zadania, jeśli są wykonywane chaotycznie, szybko mogą przekształcić się w skomplikowane problemy. To dobra szkoła pozwalająca docenić wagę współpracy. Dziś, gdy trudno o sensowną praktykę zawodową, warto odnotować w swoim życiorysie twórczą pracę w radiu.

Sprzęt, sprzęt, sprzęt....

Samo nic się nie robi i najszczerze chęci są niewystarczające. Zaczynaliśmy praktycznie od zera. Najpierw przystąpiliśmy do gromadzenia potrzebnych materiałów. Zaczęło się chodzenie z dokumentami i zaświadczeniami po wszystkich urzędach. Nie taki jednak diabeł straszny. Start Radia LUZ rozszedł się szybko „pocztą pan-

toflową” i ku naszemu zdziwieniu praktycznie nie było sprawy „nie do załatwienia”. Obecnie dysponujemy biurem w budynku H-2 przy Wybrzeżu Wyspiańskiego. Mamy tam wszystko, co jest potrzebne do pracy. Tam odbywają się spotkania radiowe i zebrania zarządu.

Osobną sprawą jest sprzęt reporterski, komputery emisyjne oraz wyposażenie elektroniczne, bez których niewiele można zrobić. Kilka osób nagrywa i montuje audycje na własnym sprzęcie, ale do dyspozycji są także minidykski reporterskie i kabina lektorska. Sporo nagrań realizowanych jest w studiu w piwnicy budynku C-5. W chwili pisania artykułu były już zamówione nowe mikrofony i mikser. Zakupy realizowane są zgodnie z prostym sprzężeniem zwrotnym: im prężniejsza jest działalność radiowców, tym chętniej Politechnika wspiera finansowo inicjatywę grupy. Co prawda, na razie jesteśmy słyszalni tylko przez Internet. Zabawa zacznie się na dobre, gdy staniemy przed wyzwaniem przejścia na fale radiowe.

Przyjemne z pożytecznym

Praca w Radiu LUZ jest bezpłatna, ale są przecież rzeczy, których nie da się przeliczyć na pieniądze. Przede wszystkim nieczęsto można uczestniczyć od podstaw w tworzeniu radia. Siła AR LUZ tkwi w różnorodności grupy tworzącej audycje i nagrania. Nie jest to szybka „popowo – dance’owa papka”, jaką coraz częściej dostaje się w komercyjnych stacjach radiowych. Kilka razy w roku organizowane są seminaria radiowe, na których wszyscy radiowcy mają okazję uczestniczyć w wykładach wygłoszonych przez zaproszonych gości. Dotyczy one zarówno organizacji, obsługi sprzętu, jak i pracy lektorskiej. Wkrótce rozpocznie się szkolenie lektorskie dla osób udzielających się na antenie radiowej. Mamy nadzieję, że wszyscy jesteśmy obdarzeni znakomitymi głosami spikerskimi©. To będzie twarde spotkanie z rzeczywistością.

Dostanie się na imprezy, jakie odbywają się we Wrocławiu, nie zawsze jest łatwe. Na hasło „Sezamie otwórz się” nie wpuszczają... Ale szczęśliwy posiadacz legitymacji pracownika rozgłośni radiowej ma o wiele większe szanse. Dzięki temu uczestniczymy w życiu kulturalnym Wrocławia – efekty pracy można usłyszeć w audycjach „na żywo”.

Nie będziemy udawać, że wszystko układa się idealnie i radzimy sobie sami doskonale. Przydałoby się sporo osób z ciekawymi pomysłami i czekamy na nie z niecierpliwością. Zwłaszcza zależy nam

Prof. Paweł Kozłowski

na różnorodności zespołu radiowego. Każda uczelnia ma możliwość prezentowania się „na antenie” Radia LUZ.

Aktualnie ramówka składa się z audycji słowno-muzycznych i wiadomości prezentowanych codziennie od godziny 18:00. Pozostały czas wypełnia muzyka. Byłoby idealnym wypełnieniem całego czasu antenowego. Czekamy na nowe głosy w radiu!

Wszelkie szczegółowe informacje dostępne są na oficjalnej stronie Radia LUZ – WWW.RADIOLUZ.PWR.WROC.PL. Znajdziecie tam aktualną ramówkę, kontakty do osób z zarządu i autorów poszczególnych audycji, świeże informacje, opisy programów prezentowanych na antenie i wiele innych. Tam też można włączyć Radio LUZ i posłuchać nas. Dla osób stroniących od komputera: niespodzianka! Instrukcja obsługi i porady dotyczące programu Winamp. Jakość muzyki odbieranej przy największej przepustowości jest naprawdę niezła – sprawdźcie to!

Czekamy na zgłoszenia, opinie oraz propozycje dotyczące naszej działalności.

Ekipa Radia LUZ

Fot. Paweł Koziol

II Seminarium Akademickiego Radia Luz 2004

II SARL 2004'

Seminarium odbyło się w dniach 28 – 30 maja w malowniczej Turawie pod Opolem. Studenci wielu uczelni (PWr, UW i AR) uczestniczyli w szeregu wykładów poświęconych zarówno dziennikarskiej jak i realizatorskiej stronie pracy w radiu. Wśród zaproszonych gości znajdowali się m.in. red. Przemysław Barbrich z radiowej Trójki, a także Patrycja Job reprezentantka zaprzyjaźnionej rozgłośni studenckiej *Afera* z Poznania.

Seminarium rozpoczęło się od podsumowania dotychczasowej działalności radia Luz i oficjalnego otwarcia tej rozgłośni przez JM Rektora PWr prof. dr hab. inż. Tadeusza Lutego i prorektora ds. studenckich PWr dr inż. Krzysztofa Rudno-Rudzińskiego.

JM Rektor podkreślił w swoim wystąpieniu, że losy tej młodej (zarówno duchem i ciałem) rozgłośni leżą mu szczególnie na sercu i że właśnie dzięki takim studenckim inicjatywom możliwe jest przekazanie słuchaczom wartościowych treści. Podczas otwarcia działalności radiowej uroczystość wręczono legitymacje dziennikarskie. Rozpoczęła się praca okraszona małą dozą rozrywki. Niestety kilka pre-

lekcji nie odbyło się z powodu problemów z dotarciem zaproszonych gości na miejsce. Pierwszy dzień zakończył się uroczystą kolacją, podczas której poszczególni kierownicy redakcji wspominali czasy raczkującego Radia Luz. W sobotę od bladego świtu rozpoczęła się druga część seminarium poświęcona głównie stronie technicznej radiowego zawodu. Tu główną rolę pełnił dr Krzysztof Opiełiński, opiekun radia i akustyk. Dzięki jego prezentacjom studenci mogli zacerpnąć trochę wiedzy o teoretycznych i praktycznych podstawach obsługi programów do realizacji dźwięku. Nie zabrakło też prelekcji dotyczącej się tak ważnej dla każdego radiowca sprawy dykcji. Niewątpliwe talenty prowadzącego ją pana Jacka Jędrasa z Instytutu Dziennikarstwa Papińskiego Wydziału Teologicznego, jego profesjonalizm językowy i aktorski uświadomił wielu studentom w sposób lekki i wesoły ich niedoskonałości wymowy. Pan Marek Zimnak z Biura Promocji PWr mówił natomiast o ekonomicznych uwarunkowaniach internetowych mediów. Fajerwerkiem zamykającym wy-czerpujący dzień był występ rozpoczynającego swoją karierę z muzyką rockową studenckiego zespołu KREDENZ. Zgodnie ze

studenckimi zwyczajami zabawa trwała do późnych godzin nocnych.

Należy podkreślić, że seminarium – poza oczywistymi walorami edukacyjnymi – było jednocześnie dla studentów okazją do współtworzenia programu radiowego. Czasami odbywało się to w pocie czoła, a czasami przy dźwiękach głośnej muzyki. Wiele prelekcji, a także wystąpienie JM Rektora było transmitowanych na żywo przez Internet. Było to kolejne wyzwanie dla technicznego pionu radia, który to pion wywiązał się doskonale ze swoich obowiązków. Sprzętu na seminarium nie zabrakło. Wszystko było świetnie przygotowane i zorganizowane, oczywiście przez samych studentów z niewielką pomocą dra Krzysztofa Opiełińskiego. SARL stało się już wydarzeniem cyklicznym w życiu radia Luz. Wydarzeniem, które pozwala studentom wymienić się swoimi pomysłami, dowiedzieć się czegoś nowego o trudnym fachu dziennikarza i przede wszystkim nabrać świeżego spojrzenia na otaczający nas świat.

Jakub Tabisz
student Uniwersytetu Wrocławskiego

Akademickie Radio Luz powstaje z inicjatywy studentów na Politechnice Wrocławskiej. Pod patronatem JM Rektora i dzięki wsparciu Instytutu Telekomunikacji i Akustyki działa już pół roku. Na razie AR LUZ odbierane jest tylko przez Internet, ale już wkrótce ma być dostępne w eterze. Po więcej szczegółów, a także do słuchania zapraszam na stronę <http://www.radioluz.pwr.wroc.pl>

Dla 15 wybitnych studentów z 5 polskich uczelni

Stypendia GE Foundation

Organizacja GE Foundation jest częścią systemu ogólnoświatowej filantropii korporacyjnej General Electric. Institute of International Education, IIE to czołowa międzynarodowa organizacja edukacyjna typu non-profit z siedzibą w Budapeszcie.

Realizowany przez obie te instytucje nowy program stypendialny został wprowadzony w 2002 roku z powodzeniem na Węgrzech, rok później w Polsce, a w 2004 r. – w Niemczech i Wielkiej Brytanii.

5 maja 2004 r. w Warszawie podczas ceremonii na Uniwersytecie Warszawskim, GE Foundation i IIE ogłosiły listę laureatów stypendiów GE Foundation. Prezes GE w Polsce Lesław Kuzaj wręczył nagrody piętnastu wybitnym studentom z pięciu polskich uczelni. Do zebranych przemawiali Cameron Munter, zastępca ambasadora USA w Polsce, Andrzej Dakowski z Polsko-Amerykańskiej Komisji Fulbrighta oraz Dorota Dąbrowska – dyrektor Polsko-Amerykańskiej Izby Handlowej.

„Jednym z priorytetów GE jest edukacja, gdyż to właśnie ona w bardzo dużym stopniu wpływa na przyszłość kraju.” – powiedział Lesław Kuzaj podczas ceremonii.

Program został jesienią 2003 roku wprowadzony na pięć polskich uczelni: Politechnikę Wrocławską, Uniwersytet Gdański, Politechnikę Gdańską, Politechnikę Łódzką i Politechnikę Śląską. Jest adresowany do studentów trzeciego roku z kierunków: ekonomii, zarządzania, inżynierii oraz technologii.

Zgodnie z założeniem programu niezależna komisja wybiera co roku spośród kandydatów piętnaście osób, które wyróżniły się osiągnięciami w nauce i działalności pozauczelnianej. Laureaci otrzymują trzyletnie stypendium wynoszące 1200 dolarów rocznie. Mogą też uczestniczyć w letnich seminariach na Węgrzech. W tym roku zwycięzcy z Polski i Węgier odbędą wspólne seminarium w Budapeszcie. „Stypendium ma na celu rozwój potencjału przywódczego studentów i stanowi wkład w kształcenie pracowników na całym świecie. Letnie seminarium w Budapeszcie będzie prowadzone w postaci forum dla polskich i węgierskich studentów, a jego celem będzie umocnienie międzynarodowej współpracy, w szczególności w kontekście przyłączenia obu krajów do UE.” – powiedział Christopher Medalis, dyrektor IIE na Europę.

Coroczne seminarium zapewni studentom szerokie perspektywy na światowym

ryнку pracy, zatrudnienie w GE i stanowi dobry początek kariery zawodowej.

Zwycięzcami Programu Stypendialnego zostali w tym roku:

- Krzysztof Bojakowski, Politechnika Łódzka
- Wojciech Derendarz, Politechnika Łódzka
- Karol Jan Duzinkiewicz, Politechnika Gdańska
- Bartosz Gajda, Politechnika Gdańska
- Paweł Goraj, Politechnika Gdańska
- Adam Grzegorzewski, Politechnika Łódzka
- Tomasz Guccio, Politechnika Łódzka
- Ewa Jędrzejowska, Politechnika Łódzka
- Krzysztof Kamiński, Politechnika Gdańska
- Alicja Majewska, Politechnika Gdańska
- Joanna Obstoj, Politechnika Śląska

- Stanisław Raczyński, Politechnika Gdańska
- Dominika Siwak, Politechnika Łódzka
- Maciej Stelmach, Politechnika Wroclawska
- Filip Wasilewski, Politechnika Łódzka

Więcej informacji o Programie Stypendialnym GE i innych programach wspieranych przez GE Foundation w Europie znajduje się na stronie internetowej: www.iee.hu

Dodatkowych informacji udziela:

Valeria Szabó
Institute of International Education
(36 1) 472 22 57
iee@iee.hu

Michał Olbrychowski
Mmd Public Relations Poland
ul. Dantyszka 14
02-054 Warszawa
Tel. +48 22 875 07 92 ext 219
Mobile +48 604 57 58 56
Fax +48 22 825 27 68

e-mail: molbrychowski@mmd.com.pl

? **Trzy pytania do Macieja Stelmacha**

– *Co zdecydowało, że uzyskał Pan stypendium GE Foundation?*

Nasz stypendysta z prezesem GE w Polsce Lesławem Kuzajem (z lewej) i zastępcą ambasadora USA w Polsce Cameronem Munterem (z prawej).

– Domyślałam się, że największe znaczenie miały moje osiągnięcia w dziedzinie grafiki komputerowej. W ostatnich latach napisałem szereg aplikacji implementujących zaawansowane algorytmy grafiki trójwymiarowej. Zrealizowane przeze mnie projekty zyskiwały wyróżnienia na konkursach w Polsce i za granicą, np. w Danii. Celem programów było ukazanie możliwości przetwarzania przez komputer zaawansowanej grafiki trójwymiarowej w czasie rzeczywistym. Staralem się osiągnąć jak najbardziej efektywne i wyszukane rezultaty przy maksymalnej szybkości działania komputera. Słowem „wyciskałem z komputera maksimum”. Organizatorzy zwrócili też uwagę na moje zainteresowania dotyczące zarządzania procesami, biznesem i psychologią – jako istotne w powiązaniu nauki z przemysłem.

– **Czy Fundacja GE stawiała kandydatom szczegółowe wymagania?**

– Fundacji zależy na ludziach, którzy są pełni inicjatywy, aktywni, ambitni, znają języki. Biegła znajomość angielskiego jest koniecznym warunkiem ubiegania się o stypendium. Premiowane są wszelkie formy działalności pozauczelnianej, praca zarobkową za granicą. Sądzę, że intencją fundatorów jest wspomaganie rozwoju tych osób, które kiedyś pomogą innym...

– **Uzyskane stypendium to wynik przypadku czy długotrwałych starań?**

– To chyba wynik współdziałania wielu życzliwych osób. W przyznaniu stypendium nieocenionej pomocy udzieliła mi pani dr inż. Elżbieta Hudyma prowadząca na Wydziale IZ kurs grafiki komputerowej, w którym uczestniczyłem. Zarówno ona jak pan dr inż. Paweł Scharoch wystawili mi listy referencyjne poświadczające moje osiągnięcia i wyniki w nauce. O stypendium GE dowiedziałem się z prezentacji zorganizowanej na początku roku akademickiego przez Dział Informacji i Współpracy Międzynarodowej PWr. Uczestniczyła w nim pani Valeria Szabo z budapeszteńskiego Institute of International Education, czyli organizatora akcji stypendialnej GE Foundation. Chciałbym też podkreślić moją wdzięczność wobec pani Krystyny Galińskiej z Działu Informacji i Współpracy Zagranicznej, która zorganizowała tę prezentację informującą o nowej możliwości.

Rozmawiała Maria Kisza

Obóz adaptacyjny dla studentów

Pod patronatem honorowym Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola oraz patronatem prasowym: ogólnopolskiego miesięcznika studenckiego SEMESTR i Polskiego Radia Wrocław odbędzie się XXI Obóz Adaptacyjny dla Studentów organizowany przez duszpasterstwa akademickie Wrocławia i Opola. Jak co roku, będzie miał on miejsce w Białym Dunajcu koło Zakopanego w dniach 1-15 września. Koszt obozu: 330 zł (zakwaterowanie, wyżywienie i ubezpieczenie).

Zapisy: we wszystkich duszpasterstwach akademickich.

Główne zapisy: 19-20.07 i 16-17.08, godz. 17-20.00 w DA „MOST”, pl. Grunwaldzki 3. Przy zapisach pobierana będzie zaliczka (100 zł).

Listownie można zgłaszać się do 8 sierpnia na adres:

Stowarzyszenie Akademickie MOST,
pl. Grunwaldzki 3, 50-337 Wrocław
z dopiskiem „Obóz BD 2004”

Należy podać:

- imię, nazwisko,
- datę urodzenia,
- adres zameldowania,
- PESEL,
- dowód wpłaty zaliczki (100 zł)

na konto: Pekao S.A. I/ O Wrocław nr 10124019941111000024964065.

Zapisy internetowe i dalsze informacje: www.bialy.dunajec.prv.pl

Wyjazd dydaktyczny studentów Geoinformatyki z Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii.

Naukowa eskapada

Pierwsze cieplejsze dni wiosny pozwoliły na zorganizowanie wyjazdu dydaktycznego studentów IV i V roku specjalności Geoinformatyka na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii. Wycieczka w rejon interesującej, zwłaszcza pod względem geologiczno-tektonicznym, Kotliny Kłodzkiej odbyła się 1 kwietnia 2004 r. (to nie prima aprilis). Opiekę naukową sprawowali: prof. Stefan Cacoń (opiekun specjalności), prof. Wojciech Ciężkowski oraz prodziekan wydziału dr Stanisław Ślusarczyk. W wyjeździe uczestniczyli także dr Piotr Grzempowski oraz niżej podpisany – odpowiedzialni za sprawę organizacyjne.

Program wyjazdu obejmował odwiedzenie planowanej lokalizacji zbiornika wodnego Kamieniec Ząbkowicki na Nysie Kłodzkiej, największej z sudeckich jaskiń – Jaskini Niedźwiedziej w Masywie Śnieżnika, nieczynnej, niedawno udostępnionej zwiedzającym kopalni uranu z atrakcyjnymi wystąpieniami miejscowych minerałów w Kletnie koło Stronia Śląskiego oraz muzeum kopalni złota w Złotym Stoku ze sztolniami „Gertruda” i „Czarna” oraz malowniczym podziemnym wodospadem.

Na terenie wszystkich wymienionych obiektów prowadzone są prace badawcze, a ich rezultaty przedstawiane są w licznych

i interesujących pracach magisterskich, doktorskich, habilitacyjnych.

Masyw Śnieżnika przywitał wycieczkę grubą warstwą śniegu, ale w niczym nie przeszkodził realizacji przewidzianego na ten dzień programu. W trakcie zwiedzania Jaskini Niedźwiedziej oraz znajdującej się w niewielkiej odległości sztolni pouranowej studenci mogli zweryfikować w praktyce wiedzę zdobytą na wykładach. Prof. Ciężkowski w barwny sposób opisywał budowę geologiczną zwiedzanych obiektów oraz historię tej części Sudetów. Ilustrował swoje wypowiedzi licznymi napotykanymi przykładami formacji skalnych i minerali-

W komercyjnym przedsionku Jaskini Niedźwiedziej prof. Cacoń i prof. Ciężkowski w trakcie dyskusji ze studentami nt. badań jaskini i Masywu Śnieżnika.

W poszukiwaniu niedźwiedzia

zacji. Przytoczył także niezmiernie interesujące historie z okresu pierwszych penetracji tych obiektów.

W równie ciekawy sposób prof. Cacoń przybliżył słuchaczom metody obserwacji współczesnych ruchów powierzchniowych warstw skorupy ziemskiej prowadzonych w Sudetach i na Przedgórzu Sudeckim. Szczególne zainteresowanie wzbudziły liczne anegdoty z wielu prowadzonych przez profesora kampanii pomiarowych.

Studenci mieli możliwość wykonania pomiarów względnych ruchów bloków skalnych, przy użyciu szczelinomierzy, zainstalowanych w strefach uskokowych w Jaskini Niedźwiedziej oraz w sztolni Czarnej w kopalni złota w Złotym Stoku. Obejrzeni także fragmenty poligonów geodynamicznych do prowadzenia obserwacji satelitarnych GPS, tradycyjnych pomiarów geodezyjnych oraz pomiarów zmian przyspieszenia siły ciężkości, m.in. w rejonie lokalizacji zbiornika Kamieniec oraz w Masywie Śnieżnika. Wyjazd cieszył się bardzo dużym zainteresowaniem studentów, czego przejawem była wysoka frekwencja, liczne pytania oraz bogata dokumentacja fotograficzna wyjazdu wykorzystana w prezentowanych następnie przez studentów referatach. Było to nie tylko urozmaicenie codziennych zajęć, ale i okazja do jakże cennych, a obecnie tak rzadkich, praktyk terenowych. Pozostaje mieć nadzieję, że tego typu wyjazdy będą kontynuowane także w przyszłych latach.

Jan Blachowski

Wydział Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii

Nadzieja na medal olimpijski

W styczniu 2002 roku w 162 numerze „Pryzmatu” pisaliśmy o sportowych dokonaaniach studenta Wydziału Mechanicznego legnickiej filii PWr – Jacka Procia. Od 1997 roku jest on członkiem Kadry Narodowej w Łucznictwie i jedynym mężczyzną, który na tegorocznej olimpiadzie w Atenach będzie reprezentował Polskę w tej dziedzinie

sportu (drużyna kobieca wystąpi w 3-osobowym składzie).

Przez ostatnie dwa lata Jacek Proć odniósł wiele znaczących sukcesów. W 2002 roku zajął VI miejsce na Mistrzostwach Europy Seniorów (Oulu, Finlandia) oraz I miejsce w Halowych Mistrzostwach Polski Seniorów (Nowa Ruda). Rok 2003 przyniósł naszemu studentowi: w maju – złoty medal (drużynowo) w Grand Prix Europy (Paryż), w lipcu – 21. miejsce w Mistrzostwach Świata (Nowy Jork) i uzyskanie nominacji olimpijskiej, IV miejsce pod-

czas Uniwersiady (Daegu, Korea) oraz we wrześniu – Mistrzostwo Polski Seniorów (Żywiec). Bieżący rok to Halowe Mistrzostwo Polski Seniorów (luty, Legnica) oraz VII miejsce w Mistrzostwach Europy Seniorów (maj, Bruksela) i ostateczna kwalifikacja na olimpiadę.

Jacek Proć jest zawodnikiem klubu *Strzelec-Legnica*. Obecnie kończy trzeci rok studiów i dzięki życzliwości kadry dydaktycznej udaje mu się połączyć sport z nauką, a nawet otrzymuje stypendium naukowe. **(hw)**

Juwenalia 2004

Tegoroczne Juwenalia już za nami! Warto jednak do nich na chwilę powrócić i przypomnieć, jak dokładnie wyglądało to największe święto studentów. Jak co roku, atrakcji było co nie miara. Większość wrocławskich uczelni zadbała, by nawet najwybredniejsi żacy znaleźli coś dla siebie.

Na Politechnice Wrocławskiej studenci bawili się od 11 maja. Zaczęły się od zorganizowanych po raz pierwszy na naszej uczelni **dni hiszpańskich**. Obejmowały one pokaz tradycyjnego tańca flamenco i degustację dań hiszpańskiej kuchni. Zgromadzeni mieli również okazję obejrzeć film jednego z czołowych hiszpańskich reżyserów Pedra Almadovara.

13 maja (czwartek) na Polach Marsowych zagrali dla studentów m.in.: **KULT**, **Hallow Sign**, **Transobabicato**, **Kangaroz** i **Tumbao**. Studenci mogli spróbować skoków na *bungee*, postrzelać w *laser droomie* czy spróbować sił na licznych urządzeniach do podniebnych akrobacji. W piątek wystąpiły **T.LOVE**, **Milk**, **Contra**, **Fruhstuck**,

i zespół **Ocean**. Zarówno pierwszego dnia (mimo deszczowej pogody), jak i w pięknym piątkowym słońcu koncerty zgromadziły prawdziwe tłumy studentów.

Imprezom muzycznym towarzyszyły rozgrywki sportowe zorganizowane przez Akademicki Związek Sportowy. W ich ramach odbył się m.in.: **Street Ball** (mistrzostwa wszystkich wrocławskich Uczelni w koszykówce ulicznej), wyścig ósemek wioślarskich, mistrzostwa w tenisie ziemnym, Akademickie Mistrzostwa Dolnego Śląska w siatkówce plażowej i piłce nożnej. Jednocześnie na Akademii Medycznej odbył się tradycyjny bieg medyka – „Bieg piwny”, szachy piwne i wyścig łóżek szpitalnych.

Tegoroczną nowością była „Tramwajada” zorganizowana 19 maja przez Samorząd Studencki Politechniki Wrocławskiej. Studenci objeżdżali wesołym tramwajem ulicę Wrocławia promując pochód juwenaliowy. Tramwaj kończył trasę wieczorem przy Wittigowie, gdzie tysiące studentów w radosnej atmosferze bawiło się do białego rana podczas Nocy Grilli.

Już następnego dnia (20 maja) tłum żaków, mimo nieprzespanej upojonej nocy, ze-

brał się, by uczestniczyć w tradycyjnym pochodzie juwenaliowym. Ruszyli spod domu studenckiego „Słowianka” do rynku. Kolorowe bryczki wiozące przedstawicieli władz uczelni oraz króla i królową Juwenaliów, a także kilkanaście przeróżnych pojazdów (np. traktor z przyczepą, stylowy oldmobile) w otoczeniu tysięcy radosnych studentów udało się na wrocławski rynek, aby przekazać klucze do bram miasta na ręce prezydenta Rafała Dutkiewicza.

Tego samego dnia po południu na studenckim Wittigowie Klub Studencki **BAJER** przeprowadził „Wielkie Bajerowanie”. Wśród przygotowanych konkurencji były: rzut jajkiem, bieg piwny, wyścigi w koszach na śmieci...

Finałem Juwenaliów był **Rejs z DKFem**. Płynąc statkiem po Odrze studenci mieli okazję obejrzeć „kultowy” polski film „Rejs”. Dodatkową atrakcją dla uczestników była pieczona kiełbaska i piwko.

Organizatorzy wyrażają nadzieję, że doświadczenia zebrane podczas tego święta studentów pozwolą im osiągnąć jeszcze lepsze efekty w roku przyszłym. To już za rok!

Krzysztof Maj

II Konferencja Naukowa Studentów Politechniki Wrocławskiej

Sukces zeszłorocznej I Konferencji Naukowej Studentów sprawił, że następna była niemal oczywistością. Studenci chętnie włączyli się w przygotowania.

17 i 18 maja odbyły się sesje prezentujące na forum uczelnianym szerokie spektrum działalności naukowej młodych ludzi – nie tylko studentów Politechniki Wrocławskiej. Wszystko było przemyślane – przewidziano nawet opłatę konferencyjną (koszt wpisowego, materiałów przedkonferencyjnych oraz lunchów wynosił 60 zł; studenci indywidualni mogli ubiegać się o zwolnienie z opłaty za uczestnictwo). Komitet naukowy konferencji składał się z 45 pracowników uczelni. Wśród nich piętnaście osób to profesorowie.

Komitet Organizacyjny, któremu przewodniczył prorektor ds. studenckich dr Krzysztof Rudno-Rudziński, opierał się w znacznym stopniu na studentach.

Organizacja II edycji KNS była oparta przede wszystkim na studentach. Zaangażowani w prace byli: Agata Kaczkowska, Ewelina Kozłowska, Wojciech Brożyna, Jarosław Krysiak, Anna Drozd, Dawid Zydek, Łukasz Bera, Paweł Trociński, Sławomir Trzeciak, Piotr Kisielewicz, Piotr Jeziorski. Ponadto organizatorami byli pra-

cownicy Działu Studenckiego Politechniki: mgr inż. Andrzej Ostoja-Solecki i mgr inż. Krzysztof Grynienko.

Pod względem tematycznym konferencja miała, siłą rzeczy, charakter przeglądu. Obejmowała wszystkie dyscypliny naukowe reprezentowane przez PWr, a nawet wkroczyła w obszar prowadzonych tu badań interdyscyplinarnych. Tematyka poszczególnych sesji to: architektura, biofizyka i biochemia, chemia, historia techniki i lotnictwo, informatyka - algorytmy i sieci, fotonika i nanotechnologie, elektrotechnika, diagnostyka medyczna, informatyka – zastosowania, mechanika, transport, logistyka i zarządzanie, biomechanika, elektronika i inżynieria środowiska.

Prezentacje odbywały się przez trzy dni w trzech salach (127, 136 i 241 w A-1) od rana do wieczora. O ósmej wieczór odbywały się ponadto spotkania integracyjne.

Uczestnikami II KNS byli przede wszystkim członkowie działających na PWr studenckich kół naukowych, a także studenci i doktoranci PWr niezrzeszeni w nich. Wśród uczestników byli również studenci z innych uczelni zaproszeni przez koła naukowe studentów PWr. Przyjechali nawet goście z Arizony!

Konferencja nie mogła więc ograniczać się do wystąpień w języku polskim.

W KNS uczestniczyło 230 studentów. Zgłoszono ponad 170 referatów. Prezentowano je w języku polskim lub angielskim. Ich streszczenia zostały opublikowane przed konferencją, a pełne teksty zrecenzowanych referatów ukazą się wkrótce.

Impreza była też rodzajem konkursu na najlepsze referaty. Oceniało je jury złożone z członków Komitetu Naukowego II KNS. W każdej sesji tematycznej wystąpienia były recenzowane przez dwóch specjalistów z danej dziedziny. Ocenie podlegały: przygotowanie tekstu (treść i styl przygotowanego materiału i wypowiedzi, jakość prezentacji, umiejętność podjęcia dyskusji o analizowanych problemach), warsztat naukowy (wykorzystanie materiałów źródłowych, zwłaszcza obcojęzycznych, narzędzia i metody badawcze) i wartość merytoryczna pracy (oryginalność tematyki, sposób rozwiązania problemu, znaczenie uzyskanych wyników).

Rozstrzygnięcie konkursów na II KNS

Ze względu na wysoki i wyrównany poziom prezentacji w konkursie na najlepszy referat przyznano 14 równorzędnych nagród po 500 zł oraz 12 wyróżnień po 300 zł. Laureatami zostali: (tabela na stronie obok)

Werdykt	Referent	Tytuł referatu	Punkty	Koło naukowe	Sesja
nagroda	Alicja Sokalska, Janine Gassman, Magdalena Okroj	Discovering micro architecture at the Munich University of Technology, micro architecture unit Prof. Richard Horden.	80		Architektura
nagroda	Tomasz Borowik	Application of biophysical techniques in field of peptide interactions with lipid membranes antimicrobial peptides.	80	Micela	Biofizyka i biochemia
nagroda	Andrzej Kędziora	Symulacja procesu oczyszczania tlenu propylenu ze szczególnym uwzględnieniem procesu destylacji.	80	Gambrinus	Chemia
nagroda	Tadeusz Kłodowski	Zabytki techniki na Wydziale Elektroniki PWR.	80	Nadbór	Historia techniki i lotnictwo
nagroda	Dawid Zydek, Grzegorz Chmaj	Allocation Algorithms Problems in Mesh-Connected Systems.	80	SISK	Informatyka - algorytmy i sieci
nagroda	Michał Dużyński, Ralf Riese, Klaus-Jürgen Wolter, Sergiusz Patela	PCB integrated waveguides – launching of light into highly multi mode structures	79,5	Optoelektronika i mikro-systemy	Fotonika i nanotechnologie
nagroda	Waldemar Witkowski	Ocena właściwości elektrycznych reaktora plazmowego z wyładowaniem wstecznym.	77	Strimer	Elektrotechnika
nagroda	Bartosz Teleńczuk, Mirosław Łątka, Waldemar Kołodziej	Nieliniowe własności układu autoregulacji mózgowego krążenia krwi.	76	Micela	Diagnostyka medyczna
nagroda	Lauren Olson, Jad Lutfi, Timothy Goya, Tarek A. El Doker, Noel Smith,	Developing an Assistive Interfaces for Individuals with Spasticity Disorders	75	BARAK	Informatyka - zastosowania
nagroda	Tomasz Neumann	Bobbin Tool Friction Stir Welding – An Overview	73	Akademicki Klub Motorowy	Mechanika
nagroda	Marta Matczuk	Koncepcja uspokojenia ruchu w Trzebnicy z wykorzystaniem rozwiązań szwajcarskich	69	Studenckie Koło Inżynierii Komunikacji	Transport, logistyka i zarządzanie
nagroda	Maciej Paszkowski	Ocena wpływu podatności kaniul na efektywność mechanicznego wspomaganą serca za pomocą pomp krwi napędzanych pneumatycznie.	67	KN Biomechaników	Biomechanika
nagroda	Tomasz Stachura	Realizacja wokodera w środowisku Reaktora	65	Inżynierii dźwięku	Elektronika
nagroda	Michał Janicki, Marta Rykaczewska	Analiza możliwości wykorzystania popiołów i żużli ze spalania węgla w elektrowniach i elektrociepłowniach.	64	Ekofilia	Inżynieria środowiska
wyróżn.	Magdalena Cieślak, Dominik Roczan, Kajetan Sadowski	Modelowanie struktur powierzchniowych z pomocą programu Formian	80	Strukturalne koło naukowe	Architektura
wyróżn.	Beate Klösger, Magdalena Przybyło	Determining the micromechanical parameters of the Giant Unilamellar Vesicles	80	Micela	Biofizyka i biochemia
wyróżn.	Justyna Łaszczyńska	Inspiracje organiczne w kształtowaniu obiektów architektonicznych.	79,5	Strukturalne koło naukowe	Architektura
wyróżn.	Artur Fiedler	Modele latające w zastosowaniach militarnych i cywilnych.	79	AKL	Historia techniki i lotnictwo
wyróżn.	Grzegorz Paździor	Zastosowanie Atomic Force Microscopy do określenia oddziaływań czynnika transkrypcyjnego IHF z DNA.	78	Micela	Biofizyka i biochemia
wyróżn.	Grzegorz Chmaj	Dynamic Channel Allocation in Mobile Cellular Networks.	78	SISK	Informatyka - algorytmy i sieci
wyróżn.	Agata Kosta, Przemysław Bieчек	Model opisu hybrydyzacji specyficznej i niespecyficznej w zagadnieniu estymacji bezwzględnego stężenia transkryptów mRNA.	76		Biofizyka i biochemia
wyróżn.	Wojciech Rudno-Rudziński, Grzegorz Sęk, Jan Misiewicz	Badanie własności optycznych samorosnących kropek kwantowych metodą fotoodbicia i fotoluminescencji.	75	SPIE	Fotonika i nanotechnologie
wyróżn.	Michał Kubiak, Tomasz Larkowski	Window-Stack Based Allocation Algorithm for Mesh- Connected Multicomputers. Dynamic Approach.	75	SISK	Informatyka - algorytmy i sieci
wyróżn.	Grzegorz Kosiorek	Klasyczne i rozmyte układy regulacji.	68	Energetyk	Elektrotechnika
wyróżn.	Wojciech Najwer, Ewelina Świątek	Walidacja in vivo wyznaczania za pomocą CT parametrów geometrycznych panewki do zabiegu alloplastyki stawu biodrowego	66	KN Biomechaników	Biomechanika
wyróżn.	Aleksandra Kielbowicz, Jakub Słowiński	Numeryczna symulacja formowania i analiza właściwości mechanicznych beleczek kostnych istoty gąbczastej.	64	KN Biomechaników	Biomechanika

◀ 36

Równoległe do konkursu indywidualnego odbył się konkurs zespołowy kół naukowych Politechniki Wrocławskiej. Przyznano 6 nagród po 1500 zł (koła: Biomechaników, SISK, Micela, Optoelektroników, Strukturalne i Nadbór) oraz 3 wyróżnienia po 1000 zł (koła: Allin, Strimer i Barak).

Przyznano też symboliczne wyróżnienia opiekunom kół studenckich. „Brażowym opiekunem” został dr Mieczysław Biniek w Wydziale Elektrycznego, „srebrnym” – dr hab. Sergiusz Patela z Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki, a „złotym” – prof. Romuald Będziński z Wydziału Mechanicznego.

A co z przyszłością konferencji? Na pytanie organizatorów „Czy Twoim zdaniem w przyszłości konferencja powinna odbywać się wyłącznie w języku angielskim?” większość (82%) odpowiedziało „nie”, choć część Polaków wygłaszała referaty po angielsku. Być może jest to wyraz przywiązania do języka ojczystego, ale zapewne wynika po części z ograniczonej oferty zajęć obcojęzycznych, z jakich mogą skorzystać studenci. Na pewno umiejętności wypowiedziane się po angielsku (a także w innych językach) poprawią wykłady naukowców z zagranicy, które zdarzają się coraz częściej.

Maria Kisza

Wakacje z wiedzą

W dniach **15-18 lipca 2004 r.** będzie u nas gościł **prof. dr Franz Pichler** z Uniwersytetu Jana Keplera w Linzu, Austria. W piątek **16 lipca** o godz. 12.30 w sali 133, bud. A1 odbędzie się wykład:

„History of Information Technology from Electrical Telegraph to the Computers”.

Profesor będzie też udzielał konsultacji w sali 1 w bud. D6 w ww. terminie.

Serdecznie zapraszam na wykład w szczególności w imieniu kół naukowych TRAF oraz Barak.

Dyrektor Instytutu Cybernetyki Technicznej

Goście z Northern Arizona University

BARAK i TRAF to nie skróty a nazwy kół naukowych. (Nie udało się nam ustalić ich źródła.) Koła te działają na Wydziale Elektroniki i zajmują się zagadnieniami z zakresu informatyki, automatyki i robotyki oraz telekomunikacji. Studenci wykorzystują tu swoją wiedzę rozwiązując problemy z zakresu sterowania i komunikacji robotów, technik telekonferencyjnych itp.

Od 16 do 20 maja członkowie tych kół gościli grupę studentów i pracowników z Northern Arizona University (USA), z którą to uczelnią od kilku semestrów już współpracują. Głównym akcentem tej wizyty był udział zaproszonych gości w II Konferencji

Naukowej Studentów (17-18 maja). Wygłosili na niej pięć referatów na temat swych dokonań naukowych, w tym wyników prac prowadzonych wspólnie z polskimi studentami. Prezentacjom tym towarzyszyły cztery polskie referaty wygłoszone przez członków BARAKu i TRAFu.

W czasie swego pobytu w Polsce Amerykanie zapoznali się zarówno z naszą uczelnią jak i Wrocławiem, na zwiedzanie którego poświęcili jeden dzień. Byli także we wrocławskiej fabryce VOLVO i w elektrowni „Turów”.

Specjalnym punktem ich pobytu było oficjalne spotkanie z prorektorem do

spraw studenckich dr inż. Krzysztofem Rudno-Rudzińskim. Podsumowano na nim dotychczasowy dorobek i omawiano możliwości rozwoju współpracy obu uczelni. Przy tej okazji prorektor podziękował gościom za udział w Konferencji Naukowej Studentów.

Ciekawym akcentem kończącym wizytę studentów z Arizony był udział w „wielkim grillowaniu” zorganizowanym na Wittingowie w ramach Juwenaliów. Okazało się to największą imprezą, w jakiej kiedykolwiek brali udział.

Gośćmi zajmowali się: dr Jan Nikodem i dr Ryszard Klempous (opiekunowie kół naukowych BARAK i TRAF – Wydział Elektroniki) oraz studenci-członkowie tych kół: Inga Apiecionek, Michał Czyż, Marcin Dąbrowski, Paweł Głuchowski, Krzysztof Kępa, Wojciech Sielski i Jacek Zienkiewicz. (pg)

Uczestnicy II KNS: Matthew Wieben, laureatka nagrody za referat Lauren Olson i opiekunka amerykańskiej grupy podczas swoich wystąpień. (Fot. M. Dąbrowski)

Przed nimi wielkie główkowanie w Paryżu

W dniach 15 i 16 maja 2004 został przeprowadzony we Wrocławiu finał krajowy eliminacji do XVIII Międzynarodowych Mistrzostw w Grach Matematycznych i Logicznych. Uczestniczyło w nim 747 finalistów, spośród 833 zawodników zakwalifikowanych przez Jury Mistrzostw po dwóch etapach korespondencyjnych, w których startowało odpowiednio 1473 osób oraz 1208 osób, w ośmiu kategoriach wiekowych i zawodowych.

W tej, już dwunastej polskiej edycji Mistrzostw najwięcej było, jak zwykle, uczniów szkół gimnazjalnych oraz ponadgimnazjalnych.

Laureatami finału krajowego zostali następujący zawodnicy (w nawiasie obok nazwy kategorii podano liczbę finalistów):

Kat. CE (22)

1. Radosław Serafin SP nr 118 kl. 3 Wrocław
2. Jarosław Dąbrowski SP kl. 3 Miękinia
3. Bartosz Matysiak PSP kl. 3 Jedlińsk

Kat. CM (35)

1. Aleksandra Seweryn SP nr 21 kl. 4 Białystok
2. Michalina Sieradzka SP nr 93 kl. 4 Wrocław
3. Paweł Popławski SP nr 49 kl. 4 Wrocław

Kat. C1 (145)

1. Bernadetta Curyło SP nr 7 kl. 6 Zielona Góra
2. Sławomir Nowak SP nr 17 kl. 6 Koszalin
3. Michał Arndt SP kl. 6 Łobżenica

Kat. C2 (249)

1. Gabriel Listowski Gimn. Nr 1 kl. 3 Zabrze
2. Tomasz Kolanowski Społ. Gimn. Nr 20 kl. 3 Warszawa
3. Łukasz Matera (Popielawy) Gimn. Akademickie kl. 3 Toruń

Kat. L1 (211)

1. Andrzej Grzywoczek (Katowice) LO nr 3 kl. 2 Gdynia
2. Lech Stawikowski LO nr 3 kl. 3 Wrocław
3. Patryk Miziała LO nr 6 kl. 1 Bydgoszcz

Kat. L2 (26)

1. Artur Hibner Wydz. EAiE, Informatyka II r. AGH Kraków
2. Jacek Jurewicz (Olsztyn) Wydz. Mat.-Inf. III r. UW Warszawa

3. Piotr Skibiński IV r. Fizyki UKSW Warszawa

Kat. GP (28)

1. Ryszard Luks inż. elektryk, Siemianowice
2. Paweł Kępczyński rolnik, Warszawa
3. Jakub Kozłowski mgr inż. ciepłownictwa, Sosnowiec

Kat. HC (31)

1. **Bartłomiej Dydą** doktorant IM PWR, Wrocław
2. Grzegorz Stachowiak informatyk Inst. Inform. UW, Wrocław
3. Paweł Tatarczak informatyk Giżycko

Zdobywcy pierwszego miejsca w poszczególnych kategoriach, oprócz dyplomów i nagród rzeczowych i książkowych, otrzymali dodatkowo puchary i nagrody specjalne:

- w kat. CE – Puchar Ministra ENiS
- w kat. CM – Puchar Prezydenta m. Wrocławia
- w kat. C1 – Puchar Wojewody Dolnośląskiego i cyfrowy aparat fotograficzny
- w kat. C2 – Puchar Prezydenta RP i cyfrowy aparat fotograficzny
- w kat. L1 – Puchar Prezesa Rady Ministrów RP i album
- w kat. L2 – Puchar Rektora PWR i skaner
- w kat. GP – Puchar Marszałka Sejmu RP i notes (organizer) elektroniczny
- w kat. HC – Puchar Marszałka Sejmu RP.

Ponadto zdobywca II miejsca w kat. L1 Lech Stawikowski otrzymał cyfrowy aparat fotograficzny ufundowany przez Marszałka Dolnośląskiego dla najlepszego finalisty – dolnoślązaka.

Na stronie internetowej Komitetu Organizacyjnego Mistrzostw <http://www.im.pwr.wroc.pl/~rabczuk/gry.html> zamieszczono ranking wszystkich finalistów, zestawy zadań finałowych i odpowiedzi do nich oraz zdjęcia zrobione pod-

czas zawodów i uroczystości wręczania dyplomów, pucharów i nagród w Auli PWR z udziałem Prorektora ds. Nauczania prof. Jerzego Świątka.

Na finał międzynarodowy XVIII Międzynarodowych Mistrzostw w Grach Matematycznych i Logicznych 27 i 28.08.2004 w Paryżu pojadą, jak co roku, na koszt Komitetu Organizacyjnego, zdobywcy I miejsca w każdej kategorii, a także, z częściowym na ogół dofinansowaniem, jeszcze około 15 zdobywców II i III miejsca oraz wyróżnionych finalistów z kategorii młodzieżowych, po zaakceptowaniu ich kandydatur przez francuskich organizatorów finału paryskiego.

Bardzo dobre wyniki uzyskane, niekiedy w rekordowo krótkim czasie, przez laureatów finału krajowego pozwalają prognozować kolejny sukces naszej reprezentacji na międzynarodowych zawodach w Paryżu i zdobycie, podobnie jak w latach ubiegłych, kilku medali.

Rościsław Rabczuk

Wynik II konkursu na rozbudowę zaplecza badawczego

Rozstrzygnięto II konkurs na rozbudowę zaplecza badawczego rozpisany przez prorektora ds. nauki i współpracy z gospodarką prof. Tadeusza Więckowskiego. Senacka Komisja ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką po rozpatrzeniu dziewięciu wniosków zarekomendowała dofinansowanie następujących laboratoriów:

1. Laboratorium Transportu Taśmowego, Wydział Geoinżynierii, Górniczo-Geologii (I-11),
2. Laboratorium Techniki Uszczelniania Maszyn, Wydział Mechaniczno-Energetyczny (I-20),
3. Laboratorium Analizy Wody, Ścieków, Gleby oraz Materiałów Biologicznych i Środowiskowych, Wydział Chemiczny (I-26).

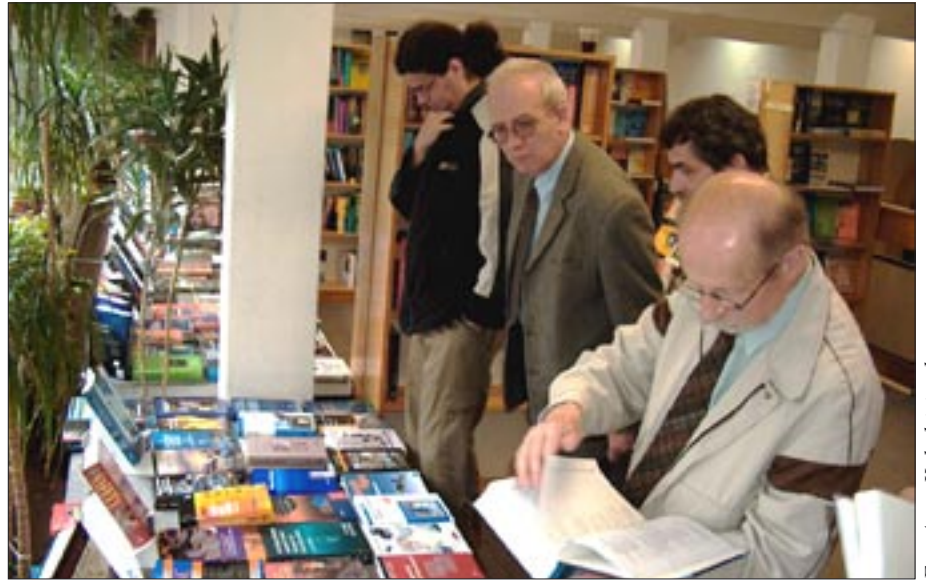
Wspierane są te inicjatywy, które będą prowadzić badania zgodnie z wymaganiami stawianymi przez europejskie systemy jakości. Dofinansowanie wynosi 200 tys. złotych. Wydziały PWR mogą składać aplikację o taką kwotę tylko raz w ciągu kadencji i tylko dla jednego laboratorium. Zmusza je to więc do określenia priorytetów własnego rozwoju.

Wystawa naukowych książek zagranicznych

Wystawa zagranicznych książek naukowych na Politechnice Wrocławskiej trwała od 1 do 3 czerwca b.r. na antresoli w gmachu A1 Politechniki. Dwa zaproszone wydawnictwa: *IPS International Publishing Service* z Warszawy i *Kubicz Wydawnictwa Importowane* z Wrocławia przedstawiły bardzo bogatą ofertę ponad 1400 książek z różnych dziedzin techniki, nauk podstawowych i ekonomii. Przez cztery dni pracownicy, a także – w tym roku po raz pierwszy – doktoranci i studenci PWr, mogli przeglądać i oceniać je pod kątem przydatności dla uczelni. Te, które otrzymają najwyższą ocenę, zostaną zakupione przez Bibliotekę Główną. Wystawa ma zatem bardzo wyraźny cel – uniknięcie chybionych zakupów.

– *Podobne imprezy odbywają się na Politechnice już od wielu lat – od kiedy nasi pracownicy przestali wyjeżdżać na Targi Książki Naukowej do Warszawy. Łatwiej jest zorganizować wystawę u siebie niż wy-*

syłać na delegację ponad 100 osób – wyjaśnia pani Lucja Talarczyk-Malcher, wicedyrektor Biblioteki ds. informacji.

Fot. Anna Kolodziejczyk

Zasłużony Działacz Kultury

26 maja 2004 r. w Oratorium Marianum na UWr wrocławscy bibliotekarze obchodzili Dzień Bibliotekarza i Bibliotek. Święto to przypomina o roli jaką pełni środowisko bibliotekarskie we współczesnym świecie. Jest też okazją do uhonorowania dorobku bibliotekarzy, do nagrodzenia ich osiągnięć.

Z ogromną radością pragnę Państwa poinformować, że Minister Kultury przy-

znał naszej koleżance mgr Annie Komperdzie Odznaczenie Zasłużonego Działacza Kultury.

Mgr Anna Komperda swoją aktywnością zawodową i osiągnięciami przyczynia się budowania dobrego imienia Biblioteki Politechniki Wrocławskiej oraz jej pracowników. Od początku swej pracy w Bibliotece Głównej PWr jest zaangażowana

w działalność informacyjną. Na szczególne podkreślenie zasługuje jej udział w pracach krajowego ogólnopolskiego serwisu „Elektroniczna Biblioteka” w zespole opracowującym Elektroniczny Biuletyn Informacyjny Bibliotekarzy EBIB. Należy do grona osób, które zakładały ten biuletyn i bardzo aktywnie uczestniczy w edycji kolejnych jego numerów. Prowadzenie przez Annę Komperdę w ramach EBIB-u serwisu informacyjnego (tzw. linków) ułatwia w znaczący sposób dostęp do informacji bibliotecznych użytkownikom krajowym i zagranicznym, którzy są zainteresowani polskimi zasobami sieciowymi. Duże zaangażowanie w prace tego serwisu zyskało mgr Annie Komperdzie szerokie uznanie ze strony środowiska zawodowego w kraju.

Gratulujemy!

Jest mi ogromnie miło poinformować przy tej okazji Czytelników *Pryzmatu*, że takie odznaczenie przyznano pracownikowi naszej Biblioteki już po raz trzeci.

W 2002 roku otrzymała je pani mgr Alina Matuszak, a w 2003 r. pani mgr Lucja Talarczyk-Malcher.

Krystyna Szyhlabeł

Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich

Fot. Anna Kolodziejczyk

ANALIZA CYTOWAŃ ZA ROK 2003

Oddział Informacji Naukowej Biblioteki Głównej zakończył kolejną, trzydziestą trzecią, analizę cytowań publikacji pracowników naszej uczelni. Pracę wykonano w oparciu o Science Citation Index Expanded. Przeanalizowano publikacje 1684 naukowych pracow-

ników Politechniki Wrocławskiej. W 2003 roku zacytowano prace 482 osób z tej grupy, zaś ogólna liczba cytowań prac z PWr wynosi 2507. Cytowanie pracy współautorskiej liczy się każdemu z autorów, natomiast dla uczelni oznacza to tylko jedno cytowanie.

Indywidualne zestawienia prac cytowanych i cytujących przesłano pracownikom pocztą elektroniczną na początku czerwca. Zamieszczona poniżej tabela zawiera dane liczbowe za dwa ostatnie lata w podziale na poszczególne jednostki uczelni.

Wydział	Jednostka	Liczba analizowanych pracowników		Liczba pracowników cytowanych		Liczba cytowań		Liczba cytowań na jednego pracownika	
		2002	2003	2002	2003	2002	2003	2002	2003
W-1	K-01	16	16	1	-	2	-	0,13	-
W-2	I-2	77	75	7	3	10	4	0,13	0,05
	I-10	43	38	4	5	4	10	0,09	0,26
	I-14	58	57	12	6	13	7	0,22	0,12
W-3	I-3	35	32	24	25	61	98	1,74	3,06
	I-4	43	43	40	38	426	444	9,91	10,33
	I-5	39	38	27	30	235	247	6,02	6,50
	I-13	25	25	11	13	64	78	2,56	3,12
	I-26	25	24	10	14	18	30	0,72	1,25
	I-27	27	25	24	22	208	177	7,70	7,08
	I-30	30	32	26	26	302	304	10,07	9,50
W-4	I-6	90	86	23	24	127	153	1,41	1,78
	I-28	110	106	19	12	26	24	0,24	0,23
	K-01	29	27	4	1	4	2	0,14	0,07
	K-02	18	15	2	2	3	2	0,17	0,13
	Z-01	12	12	1	4	1	3	0,08	0,25
W-5	I-7	34	34	8	7	10	18	0,29	0,53
	I-8	52	50	7	10	14	14	0,27	0,28
	I-29	44	41	3	4	7	8	0,16	0,20
W-6	I-11	59	61	8	12	23	27	0,39	0,44
W-7	I-15	57	59	20	25	40	44	0,70	0,75
	K-01	36	32	-	-	-	-	-	-
W-8	I-17	22	19	4	1	7	3	0,32	0,16
	I-23	109	103	1	4	1	11	0,01	0,11
	Z-01	15	15	1	6	1	8	0,07	0,53
	Z-02	46	46	5	5	19	24	0,41	0,52
W-9	I-20	71	76	7	9	20	28	0,28	0,37
	Z-01	6	6	1	1	1	2	0,17	0,33
	Z-02	6	6	-	-	-	-	-	-
	Z-03	-	5	-	1	-	1	-	0,20
W-10	I-16	85	82	3	5	3	7	0,04	0,09
	I-19	28	25	11	9	62	74	2,21	2,96
	I-24	87	78	9	13	22	49	0,25	0,63
	Z-01	19	18	1	3	1	3	0,05	0,17
W-11	I-9	101	99	62	61	411	454	4,07	4,59
	I-18	107	109	37	43	125	188	1,17	1,72
	Z-01	10	8	-	-	-	-	-	-
W-12	K-01	20	21	10	11	21	28	1,05	1,33
	K-02	10	10	4	5	7	6	0,70	0,60
	K-03	12	12	11	8	7	6	0,58	0,50
	K-04	13	13	10	11	40	45	3,08	3,46
	Z-01	5	5	5	3	4	8	0,80	1,60

Barbara Urbańczyk
Kierownik Oddziału Informacji Naukowej

Portret JM Rektora prof. Andrzeja Mulaka

W starej Sali Senatu pojawił się kolejny portret rektora. Przedstawia prof. Andrzeja Mulaka, którzy rządził uczelnią przez ostatnie dwie kadencje.

Olejny obraz namalowany, jak i dwa poprzednie, przez utalentowanego portrecistę, plastyka uczelni Dariusza Godlewskiego, bardzo wiernie – w opinii oglądających –

oddaje charakter profesora Mulaka.

Tłem obrazu, zgodnie z życzeniem byłego rektora, jest frontowa elewacja Gmachu Głównego Politechniki (jej remont rozpoczęto w jego kadencji). Wyeksponowany na niej kamienny lew zdążył już stać się niemal symbolem Politechniki i często jest wykorzystywany w materiałach promocyjnych. JM Rektor Andrzej Mulak przedstawiony w todzie i birecie spogląda w stronę uczelni, skutkiem czego, niestety, zwrócony jest nieco... gronostajami do swego poprzednika – Rektora Andrzeja Wiszniewskiego.

Obraz wykonany jest w technice olejnej, na płótnie o wymiarach ok. 100 na 130 cm. Wykonano go głównie na podstawie serii zdjęć rektora wykonanych przez fot. Krzysztofa Mazura.

Uroczyste odsłonięcie nowego portretu miało miejsce 11 maja 2004 roku i uczestniczyli w nim rektorzy obecnej i poprzednich kadencji, autor, oraz rodzina Rektora Andrzeja Mulaka.

Szczególnym gościem był prof. Jerzy Buzek (obecnie e-deputowany z okręgu śląskiego).

Nagroda „Kryształowej Brukselki” dla prof. Jana Kocha

Za aktywność i zaangażowanie

Kierownik Wrocławskiego Centrum Transferu Technologii prof. Jan Koch został wyróżniony nagrodą „Kryształowej Brukselki” w kategorii indywidualnej.

26 kwietnia w Warszawie minister nauki Michał Kleiber oraz minister gospodarki, pracy i pomocy społecznej Jerzy Hausner wręczyli nagrody uczestnikom 6. Programu Ramowego, Badań, Rozwoju Techniki i Prezentacji Unii Europejskiej.

Okazją do wręczenia wyróżnienia była Konferencja **Badania - Innowacyjność - Wzrost Gospodarczy**. Najaktywniejsi i najlepsi uczestnicy pierwszych konkursów 6. Programu Ramowego Unii Europejskiej zostali uhonorowani nagrodami przyznawanymi w kategoriach:

- najlepszej szkoły wyższej,
- najlepszej placówki PAN,
- najlepszego instytutu badawczego,
- najlepszego małego i średniego przedsiębiorstwa,
- najlepszego dużego przedsiębiorstwa,
- indywidualną
- oraz nagrodę specjalną.

Nagroda „Kryształowej Brukselki” po raz pierwszy została przyznana w roku 2001. Laureaci spośród nominowanych instytucji i osób są wyłaniani przez kapitułę powołaną przez Ministra Nauki.

W **pierwszych 5 kategoriach** („nagrody instytucjonalne”) podstawą nominacji są osiągnięcia mierzone aktywnością w Programie Ramowym. Pod uwagę brana jest: liczba zgłoszonych wniosków, liczba zaakceptowanych wniosków, rodzaj projektów, wielkość przyznanych funduszy unijnych, liczba koordynowanych projektów i podjęte inicjatywy.

Nominaci do **nagrody indywidualnej** są typowani na podstawie regulaminowo zgłoszonych propozycji. Bierz się tu pod uwagę: aktywne uczestnictwo i koordy-

nacja projektów, uczestnictwo w komitetach programowych i grupach eksperckich, zasługi dla promocji Programów Ramowych oraz inicjatywy własne.

Nominowani i laureaci „Kryształowej Brukselki 2004”

1. Szkoły Wyższe

Laureat: Akademia Górniczo-Hutnicza im. St. Staszica w Krakowie nominowani:

- Politechnika Poznańska
- Politechnika Warszawska

- Politechnika Wroclawska
- Uniwersytet Warszawski

2. Polska Akademia Nauk

Laureat: Instytut Chemii Bioorganicznej w Poznaniu

nominowani:

- Centrum Badań Wysokociśnieniowych w Warszawie
- Instytut Fizyki w Warszawie
- Instytut Katalizy i Fizykochemii Powierzchni w Krakowie
- Instytut Podstawowych Problemów Techniki w Warszawie

3. Jednostki badawczo-rozwojowe

Laureat: Instytut Fizyki Jądrowej im. H. Niewodniczańskiego w Krakowie

nominowani:

- Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie
- Instytut Chemii Przemysłowej im. Prof. Ignacego Mościckiego w Warszawie
- Instytut Górnictwa Odkrywkowego „Poltegor-Instytut” we Wrocławiu
- Instytut Technologii Elektronowej w Warszawie

4. Duże przedsiębiorstwa

Laureat: PZL-Świdnik S.A.

nominowani:

- ComArch S.A.
- Motorola Polska S.A.
- Polska Telefonii Cyfrowa sp. z o.o.
- Telekomunikacja Polska S.A.

5. Małe i średnie przedsiębiorstwa

Laureat: ASM - Centrum Badań i Analiz Rynku

nominowani:

- BioInfoBank Institute
- Hydrogeotechnika sp. z o.o.
- Przedsiębiorstwo Gospodarki Odpadami CORTEX II
- Rodan System S.A.

6. Nagroda Indywidualna

Laureat: Jan Koch – Politechnika Wroclawska

nominowani:

- Danuta M. Goszczyńska – Instytut Sadownictwa i Kwaciarnictwa w Skierńwiczach
- Andrzej Jajszczyk – Akademia Górniczo-Hutnicza im. St. Staszica w Krakowie
- Cezary Lichodziejewski – Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów w Warszawie
- Anna Szaniawska – Uniwersytet Gdański

7. Specjalna Nagroda

została przyznana profesorowi Manfredowi Horvatowi za olbrzymie zasługi dla polskich uczestników 5. i 6. Programu Ramowego UE. 🌟

Nowości Oficyny Wydawniczej PWr

- BARTKIEWICZ Stanisław, *Fotorefrakcyjne ciekłe kryształy* (chemia), 134 s., 15 zł
- CHYLA Antoni, *Warstwy Langmuira-Blodgett i ich wykorzystanie w elektronice molekularnej* (chemia), 176 s., 17 zł
- Doktorzy *HONORIS CAUSA Politechniki Wroclawskiej*, 239 s., 20 zł
- DZIUBAN Jan, A., *Technologia i zastosowanie mikromechanicznych struktur krzemowych i krzemowo-szklanych w technice mikrosystemów* (elektronika), wyd. II popr., 340 s., 25 zł
- GAWLIŃSKI Marek, *Lokalne warunki styku a opory tarcia elastomerowych warstwowych pierścieni uszczelniających* (mechanika), 150 s., 18 zł
- GLABISZ Wojciech, *Pakietowa analiza falkowa w zagadnieniach mechaniki* (mechanika), 139 s., 15 zł
- GNUTEK Zbigniew, *Gazowe objętościowe maszyny energetyczne. Podstawy* (mechanika), 256 s., 22 zł
- GOSOWSKI Bronisław, *Skrećanie i zginanie otwartych, stężonych elementów konstrukcji* (mechanika), 175 s., 19 zł
- Instytut Budownictwa Politechniki Wroclawskiej. *Oferta współpracy z gospodarką*, 31 s.
- KABACIK Paweł, *Reliable evaluation and property determination of modern-day advanced antennas* (elektronika), 190 s., 20 zł
- KOLLEK Waclaw, *Podstawy projektowania napędów i sterowań hydraulicznych* (mechanika), 206 s., 19 zł
- KUTYŁOWSKI Ryszard, *Optymalizacja topologii kontinuum materialnego* (budownictwo), 216 s., 20 zł
- KWAŚNIEWSKI Stanisław (red.), ZAJĄC Paweł (red.), *Automatyczna identyfikacja w systemach logistycznych* (mechanika), 335 s., 32 zł
- LITWIŃSKA Elżbieta, *Stan równowagi w modelowaniu systemów osadniczych za pomocą modeli przesunięć bilansujących* (architektura), 152 s., 17 zł
- ŁOBOS Tadeusz, ŁUKANISZYN Marian, JASZCZYK Bogusz, *Teoria pola dla elektryków* (elektrotechnika), 224 s., 19 zł
- POŹNIAK-KOSZAŁKA Iwona, *Relacyjne bazy danych w środowisku Sybase. Modelowanie, projektowanie, aplikacje* (informatyka), 238 s., 22 zł
- *Problemy uczelni a Unia Europejska. Seminarium inicjowane przez Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola*, 106 s., 13 zł
- REBIZANT Waldemar, *Metody inteligentne w automatyce zabezpieczeniowej* (elektrotechnika), 167 s., 18 zł
- RYCERZ Leszek, *Termochemia halogenków lantanowców i związków tworzących się w układach halogenki lantanowców-halogenki litowców* (chemia), 184 s., 19 zł
- SITNIK Lech J., *Ekopaliwa silnikowe* (termoenergetyka), 336 s., 28 zł
- STĘPNIEWSKA-JANOWSKA B., *Zabytki parków i ogrodów w Polsce w aspekcie oddziaływania kultury zachodnioeuropejskiej w XVIII i XIX w.* (architektura), 84 s., 10 zł
- ZAMOJSKI W., *Internet w działalności gospodarczej* (informatyka), 279 s., 23 zł

Materiały konferencyjne:

- *Górnictwo i geologia VII* (górnictwo), 248 s., 20 zł
- *Kruszywa mineralne. Surowce - Rynek - Technologie - Jakość* (górnictwo), 214 s., 19 zł
- *II Konferencja naukowa studentów. Człowiek - cywilizacja - przyszłość. Abstrakty*, 335 s., 30 zł
- *1st Students' Scientific Conference of Biomechanics BIO-MECH-YOUNG*, 116 s., 15 zł

OFICYNĄ WYDAWNICZĄ POLITECHNIKI WROCLAWSKIEJ

pl. Grunwaldzki 13, 50-377 Wrocław

adres do korespondencji:

Wybrzeże Wyspiańskiego 27, 50-370 Wrocław

tel.: sekretariat (0-71) 320 23 04, tel./fax (0-71) 328 29 40

e-mail: oficwyd@pwr.wroc.pl

Uwagi Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” do projektu Statutu PWr z 18 lutego 2004 r.

Dużym uczelniom akademickim, do jakich zalicza się Politechnika Wrocławska przyznano w *ustawie o szkolnictwie wyższym* z dnia 12 września 1990 roku szeroką autonomię oraz szczególne prawa w tworzeniu i wprowadzaniu w życie ich statutów (art. 12.1).

Rodzi się pytanie, czy obecnie, kiedy powstają kolejne wersje projektów ustaw o szkolnictwie wyższym, potrzebne jest wprowadzanie nowego, zasadniczo zmienionego statutu naszej Uczelni. Naszym

zdaniem, brak jest argumentów za koniecznością radykalnych zmian Statutu, który uchwalono po wejściu w życie obecnie obowiązującej Ustawy o szkolnictwie wyższym. Wprowadzenie obecnego statutu poprzedziły długie i otwarte dyskusje w wielu gremiach. W następnych latach dokonano w nim zmian i koniecznych aktualizacji. Mamy statut, który jest dość dobrze znany, dostosowany do aktualnego prawa i dobrze służy Politechnice Wrocławskiej. Z pewnością celowe jest wydanie po

licznych ostatnio zmianach tekstu jednolitego (przynajmniej w wersji elektronicznej), bowiem korzystanie z wersji wg stanu prawnego na dzień 13 czerwca 2002 r. (wydanie drukowane i internetowe) zaczyna być uciążliwe ze względu na brak aktualizacji.

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” opowiada się za spokojnym, ewolucyjnym udoskonalaniem prawa wewnętrznego Politechniki Wrocławskiej. Niektóre z proponowanych w omawianym projekcie rozwiązań

	BRAK	TAK	NIE
1. Czy projekt nowego statutu jest Pani/Panu znany?	6 3%	97 45%	112 52%
2. Jeżeli na pierwsze pytanie udzielono odpowiedzi NIE to prosimy o wybór jednej z poniższych odpowiedzi: (Σ a,b,c)	56 26%	4 2%	155 72%
a) nie wiedziałam/wiedziałem, że projekt taki istnieje		0	69
b) były trudności z dotarciem do projektu		4	73
c) nie interesuje mnie statut		0	13
3. Czy celowe jest prowadzenie prac nad nowym statutem w sytuacji, gdy trwają prace nad nową ustawą o szkolnictwie wyższym?	11 5%	36 17%	168 78%
4. Czy obowiązujący obecnie statut wprowadził nadmiernie demokratyczne reguły w życie Uczelni?	32 15%	26 12%	157 73%
5. Czy należy wprowadzić zmianę polegającą na wyborze Rektora przez nowy i część „starego” (ustępującego) Senatu, co oznacza zasadniczą zmianę kreowania Kolegium Elektorów?		14 6%	36 17%
6. Czy zgadza się Pani/Pan na znaczne ograniczenie liczebności Senatu i zmianę reprezentacji wydziałów w Jego składzie?	21 10%	56 26%	138 64%
7. Czy wskazane jest znaczne ograniczenie liczebności rad wydziałów oraz przyznanie radom instytutów wyłącznie funkcji opiniodawczych?	17 8%	52 24%	146 68%
8. Czy słuszna jest rezygnacja z wyborów dyrektorów instytutów przez rady instytutów na rzecz powołania przez Rektora bez ograniczenia liczby kadencji?	14 6%	8 4%	193 90%
9. Czy słuszny jest wymóg aby funkcję:			
a) dyrektorów instytutów,	11 5%	60 28%	144 67%
b) kierowników zakładów mogli pełnić pracownicy posiadający co najmniej stopień naukowy doktora habilitowanego?	22 10%	55 26%	138 64%

ogółem oddano 215 ankiet (wg stanu na 26-05-2004)

mogłoby być wprowadzane w trybie nowelizacji obecnego statutu.

Do przedstawionego projektu nowego statutu można zgłosić szereg uwag szczegółowych. Przykładowo:

- w § 57. ust. 4 niejasna jest rola komisji konkursowej, skoro ostatecznego wyboru dokona dziekan lub dyrektor stosownej jednostki organizacyjnej,
- w § 63 występuje odwołanie do nieistniejącego w projekcie § 42 ust 4,
- w § 30 ust 9 p.1 wprowadza się zapis, że jeśli ktoś z członków organu kolegialnego zgłosi wniosek o zmianie trybu głosowania na tajny to wniosek ten musi zostać podtrzymany uchwałą danego organu podjętą zwykłą większością głosów (ugruntowanym zwyczajem jest uwzględnienie żądania chociażby tylko przez jedną osobę tajnego trybu głosowania),

- zapis § 41 projektu jest niezgodny z art. 59.1 ustawy bowiem tryb wyboru jednoosobowych organów, przedstawicieli do organów kolegialnych oraz na inne wybieralne stanowisko powinien określać statut uczelni,
- zgodnie z art. 67.1 rada biblioteczna jest organem opiniodawczym Rektora, a nie – jak to zapisano w projekcie statutu (§ 24 ust. 4) – organem pomocniczym dyrektora,
- zapis § 64 ust. 2, p.2 niedopuszczalnie rozszerza jednoznacznie sprecyzowane w art. 94.1. p.2 przyczyny rozwiązania z nauczycielem akademickim stosunku pracy z powodu wyniku oceny.

Poważniejsze znaczenie mają jednak propozycje zmierzające do znacznego ograniczenia na Politechnice Wrocławskiej „uciążliwych” rozwiązań demokratycznych

przez:

- drastyczne ograniczenie składu Uczelnianego Kolegium Elektorów,
- ograniczenie składu Senatu,
- ograniczenie składu rad wydziałów,
- przyznanie radom instytutów wyłącznie uprawnień opiniodawczych,
- zniesienie ograniczenia ilości kadencji dla dyrektorów instytutów,
- wprowadzenie zasady nominacji dyrektorów instytutów przez Rektora.

Komisja Zakładowa takich zmian nie będzie mogła poprzeć. We wszystkich z wymienionych spraw opowiadamy się za pozostawieniem dotychczasowych, sprawdzonych rozwiązań.

W załączeniu przedstawiamy wyniki ankiety dotyczącej wymienionych spraw, przeprowadzonej wśród pracowników Politechniki Wrocławskiej przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność”.

Nowe władze ZNP

27 kwietnia odbyła się Sprawozdawczo-Wyborcza Konferencja Delegatów Związku Nauczycielstwa Polskiego przy Politechnice Wrocławskiej. Gościli na niej: prorektor ds. organizacji prof. Ernest Kubica, przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „S” dr inż. Ryszard Wroczyński, przewodniczący Zarządu ZZiIT inż. Stanisław Kobiółka i kierownik Zakładu Usług Społecznych inż. Kazimierz Pabisiak.

Prezes Rady Zakładowej ZNP dr inż. Bronisław Majchrzak przedstawił działalność ZNP w czasie kończącej się kadencji i podziękował wszystkim, z którymi współpracował w czasie pełnienia swojej funkcji. Komisja Rewizyjna i Sąd Koleżeński przedstawiły sprawozdania ze swojej działalności. Zaproszeni goście podziękowali dr. inż. Bronisławowi Majchrzakowi za dotychczasową współpracę i życzyli delegatom owocnych obrad.

Delegaci przyjęli uchwałę programową związku i wybrali władze ZNP na kadencję 2004-2007.

Prezydium Rady Zakładowej

- prezes Rady Zakładowej: dr inż. Bronisław MAJCHRZAK (W-4/K1)
- wiceprezesa: dr inż. Andrzej HACHOŁ (W-4/Z1) dr inż. Bogusław REIFUR (W-10/1-24)
- członkowie Prezydium: inż. Bogdana CHAMSKA (W-10/1-24) inż. Jolanta FILIPOWSKA (W-2/I-2) Anna KALKA (W-5/I-29) Krystyna WALKOSZ (W-2/I-14) dr Barbara WITEK (Seksja EiR)

Komisja Rewizyjna

- przewodniczący: dr inż. Krzysztof PODLEJSKI (W-5/I-29)
- wiceprzewodniczący: dr inż. Franciszek BORYS (W-8/I-23)
- sekretarz: Elżbieta LASECKA (ACA/DG)
- członkowie: mgr Edward ACHELNIK (Seksja EiR) Lidia GORZKOWSKA (Seksja EiR) Magdalena MALINOWSKA (ACA/DG) dr inż. Edward NOWACZEWSKI (W-9/I-20)

Sąd Koleżeński

- przewodniczący: prof. dr inż. Stanisław WITEK (W-3/I-27)
- wiceprzewodniczący: prof. dr hab. Romuald BĘDZIŃSKI (W-10/1-16)
- sekretarz: dr hab. inż. Roman MYSZKOWSKI (W-5/I-29)
- członkowie: Jerzy HOFFMANN (ACA/DG) prof. dr hab. Eugeniusz WNUCZAK (W-11/1-9)

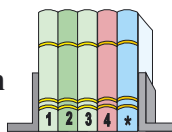
Członkowie Rady Zakładowej

- mgr inż. Zbigniew ADAMSKI (W-3/I-5)
- dr inż. Jacek HOROŃ (W-2/I-2)
- Janina CZAJKA (R/DP)
- mgr Ludmiła CZERWIŃSKA (W-1/I-1)
- dr hab. inż. Andrzej FRANCIK (W-4/I-28)
- Józefa GAJZLER (W-11/I-9)
- mgr Maria GAWROŃSKA (SNJO)
- Marek GIBAŁA (W-7A-15)
- dr Monika GROTOŃSKA (W-3/I-5)
- Jerzy HOFFMANN (ACA/DG)
- dr inż. Sławomir JERZAK (W-6/I-11)
- Stefania KOŁODZIEJSKA (Filia Legnica)
- dr hab. inż. Zbigniew MALARA (W-8/I-23)
- dr hab. inż. Roman MYSZKOWSKI (W-5/I-29)
- Teresa PAMIN (ACA/DT)
- dr inż. Wojciech PIENIAŻEK (W-3/I-3)
- Krystyna ROJEWSKA (ACT/ZR)
- dr inż. Zdzisław SYSAK (W-9/I-20)
- Regina SZCZEPANIAK (AC/BD)
- dr Zygmunt SZKURLATOWSKJ (Seksja EiR)
- Rodryk ŚWIERCZOK (Z.B.W. Jelenia Góra)
- Zdzisława TARLAGA (SWFiS)
- Danuta WAWRZYŃKOWSKA (AC/ZS)
- Alicja WENDORF (Filia Wałbrzych)
- mgr Elżbieta WITKOWSKA (Biblioteka Główna)
- dr inż. Henryk WOJCIECHOWSKI (W-5/I-8)
- Izabela ŻURAKOWSKA (ZOU)

KSIAŻKI, które polecamy...

Ryszard Kowal

Wymagania stawiane użytkownikom substancji chemicznych

Wydane przez Wydział Chemiczny PWr,
Wrocław 2004

Tym razem przedstawiamy bardzo pożyteczną, choć wymiarami niewielką publikację opracowaną siłami pracowników Wydziału Chemicznego PWr.

Pan mgr inż. Ryszard Kowal dokonał w niej prezentacji wymagań wynikających z obowiązującego nas prawa przy wykonywaniu pracy z substancjami chemicznymi. Ma to szczególne znaczenie po wejściu Polski do Unii Europejskiej, ponieważ dotychczas obowiązujące prawo uległo istotnym zmianom. Chodzi tu o **ustawę o substancjach i preparatach chemicznych** i związane z nią rozporządzenia, **ustawę o opakowaniach i odpadach opakowaniowych** oraz **ustawę o odpadach**.

Pierwsza z wymienionych ustaw precyzuje kategorie substancji i preparatów niebezpiecznych (wybuchowych, palnych, toksycznych, uczulających, rakotwórczych, mutagennych etc.), które w dalszej części opracowania są dokładnie scharakteryzowane (omówione).

Z publikacji można dowiedzieć się, jakie instytucje sprawują nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy i jakie kary (także pieniężne!) grożą za łamanie obowiązujących norm.

Dobrze jest poznać wymagania stawiane użytkownikom substancji i preparatów chemicznych (str. 20) choćby przez wprowadzone do Kodeksu Pracy zapisy. Użytkownicy substancji i preparatów chemicznych (nie tylko chemicy) muszą pamiętać o obowiązku sporządzania wykazu stosowanych niebezpiecznych substancji, o przygotowaniu (sprowadzeniu) ich karty charakterystyk i środków neutralizujących oparzenia i zatrucia, a także opracować procedury postępowania na wypadek zagrożenia spowodowanego niebezpieczną substancją chemiczną.

Publikacja informuje o zadaniach Urzędu Inspektora ds. Substancji i Preparatów Chemicznych. Urząd ten nie tylko nadzoruje przestrzeganie zapisów ustawy, ale gwarantuje zachowanie kontroli państwa nad produkcją i zużyciem substancji i preparatów chemicznych.

Ryszard Kowal starał się przedstawić wszelkie praktyczne uwagi wynikające z wprowadzonych przepisów. Wyjaśnił powód utworzenia kart charakterystyk, podał przykłady dobrze sporządzonych kart charakterystyk, oraz internetowe strony www, na których można znaleźć odpowiednie informacje. Autor przedstawił wygląd piktogramów określających różne rodzaje zagrożeń i zaoferował czytelnikom możliwość kierowania do niego bezpośrednich pytań i uwag na adres e-mailowy.

Publikację zamyka krótka informacja o postępowaniu z opakowaniami po chemikaliach (wymagane ustawą o opakowaniach i odpadach opakowaniowych) oraz wyjaśnienia dotyczące definicji odpadów (ustawa o odpadach) i ich klasyfikacji.

Zachęcamy, więc Państwa do skorzystania z tego pożytecznego opracowania. 🌟

MEDICE CURA TE IPSUM

Fot. Krzysztof Mazur

Rozstrzygnięto Konkurs na Centrum Studenckie

◀28

rów Lwowskich – oś kompozycyjną tej części campusu. Projekt zakłada także otwarcie dziedzińca w kierunku Odry poprzez prześwit w kondygnacji parteru budynku głównego Centrum. W koncepcji „Manufaktury 1” zwraca uwagę elewacja przypominająca dziurkowaną taśmę z dawnych maszyn cyfrowych, którą ktoś ze zwiedzających określił jako „bajkowe techno”.

Pozostałe projekty także przedstawiły ciekawe rozwiązania: studio FOLD zaproponowało amfiteatralnie ukształtowany plac na rogu ulicy Norwida i Wybrzeża Wyspiańskiego i załamanie linii budynku Centrum w stosunku do osi ulicy, co pozwala na wyeksponowanie zabytkowego gmachu głównego Politechniki.

W koncepcji przedstawionej przez „Archidę” również uwzględniono przedłużenie „Alei Profesorów”: obsadzoną drzewami szeroką ścieżkę kończy duża brama na wysokość trzech kondygnacji budynku Centrum zwieńczona konstrukcją imitującą mur pruski.

Projekt firm Proinvest i Art-Projekt wyróżniała urozmaicona elewacja, cylindryczny budynek mieszczący sale wykładowe i połączenie głównego budynku Centrum z ul. Na Grobli (terenem przyszłej inwestycji PWr za Odrą) kładką dla ruchu pieszego przeznaczoną przez rzekę.

Zintegrowane Centrum Studenckie ma skupiać w jednym miejscu nauczanie podstawowe, czyli zajęcia studentów pierwszego roku, którzy nie będą jeszcze przypisani do określonych kierunków studiów. Oprócz sal wykładowych i ćwiczeń, mają się też tu znaleźć kluby, kawiarnie, sala kinowa i teatralna, pomieszczenia organizacji studenckich i parking podziemny.

Budowa Centrum powinna rozpocząć się już jesienią, a jej seniorem ma zostać prorektor ds. studenckich dr Krzysztof Rudno-Rudziński. (km)

Aula w remoncie

◀29

ne i wyeksponowane jej elementy ozdobne – belki stropu i pionowe pilastry między oknami – przez specjalne podświetlenie reflektorami umieszczonymi za kulisami i za wysuniętymi elementami pilastrów. Pozostaną, też już zabytkowe, kute żyrandole o socrealistycznej stylistyce.

Jednym z ważniejszych i bardzo potrzebnych udogodnień będzie umieszczona na strychu instalacja klimatyzacyjna, której wyłoty pojawią się między belkami stropu.

Zaproponowano cieplejszą kolorystykę elementów wystroju – parkiet z czerwonego dębu, fotele i boazerie w odcieniach calvadosu. Ściany będą jasnoszare i kremowe.

Fotele, łączone po trzy w jednym rzędzie, mają mieć system ułatwiający szybki demontaż.

Projekt docelowo przewiduje umieszczenie organów na czolowej ścianie za podium. Aula posiadała niegdyś organy (co prawda na balkonie), które zostały wymontowane w latach siedemdziesiątych. Nowe pozwolą auli stać się w pełni salą koncertową, choć ze względów finansowych (deficyt sponsorów!) pozostają na razie w odległych planach.

Oprócz przebudowy samej auli konieczny będzie również jednoczesny remont zaciekającego nad nią dachu. Wyłoniono już generalnego wykonawcę robót – firmę Integer, która pracowała przy odnawianiu elewacji Gmachu Głównego. Prace w auli powinny zakończyć się przed inauguracją nowego roku akademickiego 2004/2005. (km)

Rozstrzygnięto konkurs na projekt Zintegrowanego Centrum Studenckiego

Zintegrowane Centrum Studenckie – makieta zwycięskiego projektu „Manufaktury 1” Bogusława Wórzeczki

Makieta projektu Studia Architektonicznego FOLD Dariusza Dziubińskiego i Mariusza Rokosza

Makieta projektu firm Proinwest i Art-Projekt

Makieta koncepcji firmy „Archidea”

Fot. Paweł Koział

Aula po 2. etapie przebudowy

Juwenalia 2004